

МАРГО ГРЕГ

МНИМИЯТ СЪПРУГ

Превод от английски: Мария Цочева, 1995

chitanka.info

На Бред, любимия ми

1.

Когато слезе за закуска, писмото лежеше до чинията ѝ.

Някои неща никога не се променят — смъртта, данъците и тиранията на сутрешната поща, помисли си Кийли, примирено свила устни. Тя седна и взе салфетката — знак за суетящата се наблизко икономка, че пощата отново ще трябва да почака — едно забавяне, което неизменно вбесяваше икономката Лида Магуайър.

Ритуалът със сутрешната поща бе въведен от свекър ѝ, издателският магнат, много години преди идването на Кийли в „Ийстън Менър“. Винаги бе използвал античния сребърен нож за отваряне на писма, който и сега бе поставен до чинията на Кийли. След смъртта на Алфред Ийстън, вдовицата му, Хелън, бе поела не само управлението на семейния бизнес, но бе продължила и всички установени през съвместния им живот традиции. А когато преди година Хелън Ийстън получи удар, Кийли с неохота се нагърби с отговорността за семейните дела, докато госпожа Магуайър се провъзгласи за пазител на домашното огнище.

Напълно пренебрегнала пощата, Кийли се обърна към шофьора, който дискретно стоеше наблизко и очакваше нарежданията ѝ.

— Сайкс, искам да пуснеш пердетата веднага щом масата бъде почистена. Мисля, че се е задала поредната гореща вълна. След това можеш да докараш бентлито^[1] отпред.

— Много добре, мадам.

— А в десет часа трябва да посрещнеш господин Престън на летището. Госпожо Магуайър, той ще вечеря тук тази вечер, така че ще трябва да предвидите някакъв десерт. Компот от пресни плодове, например. Само да не са ягоди. Вие непрекъснато забравяте, че съм алергична към тях. Освен това ще искам да сервираме кафето ни на горния етаж.

— Да, мадам. Веднага щом свършите с пощата — многозначително заяви икономката — ще ви сервирам закуската.

— Можете да я сервирате веднага — твърдо отвърна Кийли, макар да знаеше, че съобщението за предстоящата вечеря с Върн бе засегнало друго болно място. Госпожа Магуайър смяташе, че Кийли се държи скандално, позволявайки си да се среща с друг мъж в къщата на починалия си съпруг.

Кийли се стараеше да ограничи борбата за надмощие само на първия етаж и да изолира Хелън от напрежението и неприятностите, които биха могли да доведат до нов, може би дори фатален, удар. За да избегне откритите конфликти с икономката, която бе прекарала четиридесет години със семейство Ийстън и се считаше част от домакинството, Кийли се бе научила да налага авторитета и мнението си по твърде деликатен и изкусен начин.

Тази сутрин, например, пощата щеше да почака, докато Кийли завърши закуската си. Като се радваше на уединението си, тя с доволна усмивка погледна златистия пъпеш, сервиран в емайлирана чиния с цвят на смарагд. Докато пиеше бавно втората си чаша кафе, тя си мислеше, че трябва да прегледа бележника си със заплануваните срещи за деня, а след това щеше да даде разпорежданията си, свързани с домакинството. Нищо не трябваше да убегне от вниманието — ореховите лакирани мебели трябва да бъдат излъскани до блясък, огледалата трябва да блестят, отронилите се, изсъхнали папратови листенца, трябва да бъдат почистени веднага. Никаква снизходителност към никого. Точно това очакваше госпожа Магуайър от господарката на „Ийстън Менър“ и ако след заболяването на Хелън Ийстън Кийли не се бе отнесла към тия задължения с необходимата сериозност, тя неминуемо щеше да си навлече откритото презрение на икономката.

Въпреки това примирието между тях двете бе твърде крехко. Госпожа Магуайър бе дълбоко убедена, че Бранън Ийстън щеше да е жив и до днес и щеше да заема полагащото му се място начело на масата, ако преди осем години не се бе оженил за малката си, крайно неподходяща съпруга, която бе привлечена единствено от огромното му богатство. И макар икономката да се държеше с необходимата толерантна учтивост /защото това също бе част от традицията/, Кийли постоянно усещаше нейната неприязън и неодобрение.

Звънът на телефона я откъсна от мислите ѝ. Кийли бързо се зае с пощата. Нямаше търпение част по-скоро да приключи с това

задължение, да излезе от къщата и да намери спокойствие в далеч по-приятната и приятелска атмосфера на офиса си в Манхатън. Бързо сортира пликовете в няколко купчинки — сметки, свързани с домакинството, служебни писма, изпратени до дома ѝ, безполезни рекламни брошури, лични писма до Хелън и Кийли.

Едва тогава забеляза писмото. На него пишеше **лично**, но това, което привлече погледа ѝ, бе не мексиканската марка, която беше от типичния утилитарен тип, а адресът на подателя. „Амнести Интернешънъл“.

Тя веднага разбра.

[1] Марка автомобили. — Б.пр. ↑

2.

С разтреперани пръсти Кийли разряза плика и измъкна шумолящия, сгънат лист хартия. Най-отгоре бе написан адресът: „Амнести Интернешънъл“ — Лондон — Ню Йорк — Мексико. Тя бързо плъзна поглед по редовете:

По време на рутинно разследване, свързано с нарушаване на човешките права по целия свят, получихме важна информация, касаеща Брайън Т. Ийстън...

— Господин Престън се, обажда, мадам.

— Какво? — Кийли премигна, смутена от ненавременното прекъсване. — О! Телефонът... разбира се... Да. Кажете му... по-късно... Боя се, че... забравила съм нещо горе... извинете ме. Извинете ме! — Кийли се изправи рязко и съдовете по масата издрънчаха, но обхваната от паника и смут, тя не забеляза нищо и с разтуптяно сърце се втурна към уединението на спалнята си.

Затвори вратата след себе си и с разтреперани ръце извади писмото от джоба си, като в бързината разкъса целия плик. Писмото продължаваше:

Тъй като това е проблем, който предпочитаме да обсъждаме лично, ние си позволяваме да ви ангажираме стая в хотел „Интернационал“ в Мексико сити за дванадесети юни. Моля да се обадите в офиса ни, ако тази дата е неудобна за вас.

Беше подписано от Рикардо Г. Кастило, Изпълнителен директор. Клон за Централна Америка, „Амнести Интернешънъл“ — Мексико сити.

Кийли се отпусна на леглото, напълно загубила спокойствието и самообладанието си. Съзнанието ѝ бе обхванато от вихъра на безброй мисли и спомени — минали и настоящи.

Брайън Ийстън бе умрял преди седем години през май. Загинал бе съвсем сам, а останките от тялото му бяха разпилени в четирите посоки на света, след като хеликоптерът му се бе разбил над непроходимата джунгла в Никарагуа. Нямаше погребение, тъй като липсваше тялото. Съкрушената му, наскоро овдовяла майка, организира само една кратка възпоменателна служба в къщата им в Уестърби, Ню Йорк. Само за няколко месеца Хелън бе загубила съпруга си и единствения си син. Сломена от мъка, тя бе потърсила утеха при снахата, която бяха отказали да приемат преди години. В края на краищата Кийли се премести да живее при нея в голямата къща, опитвайки се да запълни огромната празнина, зейнала в живота им.

Крехкото здраве на Хелън, след прекараната тежка операция и последвалия удар, изключваше възможността тя да бъде уведомена, че тялото на сина ѝ най-после е било намерено. Доктор Хоутън бе абсолютно категоричен в това отношение. Хелън не трябваше да бъде тревожена, по какъвто и да било повод. Щеше да се наложи Кийли сама да отлети за Мексико сити и да се погрижи за превозването на тялото му. Искаше ѝ се Върн да я придружи, но съзнаваше, че той е в центъра на общественото внимание и е твърде ангажиран с предизборната си кампания за Сената.

Лекото почукване по вратата я стресна и я изтръгна от трескавите ѝ, тревожни мисли и спомени.

— Не искам да бъда безпокоена — викна тя, а после додаде. — Какво има?

— Отново господин Престън, мадам — долетя приглушеният глас на икономката. — Опитах се да му кажа.

Кийли рязко отвори вратата.

— Добре, няма значение. Ще разговарям с него. Бихте ли прехвърлили разговора на личния ми телефон?

— Да, мадам.

Дълбокият, изразителен глас на Върн бе като божи дар.

— Скъпа, какво, по дяволите, става при вас тая сутрин? Откога оня дракон, Магуайър, решава дали мога да разговарям с теб?

Непрекъснато ти повтарям да се отървеш от нея...

— Върн! — Тя го прекъсна нетърпеливо. — Намерили са тялото на Брайън.

Той замълча шокиран. После попита:

— Кой?

— „Амнести Интернешънъл“. Току-що получих писмото. Настояват да отида в Мексико сити, за да обсъдим процедурата по прехвърляне на тялото. Ще трябва да тръгна веднага, днес...

— По дяволите! А аз ти позвъних, за да ти кажа, че не мога да тръгна от Вашингтон преди петък. Защо не изчакаш няколко дни, за да мога да дойда с теб?

— Прекалено съм разстроена и не мога да чакам. До петък ще откача. Пък и не искам вестниците да надушат това и отново да започнат целия оня цирк, който този път ще убие Хелън. Ако тръгнеш с мен, те ще помислят, че отиваме да се оженим тайно в Мексико, или друга подобна глупост...

— *Глупост?* — Очевидно наранен, той се хвана за думата. — Кийли, не ми кавай, че това развитие на нещата означава, че и ти се отказваш от обещанието си да се омъжиш за мен след изборите...

— Върн, моля те! Как можеш да настояваш за сватба, точно когато получих тази съсипваща вест за Брайън? — Гласът ѝ се разтрепери, но Върн понякога се държеше като булдог и нямаше никакво намерение да отстъпи и да се откаже от обсъждането на този болен въпрос.

— Кийли, ти беше наказана достатъчно. А също и аз. Цели седем проклетни години! Брайън законно бе обявен за мъртъв миналия май. Колко време още ти е необходимо, за да престанеш да се съобразяваш с него? Докато се сбръчкаш и се превърнеш в съсухрена бабичка? — Върн едва контролираше гласа си и вече почти крещеше.

Тя стоеше, притиснала слушалката към ухото си, слушаше гневните му упреци, като се опитваше да се пребори с дълго потисканите си чувства и справедливо възмущение от пълната му безчувственост и неразбиране.

— Можех да те разбера, ако все още го обичаше, но ти твърдиш, че не е така. — В гръмките му, надути думи се долавяше горчивина. — Ако това е вярно, защо аз съм толкова назад в списъка на приоритетите ти — след паметта на Брайън, след компанията, след свекърва ти?

Започвам да си мисля, че за теб съм подходящ единствено като придружител, с който спокойно можеш да се появяваш на обществени места, и който не те застрашава по никакъв начин.

— Така ли мислиш *наистина*!

— А как иначе? Не искаш да ме подкрепиш публично като кандидат за Сената, защото не било тактично. Не искаш да се омъжиш за мен и да узакониш връзката ни, защото Хелън щяла да възрази. По дяволите! За какво съм ти изобщо, Кийли?

— Искam само още малко време, Върн...

— *Още* време! За седем години дори Яков се е оженил за Рачел^[1]. Ако някой ми бе казал, че ще чакам толкова години заради една жена, щях да му кажа, че е луд. Но аз те обичам, по дяволите...

Кийли започна да се ядосва.

— Ако наистина ме обичаш, тогава ще разбереш положението ми...

— Ами *мое*то положение, Кийли? Не мога да прекарам целия си живот, очаквайки най-послед да вземеш някакво решение. Ако ми беше дала само част от страстта и енергията си, които посвещавах на мъртвия си съпруг, щях да съм безкрайно доволен.

Кийли не издържа.

— Кажи ми го отново, Върн. Кажи ми, че съм човекоядка, погълнала гордостта и самоуважението ти, че съм те направила за посмешище пред всички. Знаеш ли, имам идея! Защо просто не вземеш онова, което е останало от кариерата и скъпоценната ти мъжественост и не си тръгнеш?

— Кийли...

Тя затвори телефона.

[1] Яков — еврейски патриарх, втори син на Исак и баща на основателите на дванадесетте еврейски племена. — Б.пр. ↑

3.

Кийли напусна терминала на летището и се потопи в топлия летен следобед на обвития в смог Мексико сити. Таксито ѝ бавно си пробиваше път, обгърнато от грохота на уличното движение и миризливите пушеци на многобройните коли, които пътуваха от оживеното международно летище към града. Нямаше климатична инсталация и прозорците на таксито бяха отворени. Гадеше ѝ се от миризмата на дизелово гориво, въглероден окис и застоял тютюнев дим, но тя само се облегна назад, опитвайки се да се отпусне. В състоянието, в което се намираше, всеки опит да погледне към движението на колите около нея ѝ причиняваше още по-силно гадене и световъртеж.

Топлите лъчи на следобедното слънце падаха косо и очертаваха познатия силует на града, който вече изглеждаше съвсем близо. Въпреки душевния си смут, тя си помисли, че всеки път, когато дойдеше в Мексико сити, градът ѝ се струваше все по-разхвърлян и неподреден. И все пак, независимо от смога и мръсотията, градът притежаваше някаква неуловима атмосфера, която обгръщаше посетителите, подобно на стара, удобна *zapato*^[1].

Стори ѝ се, че изминаха часове, преди най-сетне да стигне хотела. Портиерът, в лъскава униформа със златни ширити и шапка с козирка, се наведе, за да отвори вратата на таксито. Младият мустакат шофьор свали багажа ѝ и бе възнаграден за миг, зърнал дългите, елегантни крака на Кийли, докато тя излизаше от таксито. Един униформен пазач изтича от фоайето на хотела и грабна чантите ѝ.

Застанала под козирката на хотела, Кийли зърна великолепието на богато обзаведеното фоайе. После влезе в огромния, облицован в мрамор вестибюл. Походката ѝ, полюляваща се и самоуверена, говореше за енергичност и целеустременост, каквито тя не изпитваше в този момент. Гостите на хотела, струпани около рецепцията, изработена от изящно извито орехово дърво, се отдръпнаха в страни. Не знаеха коя е тя, но инстинктивно чувстваха, че не е случайна жена и

крадешком оглеждаха лъскавата черна коса, кремавия костюм от шантунг на „Сен Лоран“, смарагдовозелената копринена блуза и куфарите ѝ от „Вютон“, върху които бе изписан монограмът ѝ. Щом каза името си, чиновникът на рецепцията ѝ подаде телеграма, която тя веднага прибра в чантата си, защото искаше да я прочете на спокойствие. Веднага след това, придружена от носача и портиера, Кийли се качи в апартамента си на третия етаж.

Помещенията не бяха екстравагантни, но бяха обзаведени с много вкус. Върху украсеното с дърворезба малко писалище бе поставен красив букет от изящни розови лилии. От Върн, както разбра от картичката. Когато най-после остана сама, Кийли отвори телеграмата и прочете съобщението: *Прости на един влюбен Върн.*

И изведнъж жената със студените, спокойни очи, която мислеше, че е забравила как се плаче, се хвърли на леглото и се разрида.

На следващата сутрин, притеснена и изнервена, се събуди още на зазоряване. След като безуспешно се опита да заспи наново, Кийли стана, облече белия си атлазен халат и дръпна пердетата, надявайки се да намери успокоение в красотата на изгрева. Хоризонтът обаче бе обвит в мъгла, над града се стелеше плътен слой от мръсотия и смог, които съвсем скоро щяха да започнат да дразнят и насълзват очите на хората. Градът изглеждаше така, сякаш не бе виждал капка дъжд от седмици. Кийли нетърпеливо пусна пердетата.

Написа една бележка на Върн, прочете я, а после я смачка и хвърли в кошчето. Беше разсеяна и неуверена, измъчвана от нерадостните си мисли. Все още бе твърде рано, за да се обади в „Амнести Интернешънъл“. Реши да се облече и да слезе в ресторанта на хотела. Не искаше да закусва в стаята, насаме с мислите си.

Докато чакаше управителя да ѝ посочи свободна маса, огледа помещението, обзаведено с много вкус. Тя самата често предпочиташе хотел „Интернационал“ заради удобствата, които осигуряваше, и заради репутацията му на заведение, което предлага добра кухня и уютни апартаменти. Повечето от бизнесмените, които познаваше, също харесваха този *централен курорт*, в който американците бяха добре дошли, макар към тях да не се отнасяха като към туристи.

— Съжалявам за забавянето, сеньора, но изглежда, че нямаме подходяща маса... — управителят се огледа наоколо, като се питаше дали да не премести някой от по-скромните гости заради тази

americana, която беше без придружител, но изглеждаше важна и влиятелна.

Преди тя да може да отговори, един мъж се изправи до масата наблизно.

— Извинете — той учтиво се обърна към нея на английски. — Заповядайте на моята маса. Аз вече почти привърших със закуската.

Кийли се извърна и видя един висок, строен мексиканец на около четиридесет години, със строго и много красиво лице. Изразителните му черни очи я наблюдаваха с изискана учтивост.

— Много любезно от ваша страна. — Тя прие поканата му, но държанието ѝ остана резервирано.

Управителят засия от облекчение, придружи я до масата, настани я и даде знак на сервитьора.

Мъжът, предложил ѝ гостоприемно масата си, вече пиеше кафе, след като бе приключил със закуската си. Изчака, докато тя поръча на сервитьора кафе и bunuelo^[2], след което я погледна вежливо.

— Това първото посещение в Мексико сити ли ви е? — После веднага додаде: — Извинете ме. С това не искам да кажа, че сте длъжна да разговаряте с мен като отплата за масата, която ви предложих.

Кийли се усмихна, оценила тактичността му.

— Разбира се, че не. Била съм в Мексико сити много пъти. По работа. Утре се връщам в Ню Йорк.

Той се поколеба за момент, а сериозните му, тъмни очи я погледнаха въпросително.

— Не искам да любопитствам, но вие сте Кийли Ийстън, нали?

Кийли вдигна поглед към него, изненадана, че бе разпозната толкова лесно в тази чужда страна. После се ядоса на глупостта си. Подведена от учтивостта му, тя въобще не бе помислила, че той очевидно е репортер, подушил сензационната новина на десетилетието. Но преди да успее да отговори, той доближи салфетка до устните си, а после извади визитна картичка от вътрешния джоб на сако си.

— Позволете ми да ви се представя. — Остави картичката на масата така, че да не ѝ се налага да я докосва с пръстите си. Тя прочете: *Рикардо Г. Кастило, Изпълнителен директор, „Амнести Интернешънъл“, Лондон — Мексико сити.*

Успокоена, Кийли успя да си възвърне самообладанието и протегна ръка.

— Господин Кастило. Да, аз съм Кийли Ийстън.

Той я огледа с внимателен, преценяващ поглед.

— Изненадан съм, че ви разпознах. Далеч по-хубава сте, отколкото на снимката.

Тя въпросително повдигна вежди.

— Снимка?

Той отново бръкна във вътрешния си джоб и този път извади един плик, в който имаше студийна снимка. Постави я на масата пред нея. Кийли веднага разпозна собствената си снимка с Брайън и обхваната от мрачно предчувствие, усети леденостудените тръпки, които пробягаха по гръбнака ѝ. Снимката беше стара — пожълтяла от времето, орфана и начупена. Тя и Брайън, които в този момент ѝ приличаха на двойка непознати, стояха под дървена декоративна решетка, отрупана с изкуствени цветя, и се усмихваха срещу обектива. Не ѝ бе необходимо да обръща снимката, за да види надписа на гърба ѝ. И без друго знаеше, че там ще види датата на сватбата им и името на евтиния малък параклис в Атлантик сити, където преди всичките тези години двамата с Брайън се бяха венчали тайно, напук на желанията на баща му.

— Мога ли да попитам откъде имате това? — Гласът ѝ беше измамно спокоен. Дълбоко в душата си имаше усещането, че думите ѝ излизат като през дълга фуния.

Кастило се наведе напред и заговори с нисък глас.

— Може би ресторантът не е най-подходящото място за разговора ни, а и вие още не сте си изяла закуската.

— Няма значение. Не бих могла да хапна нищо в този момент.

— В такъв случай, нека се преместим в офиса ми, госпожо Ийстън.

Той понечи да се изправи, но тя го сграбчи за ръкава, за да го задържи.

— Моля ви! Живея в постоянно напрежение откакто получих писмото ви. Пропътувах хиляди мили, подготвена да чуя най-лошото. Не ме карайте да чакам повече.

Усетил, че самообладанието и наложеното ѝ с толкова усилия спокойствие всеки момент ще ѝ изневерят, той реши да отстъпи.

— Както желаете. — Облегна се назад, без да сваля поглед от лицето ѝ, опитвайки се да я успокои с красивите си, черни очи. — Преди няколко месеца близо до границата между Никарагуа и Хондурас бе намерен един наемник. Беше полужив. Бил е застрелян, а след това захвърлен в една клисура. В продължение на много месеци е бил измъчван жестоко и полуумъртвен от глад в затвор за партизани. Очевидно състоянието му е било твърде лошо, за да понесе негодите на продължителен поход през джунглата и затова, при изтеглянето си от района, мъчителите му са решили да се отърват от него.

Кийли не трепна, не се помръдна дори.

— И това е човекът, у когото намерихте снимката?

— Да. Раните му бяха толкова сериозни, че в продължение на няколко дни беше в кома. И тъй като той не можеше да ни разкаже нищо за себе си, на нас не ни оставаше нищо друго, освен, да проследим фотографията.

Кийли бе изпълнена с необяснимо нетърпение. Какво ли целеше с този увод, питаше се тя. Да не би наемникът, попаднал случайно на останките от катастрофиралия хеликоптер, да бе намерил не само снимката, но и обезобразени останки от тялото на Брайън? А може да се е познавал с Брайън преди смъртта му. Кийли не проявяваше особен интерес към сагата на този безименен непознат. Искаше само да чуе голите факти, да прибере тялото на съпруга си, да се върне у дома и да се изправи пред необходимостта да каже истината на Хелън, въпреки евентуалните емоционални проблеми. Но Кастило не бързаше.

— Докато състоянието му бавно се стабилизираше в една американска военна база, предварителните ни опити да го идентифицираме чрез правителствените бюлетини за изчезнали хора не дадоха никакъв резултат. В началото можехме да сме сигурни единствено в това, че е американец. Чрез снимката стигнахме до параклиса, но за нещастие не можахме да открием фотографа, който по онова време е работил на свободна практика. Междувременно, с помощта на Червения кръст уредихме раненият да бъде прехвърлен в Мексико сити за хирургическа операция.

— Не можахте ли да проследите пръстовите му отпечатьци?

— За жалост той няма такива. Върховете на пръстите му са били изгорени с цигара.

Бруталните думи, подсилени от тихия глас, с който бяха произнесени, бяха посрещнати от Кийли с безизразен поглед, а когато заговори, гласът ѝ бе безстрастен и спокоен като неговия.

— В такъв случай, може би някой негов роднина би разпознал снимката му, ако я публикувате в американските вестници.

Кастило поклати глава.

— Боя се, че и родната му майка няма да може да го познае.

— Така ли? И защо?

Очите им се срещнаха и тя почувства изпитателния му поглед. Той сякаш се опитваше да измери силата, и издръжливостта, които се криеха зад крехката ѝ външност.

— Преди да го изхвърлят, мъчителите му са направили всичко възможно, за да са сигурни, че няма да може да бъде идентифициран. — Той замълча. — Лицето му беше размазано, напълно унищожено с приклад на автомат.

Кийли пребледня, неспособна да се преструва повече. Вгледа се за момент в събеседника си, а после бързо отмести кафето си настрана.

— О, боже! — Не бе останала и следа от невъзмутимото спокойствие, с което бе започнала разговора, и в този миг цялото ѝ съзнание бе заето с мисълта за нещастния наемник.

Бе преживяла истински шок, но Кастило не можеше да не се възхити на държанието ѝ, дори и в момент като този.

— Съжалявам. Историята не е никак приятна.

Тя успя да се усмихне с тъжна и покрусена усмивка.

— Аз съм във вестникарския бизнес, господин Кастило, но никога, никога няма да свикна с жестокостта, която хората проявяват към себеподобните си.

— Нито пък аз, госпожо Ийстън. „Амнести Интернешънъл“ разследва такива зверства, които ме карат да се срамувам, че съм член на човешката раса — съгласи се той. — Организацията съществува от тридесет години, а аз работя в нея вече десет и всеки ден съжалявам за необходимостта, наложила съществуването ѝ. Но докато има политически гонения и затвори, мъчения и убийства, ние ще продължаваме дейността си.

Докато той говореше, тя забеляза белите, равни зъби, които проблясваха под добре поддържаните мустаци, които му придаваха светска изтънченост и изисканост. Той продължи да разказва, а тя се

улови, че е попаднала под въздействието на типично английската му интонация, подсилена от музикалния латиноамерикански акцент.

— За радост — рече той — някои истории имат щастлив край.

— А тази?

— Мисля, че това в голяма степен зависи от вас.

— От *мен*!

Той замълча, а на лицето му се изписа искрено любопитство. Проницателно се вгледа в нея, опитвайки се да разгадае въздействието на онова, което щеше да ѝ каже.

— Госпожо Ийстън, вашият съпруг е жив и е тук в Мексико сити.

[1] Zapato — специални обувки с високи токове, с които се изпълнява испански национален танц, подобен на фламенго. — Б.пр. ↑

[2] Bunuelo — мексиканско ястие. — Б.пр. ↑

4.

Съобщението я свари напълно неподготвена. Кийли се разсмя високо и неестествено, а после изведнъж се задави и зяпна от изненада.

— Съпругът ми е мъртъв, *senor!*

— Може би се боите да ми повярвате след всичките тези години, госпожо Ийстън — нежно рече той. — Ето защо ви помолих да дойдете тук лично...

— За да уредим необходимите формалности! — извика тя, разтърсена до дъното на душата си от това недоразумение, превърнало се в жестока шега.

Той се пресегна и внимателно стисна ръцете ѝ, за да спре неистовия ѝ стремеж да отрече думите му.

— Можете да сте сигурна, че нашата организация не би ви помолила да изминете целия път до Мексико сити за нищо, госпожо Ийстън. Това не е каприз от наша страна. Макар че за приключването на случая е необходимо вие да потвърдите самоличността му. Нашите експерти, независимо един от друг, са достигнали до заключението, че мъжът, когото намерихме полумъртъв в клисурата, е вашият съпруг.

Кийли изобщо не бе очаквала, че мъжът срещу нея ще ѝ каже подобно нещо. Предполагала бе, че той само ще потвърди смъртта на Брайън. *Жив!* Мозъкът ѝ сякаш отказваше да функционира. Тя се чувстваше дезориентирана и замаяна.

Сервитьорът се приближи, за да им налее прясно кафе, но доловил бурята в душата на Кийли, Кастило го отпрати, докато се опитваше да смекчи шока, който думите му бяха предизвикали.

— Цялата тази история бе разследвана много задълбочено и внимателно. Свързахме се с вас едва когато проверихме всичко — продължи той. — И макар че челюстта му бе счупена и в продължение на няколко седмици той въобще не можеше да говори, сега вече е в състояние да потвърди онова, което доказахме в процеса на нашето разследване. Въпреки жестоките рани, мозъкът му е останал неувреден

и след кратък период на амнезия, паметта му се възвърна почти напълно. — Кастило я убеждаваше, придумваше я, уверяваше я. — Вие, като негова съпруга, сигурно ще разпознаете мъжа, за когото сте се омъжила, въпреки непознатото лице, и тогава промененият му външен вид едва ли би имал някакво значение.

— Променен външен вид?

— Да. Нашите най-добри хирурзи извършиха чудеса, възстановявайки лицето му, но поради дълбоките поражения и последвалите пластични операции, той вече изобщо не прилича на съпруга ви, такъв, какъвто го помните. Трябва да сте подготвена да приемете тази малка цена. — Той се усмихна търпеливо, сякаш убеждаваше уплашено, своенравно дете. — Във всяко едно отношение, като се изключи лицето му, този човек е Брайън Ийстън. За нещастие зъбното идентифициране е малко неточно, заради деформацията на челюстта и изпочупените зъби. Но дори и без нея има достатъчно други доказателства, които потвърждават самоличността му.

— Например?

— Той е висок шест фута^[1], очите му са сини. Има много нови белези, но белегът от операция на апендикса е от детството му...

— Сигурно има хиляди мъже в Америка, които отговарят на това описание! — Кийли отчаяно се опитваше да го опровергае. Златистите ѝ очи блестяха, пълни със сълзи.

— Сигурно, госпожо Ийстън...

— Не разбирате ли? — Тя отчаяно се мъчеше да си възвърне спокойствието и разсъдливостта, умът ѝ трескаво се мъчеше да измисли някаква защита. — Майка му и аз бяхме лъгани и мамени от дребни търгаши и изнудвани толкова много пъти, че сега отказвам да бъда подвеждана и принудена да повярвам, че този човек е съпругът ми. Ами ако грешите? Ще можете ли някога да излекувате раната, която съобщението ви би причинило на госпожа Ийстън, която най-накрая сякаш се примири със смъртта на Брайън? Самата мисъл, че той я е изоставил преди седем години съвсем съзнателно, за да отиде да си играе на война в Никарагуа, ще я убие. Не разбирате ли това?

Тя сякаш не забелязваше повишения му интерес към яростната ѝ съпротива. Току-що му бе хрумнало, че тя като че ли не изгаря от желание да намери жив изчезналия си съпруг. Това внезапно прозрение събуди любопитството му, но вече в съвсем друга посока.

Той заговори съвсем тихо.

— Нашият разговор е напълно теоретичен, нали? Има един-единствен начин да проверите до колко са верни твърденията за този мъж. — Очите му бяха сериозни. Той не сваляше поглед от лицето ѝ. — Не прибързвайте със заключенията, госпожо Ийстън. Не бързайте да откажете на този човек правото на съществуване, преди дори да сте го изслушала.

Тя го изгледа продължително, сякаш се опитваше да прецени елегантното му предизвикателство, а после рязко се изправи, обхваната от нетърпение час по-скоро да сложи край на този кошмар.

— В такъв случай, нека да направим всичко необходимо, за да приключим с него.

Никой от двамата не проговори докато пътуваха на североизток по „Пасео де ла Реформа“ и покрай централния площад, известен като „Ел Зокало“. Тя не можеше да отклони мислите си от предстоящото изпитание. Минаваха край внушителни паметници и исторически сгради, но Кийли не забелязваше нищо, измъчвана от накъсаните си мисли и спомени за оня Брайън, в когото се бе влюбила на някаква благотворителна вечер за събиране на средства през онова лято преди толкова много години.

В началото бе заинтригувана, а след това — силно привлечена от стаената, едва контролирана енергия, която сякаш всеки момент щеше да изригне от Брайън. Той излъчваше постоянно безпокойство и гняв, допълвани от самонадеяната му увереност, че е роден с някаква специална мисия на този свят. Беше син на богати родители, но презираше положението в обществото, което му принадлежеше по рождение, мразеше незаслужените привилегии и инертните, безсмислени отговорности на класата си. Кийли така и не разбра с какво толкова привлече интереса му — може би в нейно лице е видял просто още един човек, опълчил се срещу консервативния му баща.

Когато влязоха в Университетската болница, Кийли бе обхваната от истинска паника. Кастило помоли да го свържат с лекуващия лекар и след няколко минути, които ѝ се сториха безкрайни, те бяха въведени в един спартански обзаведен кабинет. Доктор Хорацио Виларде подаде ръка на Кийли.

— Радвам се да се запозная с вас по такъв щастлив повод, госпожо. — Доктор Виларде сияеше от радост. — Слушал съм много

за вас от съпруга ви, но той очевидно е пропуснал да спомене, че сте изключително красива.

Кийли се усмихна едва-едва, не толкова на галантните думи на лекаря, колкото на съмнителните ласкателства на нейния *съпруг*.

Лекарят веднага възвърна сериозното си изражение и се залови за работа.

— Вашият съпруг е голям късметлия, госпожо... защото е останал жив. Ние успяхме да му дадем лице — не истинското му лице, но все пак човешко лице и аз си мисля, че ще бъдете доволна от резултата. — Той започна да забобда разни схеми и рентгенови снимки на таблото. — Както сама виждате, предоперативните снимки свидетелстват за съвсем съзнателен стремеж да се затрудни идентифицирането на истинската му самоличност. Може би не желаете да разглеждате тези предишни снимки. Не са особено приятни.

— Искам да видя всяка една от тях. — Кийли се приближи, а двамата мъже си размениха многозначителни погледи, докато тя разглеждаше черно-белите снимки с формат осем на десет инча.

Когато задържа в ръката си една особено страховита снимка, лекарят побърза да се намеси.

— Истинско чудо е, че не е ослепял, макар че ретината му бе отлепена. Виждате ли това? Ето точно тук бяха счупени долната и горната челюст.

Пластичният хирург продължи да разяснява случая, без изобщо да забележи отчаяните опити на Кийли да потисне гаденето си. С нови снимки и диаграми, той ѝ показва чудото на реконструираното лице. Обясни ѝ как екипът хирурзи бяха проникнали през устата и носа, за да достигнат до счупените кости и да присадят нова тъкан, без да прибегват до разрези в кожата. — За да избегнем белези по лицето, госпожо — обясняваше той, преизпълнен с гордост. — Както виждате, много от лицевите кости бяха раздробени — включително и слепоочната кост и лявата очна кухина. Но вижте резултатите!

Той тържествено извади последната снимка. Ако бе очаквала да види някакво чудовище, Кийли щеше да остане изненадана. Макар че човекът, който я гледаше от лъскавата черно-бяла снимка, не напомняше по нищо на Брайън, той беше сравнително нормален на вид мъж, с изразително, макар и болезнено слабо лице, което се дължеше на прекалената загуба на телесно тегло. Не можеше да се

определи доколко костната конфигурация определяше излъчването на лицето му, но чертите му притежаваха поразителна асиметрия, придаваща му интригуваща, грубовата хубост, която очароваше и привличаше жените много повече от сладникавите, правилни лица на бонбонените красавци. Носът му бе далеч от класическата хубост. Вътрешните кости и хрущяли са били реконструирани по нов начин и сега той беше сравнително прав, но доста по-къс от аристократичния нос на Брайън. Но пък бе добре съчетан с подчертано силните и изразителни скули и брадичката. Забелязваха се няколко заздравяващи белега, но повечето от хирургическите шевове бяха умело прикрити в естествените гънки на лицето му.

Навремето Брайън беше постоянно замислен и знаеше как да наложи мнението си с помощта на някой леденостуден поглед или леко свиване на устните си. Човекът на снимката не притежаваше нищо от прикритото му, чувствено излъчване, нито пък от вродената му склонност към насилие, която я очароваше и отвращаваше едновременно. Чертите на лицето на този човек все още бяха малко неясни, поради следоперативните отоци, но очите му го издаваха напълно. Бяха откровени и широко отворени, с леки бръчки по ъгълчетата, и гледаха леко насмешливо от лицето на човек, който сякаш се забавляваше от факта, че е останал жив, и бе твърдо решен да се наслади докрай на случилото се. Макар да проучи всеки милиметър от лицето му, опитвайки се да не се влияе от подутините, Кийли не можа да намери и най-дребната прилика между Брайън и този нещастен мъж.

Едва когато въздъхна, Кийли осъзна, че до този момент буквално бе сдържала дъха си от напрежение. Не можеше да определи какво точно я притеснява в човека от снимката, но тя интуитивно знаеше, че не е този, за когото се представя. Върна снимката на лекаря и поклати глава.

— Не. Вече съм съвсем сигурна. Този мъж *не е* моят съпруг.

Изненадан, Кастило рязко се извърна и я погледна, а лекарят премигна от изумление.

— Но вие не можете да решите това само от една снимка, госпожо. Разбира се, че изглежда различно! Обясних ви, че лицето му бе променено по хирургичен път. Вие трябва да поговорите с него, да

му зададете някои въпроси, да чуете гласа му, отговорите му. Едва тогава ще знаете със сигурност.

За себе си Кийли вече бе решила, но Кастило настойчиво я хвана за ръката.

— Елате. Необходимо е. Боите се да не останете разочарована и това е напълно разбираемо. Но бихте ли могла с чиста съвест да отхвърлите твърденията му, без дори да сте поговорила с него? Ако той е някой самозванец, единствено вие можете да го разобличите.

След малко вече стояха в коридора пред стая 211.

— Влезте — подкани я Кастило, като леко я побутна напред. — Ще чакам тук, в случай че имате нужда от мен.

Кийли почака миг-два, пое дълбоко дъх и отвори вратата.

[1] 1 фут = 30,48 см; 1 инч = 2,6 см. — Б.пр. ↑

5.

В стаята беше тъмно. Тя застана до вратата, опитвайки се да събере достатъчно кураж. Мъжът, който лежеше на леглото, обърна глава към нея, но тя виждаше единствено силуета му на светлината, която идваше от отворената врата.

— Кийли? — извика той. — Ти ли си?

Сърцето ѝ подскочи като полудяло в гърдите ѝ, когато чу името си, произнесено от този напълно непознат човек. Гласът му беше нисък, много по-плътен от гласа на Брайън. По гърба ѝ пробягаха ледени тръпки при звука на дрезгавия му тембър. Тя влезе вътре, а вратата се затвори зад нея.

— Защо е толкова тъмно тук? — неуверено попита тя. Все още не можеше да го види добре.

— Светлината дразни очите ми. Ела към прозореца. — Забелязал колебанието ѝ, той добави насмешливо. — Не се притеснявай, очаква те приятна изненада. Сестрите твърдят, че съм пълно копие на Том Селек.

Изненадана от иронията, с която той се отнасяше към самия себе си, тя лекомислено възприе тона му.

— Но ти нямаш мустаци.

— Е, никой не е съвършен — захили се той.

Кийли се приближи до леглото и забеляза проблясващите в полумрака неравни, но здрави зъби, по повърхността на които преминаваше метална пластина. Бяха съвършено различни от съвършените, идеално подредени зъби на Брайън. Изведнъж съвсем ясно си представи приклада на пушката, който разбива лицето му и затвори очи, за да прогони тази картина от съзнанието си.

Той я видя да премигва и тъжно прокара пръсти по повърхността на зъбите си. — Старият ми зъболекар ще се обърне в гроба си. За щастие изгубих само два зъба. Останалите бяха закрепени по местата си с помощта на тази пластина.

Кийли изведнъж се улови, че неволно се възхищава на чувството за хумор, с което този мъж приемаше жестоките си наранявания. Как е възможно един толкова приятен, открито усмихнат човек да твърди, че е нейният потаен, преизпълнен с недоволство и гняв съпруг? Брайън не се бе усмихвал така и в най-добрите си дни. Застанала до леглото, тя го изучаваше напрегната — по същия начин, по който Далила сигурно бе изучавала Самсон^[1], опитвайки се да открие признаци на слабост, за да може обвинително да го посочи с пръст и да заяви: _ Нека Филистерите те победят, Самсон! _

Кастило беше прав — съществуваше известна повърхностна прилика с Брайън, но това първо впечатление идваше от излъчването на мъжа пред нея и по нищо не напомняше за вулкана, който тлееше под привидно спокойната външност.

Като се опитваше да не го гледа твърде настойчиво, тя забеляза едва видимите розови белези, почти скрити в косата и под челюстта, останали след пластичните операции.

Кийли заговори с хладен и безизразен глас.

— Като знаей какво си преживял, мисля, че си истински късметлия, че си останал жив.

— Радваш ли се? — тихо попита той.

Въпросът му я изненада.

— Разбира се. Защо да не се радвам?

Той се облегна на възглавниците и се усмихна.

— Имаш всички основания да си недоволна. Ела по-близо. Така всеки ще може да види другия по-добре.

Тя се подчини неохотно, полагайки усилия да си представи лицето под следоперативните подутини и синините. За нейно огорчение, тя просто не можеше да го погледне в очите — погледът му беше прекалено пряк и смуцаващ. В затъмнената стая очите му изглеждаха много по-топли и наситено сини — съвсем различни от хладните, леденосини очи на Брайън. Лицето на всеки човек може да бъде променено, но не и очите му, нали? А и косата му. Заради операциите, тя бе съвсем късо подстригана, но все пак се виждаха чупливите прошарени кичури, съвършено различни от кафявите, буйни къдрици на Брайън. Дали Брайън също бе имал бели кичури навремето? Или те са били скрити в дългокосата му прическа, която бе на мода по време на изчезването му? О, защо ѝ е толкова трудно да се

абстрахира от очевидните разлики във външността на двамата мъже и да се съсредоточи върху характера на човека пред нея!

Той рязко си пое дъх и шумът я изтръгна от мислите ѝ. После премигна и за миг затвори очи.

Осъзнала, че той изпитва силни болки, Кийли тревожно се взря в него.

— Добре ли си? Да извикам ли сестрата?

— Не, не. Ще се оправя след малко — отвърна той, притиснал пръсти към слепоочията си. — Лекарят твърди, че острите болки означават, че разкъсаните нерви започват да заздравяват. — Усмивката му беше твърде неуверена. Сякаш не смееше да повярва, че болката бе утихнала. — Все още страдам от убийствени главоболия, макар и доста по-нарядко. В началото беше толкова лошо, че си мислех, че ще умра, но когато болките се засилиха, започнах да се страхувам, че няма да имам този късмет. — Тя не каза нищо и той вдигна поглед към нея. — И все пак не исках да умирам, защото това означаваше, че няма да те *видя* никога повече, Кийли.

Пренебрегвайки напълно подтекста на казаното, Кийли започна да задава учтиви, неангажиращи въпроси, като внимателно изслушваше отговорите му. Който и да беше, той очевидно бе интелигентен и добре образован и макар да се ослушваше за следи от лекия харвардски акцент, който Брайън бе придобил през годините си в колежа, Кийли не долавяше никаква прилика в ритъма и интонацията на речта му. Ако знаеше какво я очаква, тя можеше да подготви някои подвеждащи въпроси, но в този момент не можеше да измисли нищо съществено.

През следващия половин час те избягваха да споменават болезнения проблем, свързан с фалшивите му претенции. В края на краищата, *той* трябваше да я убеждава, а не обратното, нали? Тя съвсем съзнателно отказваше да говори за живота си през годините след внезапното заминаване на Брайън. Не споменаваше нито Хелън, нито промените, настъпили в ръководството на списанието. Въздържаше се да задава въпроси за промеждията му в североамериканската джунгла и не защото спомените можеха да се окажат прекалено болезнени за него, а защото *не искаше* да знае нищо за случилото се.

От време на време очите им се срещаха и тя с раздразнение си даде сметка, че първа отклонява поглед от подкупващата синева на очите му. Малко по малко, обаче, паниката започна да я напуска. Сега, когато бе сигурна, че това не е Брайън, тя се почувства достатъчно смела, за да го разпита за бъдещите му планове.

— Доктор Виларде спомена, че скоро ще те изпишат от болницата. — Най-сетне се осмели да заговори за това, като се питаше кой ли ще плати огромните му болнични сметки.

— Да. След всичките месеци, които прекарах тук, с удоволствие ще се прибера у дома.

— А къде е у дома? — спокойно попита Кийли, като се опитваше да го хване неподготвен.

— При теб, къде другаде? — отвърна той, пронизвайки я с лазурносините си очи. — Където и да е това.

Врхлетя я някакво необяснимо усещане, граничещо със страх, но тя съумя да отговори спокойно.

— Боя се, че това е невъзможно.

— Така ли? И защо?

И двамата говореха толкова нехайно, сякаш се опитваха да решат къде да отидат за вечеря.

Тя пое дълбоко дъх и направи първата решителна крачка.

— Защото, откровено казано, не вярвам, че ти си моят съпруг.

— Не вярваш значи. — Той леко присви очи.

— Съжалявам, но не вярвам.

Той се наведе напред, с издадена напред долна устна.

— Е, най-последно нарекохме нещата с истинските им имена. Отказваш да ме приемеш. Не е необходимо да гадая за причините.

— А аз не би трябвало да ти давам каквито и да било обяснения, но ще го направя. Ти изобщо не приличаш на него.

Нехайният му глас се промени — и той заговори нетърпеливо.

— И как достигна до това страхотно заключение? Благодарение на женската си интуиция? Не си задава нито един въпрос, който би помогнал на всяка съпруга на изчезнал и обявен за мъртъв мъж, да разбере истината.

— Що се отнася до мен, няма какво да питам.

— Ти, разбира се, не ме отхвърляш само заради променения ми външен вид. И то въз основа на неколкominутен разговор.

Тя настръхна.

— Разбира се, че не. — В този момент разбра, че е била прекален оптимист да се надява да избегне конфронтацията с него. Тук ставаше дума за *милионите* на семейство Ийстън.

— Какво тогава? — викна той и за момент й се стори, че разпознава избухливия нрав на Брайън. — По дяволите, Кийли! Дяволски добре знаеш, че съм аз. Оставих те да бърбриш глупости през изминалия четвърт час, защото мислех, че имаш нужда от време, за да свикнеш с мисълта, че съм жив, а не толкова, за да привикнеш с новото ми лице. Е, мисля, че чаках достатъчно. Днес ме взимаш от болницата и се прибираме у дома. — Той отметна завивката настрана и без никакъв свян провеси от леглото дългите си, голи и мускулести крака.

Кийли, разтревожена, подскочи от мястото си.

— Нищо подобно! Няма да стане! — Адреналинът й започна да се покачва. Бе вбесена от дързостта и безочиеето му. — Не зная кой си, но във всеки случай не си моят съпруг. Сигурна съм, че двамата с Брайън сте се срещнали в някоя мексиканска кръчма, напили сте се заедно и сте започнали да си разправяте тъжни истории. А може би ти е дал сватбената ни снимка като сувенир. За мен и пред лицето на закона, моят съпруг е мъртъв!

— Не мога да повярвам! — Беше много убедителен. Изглеждаше почти замаян от изненада и недоверие. — Собствената ми съпруга...

Кийли побърза да се възползва от спечеленото преимущество.

— Изобщо не се съмнявам, че би могъл да причиниш много неприятности, ако това са истинските ти намерения. Сигурна съм, че си си научил урока добре — един следобед в библиотеката с „Кой кой е в Америка“. Там е пълно с най-различни подробности за семейство Ийстън. Но позволи ми да ти напомня, че присъдите за измама и изнудване са жестоки, а аз имам доста високопоставени приятели.

Той заговори с тих и тъжен глас.

— Имаш пълното право да бъдеш огорчена, Кийли, но не ми причинявай това.

— На теб? А какво ще кажеш за всичко, което ти причиняваш на мен? А на семейството на Брайън? — извика тя. — Наистина ли мислиш, че ти си първият измамник, който се опитва да се домогне до парите на семейство Ийстън? Позволи ми да ти кажа нещо, господине,

който и да си ти. Аз съм експерт по странни претенции, фалшиви следи и лъжливи твърдения.

— Но *майка* ми? Не мога да повярвам, че поне тя няма да проучи...

— Аз извършвам проучванията — прекъсна го тя. — И ще съм ти много благодарна, ако не я наричаш *майка*. — Мисълта, че въпреки предупрежденията ѝ той може да опита да достигне до Хелън в сегашното ѝ лошо здравословно състояние, я изпълваше, със страх и ярост. Беше длъжна да пресече това още в началото! Още сега! — Госпожа Ийстън е една много болна жена и ако си позволиш да я безпокоиш, ще те накарам да съжаляваш така, както никой друг мошеник в Западното полукълбо.

Кийли започна да рови из чантата си и едва не я изпусна в бързината. Извади чекова книжка и химикал. В стаята се възцари напрегнато мълчание. Кийли набързо надраска чека и решително го подписа.

— Предупреждавам те да не гледаш на този чек като на първа вноска. Никакво изнудване повече. Това е просто един жест на човечност. За да покриеш болничните си сметки. Повече няма да има.

Кръстосаха погледи, а тя му подаде чека, твърдо решена да разобличи намеренията му в самото начало. Дали той щеше да играе ролята си докрай, или можеше да бъде купен с известна сума? Без изобщо да промени изражението си, той насмешливо огледа цялото ѝ тяло. Погледът му беше нагъл и обиден, и тя усети как се изчервява и я залива гореща вълна на възмущение и срам.

— Картината започна да ми се изяснява. — Той сви устни. — Жена с твоята външност вероятно е ухажвана от безброй мъже, които чакат на опашка, за да се вредят при красивата вдовичка. Сигурно е много неудобно изведнъж отново да се сдобиеш със съпруг.

— Намирам забележките ти не толкова обидни, колкото плана, който се опитваш да приведеш в действие — рязко отвърна тя. Той не направи никакво усилие да вземе чека. Събрала всичката си надменност и високомерие, тя се изправи и с презрение пусна листа върху завивките му.

Това го вбеси. Без предупреждение и с изненадваща сила за един толкова болен мъж той рязко протегна ръка и я сграбчи за китката. Тя загуби равновесие и падна върху него.

— Какво си мислиш, че правиш? — Бореше се отчаяно да запази поне част от достойнството си, опитвайки се да говори с леденостудена ярост и гняв.

Лицето му беше само на няколко инча от нейното.

— Щом си решила да ме изпитваш, тогава свърши си работата докрай, за бога — изръмжа той, здраво стиснал зъби.

— Пус... ни... ме! — Опита се да се измъкне, но ръката му бе здрава като стомана. По дяволите! Махни ръцете си от мен!

Но той продължаваше да я държи, а лицата им почти се допираха. Опасната му близост и мъжка сила ѝ се сториха още по-страховити, когато забеляза гнева и огорчението, засенчили ултрамариновите му очи. Кийли добре знаеше, че думите и убежденията — единствените оръжия на жените в този мъжки свят — не можеха да ѝ помогнат в подобен момент. Спорът им бе принизен до най-подла и недостойна форма, когато единствено мъжката сила и бруталното физическо превъзходство имаха значение. Лишена от женствеността и достойнството си, тя бе напълно безпомощна.

— При дадените обстоятелства изобщо не съм очаквал, че ще ми бъдеш вярна, докато се биех в чужди страни — присмехулно заяви той. — Сигурен съм, че не си скърбила дълго. Но се обзалагам, че не можеш да забравиш последната нощ, в която се любехме.

Тя отново се опита да се измъкне и той отново я укроти със силните си ръце. Лежеше върху него, а очите му, изпълнени със затаена страст, оглеждаха гърдите ѝ, които се повдигаха от трескавото ѝ дишане под бялата копринена блуза. В уединението на болничната му стая тя изведнъж осъзна, че той ѝ е напълно непознат, някакъв луд, очевидно изгубил разсъдъка си от силните удари, увредили мозъка му. Има ли нещо, което би могло да му попречи да стори онова, което бе намислил? С подновена ярост започна да се дърпа, за да се освободи от ръцете му.

— Ще викам! — Цялата трепереше.

— Никога не си била от жените, които пицят, Кийли. — Очите му бяха огромни и сякаш запълваха целия свят. — Спомни си. Помниш ли деня, в който бяхме заедно за пръв път?

Стотици спомени проблеснаха в ума ѝ, като разместени страници на книга, и всичките бяха нежелани и неприятни. Кийли бе разтърсена не толкова от непреклонната му воля и странните усещания, които

близостта му предизвикваше в душата ѝ, а от факта, че той знае за *оня* злополучен ден. Времето сякаш спря, а спомените, които бе погребала преди толкова много години, я завладяха, подобно на призрак, излязъл от гроба си.

Не беше разказвала на никого за *оня* ден преди десет години, когато младият, пламенен Брайън взе младата, безнадеждно романтична Кийли от общежитието ѝ в колежа и я заведе в „Ийстън Меншън“, за да я запознае с родителите си.

Оказа се, че родителите му не са си у дома, а икономката бе излязла на пазар. Кийли осъзнаваше, че подобно презрително отношение не е случайно. Семейство Ийстън очевидно я считаха за *недостатъчно добра* за наследника на цялата издателска династия.

— Не ме е грижа какво мислят. Аз ще се оженя за теб — закле се той. — А един ден ти ще станеш *господарката* на тази къща.

Тя притисна окъпаното си в сълзи лице към рамото му.

— О, Брай, толкова те обичам — задъхано изрече тя.

Устните му жадно потърсиха нейните, а после разтърсен от необузdana страст, той целуна шията ѝ. Блузата ѝ леко се разтвори. Брайън затаи дъх за миг, след това рязко се наведе, взе я на ръце и се запъти към стълбите.

Осъзнала намеренията му, Кийли се разтревожи и се опита да се освободи от прегръдката му.

— Не, Брай, не бива... Брайън...

— И защо не? — Гласът му прозвуча странно, почти грубо. — След като се оженим, ще прекарваме много време в спалнята, така че добре е да свикваш от сега.

— Не и по *този* начин. Не и тук — колебливо измънка тя. — Родителите ти могат да се върнат и да ни заварят...

— Те са в Кейп Кoad за уикенда.

— Искаш да кажеш, значи си ме излъгал за срещата ни днес?

— И какво от това? Не предпочиташ ли да си с мен? — Той я пусна да стъпи на площадката и започна да я целува настойчиво, заглушавайки протестите ѝ. Целувките му бяха яростни и необуздани. Сякаш я предизвикваше да му се противопостави. Кийли осъзна, че той вече почти не се владее и отново се опита да се измъкне.

— Недей, Брай — задъхваше се тя. — Нараняваш ме.

— Тогава престани да се дърпаш.

Съпротивата ѝ сякаш го възпламеняваше още повече, подтикваше го за пореден път да се разбунтува срещу родителите си, превръщайки тялото ѝ в бойно поле. Искаше я в прегръдките си, искаше я сега. Затича се нагоре по стълбите, блъсна я в стаята си, повали я на леглото, без да обръща никакво внимание на ръцете ѝ, които го блъскаха като обезумели, без да чува протестите ѝ. Възприемаше всичко това като обичайната девическа свенливост, която можеше да бъде преодоляна с много жар и плам. Обхванат от вихъра на яростната си страст, той дори не си направи труда да я съблече докрай. Нито пък себе си. Кийли изпита истински шок, когато той рязко проникна в тялото ѝ. Искаше ѝ се да изкрещи, но той силно притисна устни към нейните, сякаш се опитваше да заглуши страха и болката ѝ.

Когато свърши, той внимателно оправи раздърпаните им дрехи, а Кийли остана да лежи, разкъсвана от срам, неспособна да повярва в случилото се.

Само след миг той се надигна на лакът, вгледа се в блесналите ѝ от сълзи очи и сведе глава, за да я целуне по устните. Тя отблъсна главата му, а лицето ѝ се изкриви от плач.

Той я изгледа изумен.

— Проклет да съм, ако разбирам нещо. Какво става с теб?

— Ти ме нарани, Брай.

В първия момент изглеждаше озадачен, а после ласкаво се разсмя.

— А ти какво очакваше, глупаво момиче? Винаги е така първия път.

Очите ѝ изглеждаха огромни върху бледото ѝ лице.

— Нямах предвид физическата болка. Ти наистина не разбираш, нали? — прошепна тя. — Ти просто взе онова, което искаше, без изобщо да те е грижа дали и аз го искам. За пръв път се любя с мъж и исках този ден да е нещо специално. Но всичко беше отвратително, отвратително, отвратително!

Тя рязко отблъсна ръцете му, стана от леглото и закуцука към банята. Погледна отражението си в огледалото и се разрида на глас. Косата ѝ, толкова внимателно сресана за срещата с родителите му, беше объркана и заплетена, гримът ѝ бе размазан, кожата ѝ лепнеше от

пот. Чувстваше се изранена и измъчена — както физически, така и душевно.

Брайън почука на заключената врата.

— Скъпа, съжалявам. Хайде, просто си помислих, че и двамата реагираме спонтанно. Няма да се повтори повече. Обещавам. Кийли, чуваш ли ме? Казах ти, че съжалявам... ааа, по дяволите! — Той изрита вратата и изпсува. — Добре, стой си вътре, малка предвзета моралистка! Не знам какво те е прихванало, но се надявам да ти мине скоро. Ще те чакам в колата.

През последвалите години Кийли бе успяла да погребее спомена за онзи ден. Брайън вече го нямаше. Мъртъв бе от много години, но сега се появяваше друг хищен и ненаситен мъж, който искаше от вдовицата му нещо много по-ценно от девствеността ѝ. Искаше *наследството* на мъртвия ѝ съпруг.

Мъжът, който твърдеше, че е Брайън, пхна ръка под скъпото ѝ ленено сако, обгърна тялото ѝ, привлече я към себе си и я притисна толкова силно, че тя почувства натиска на костите и помръдването на мускулите му под болничната пижама. Кийли отвори уста, за да изкрещи, но от гърлото ѝ не се изтръгна никакъв звук. Настъпи продължителна, напрегната, оглушителна тишина. Кийли се опитваше да се бори, но не можеше да контролира нито отчаяното си дишане, нито кръвта разбунтувала се във вените ѝ. Чувстваше се като безпомощен фазан, пронизан от ноктите на ястреб.

Ниският му, задушевен смях рязко я върна към действителността.

— Имам чувството, че ще се представя отлично на този изпит.

Движенията му бяха бавни и премерени, и макар че я държеше здраво, за да не ѝ позволи да се измъкне, той бе нежен и внимателен. Наведе глава и потърси устните ѝ. Въздухът излезе със свистене от гърлото ѝ, когато устните му докоснаха нейните, бузите ѝ пламнаха, тялото ѝ отмаля. О, какво трепетно вълнение и наслада изпита от леката му целувка! Толкова често си бе мечтала Брайън да я целуне по този начин — нежно и ласкаво, а не да я задавя с езика си, да я напада така, сякаш иска да я изяде жива! Опита се да стисне устни, но не можа... бе изцяло запленена от нечуваната му дързост, от онова, което ѝ причиняваше, от чувствата, които я караше да изпитва. Бавно, чувствено, лениво... всяко негово движение оголваше дълбоко

стаената и задрямала през годините чувственост. Изведнъж Кийли осъзна, че е готова да се поддаде на магията на прегръдката му. Въздухът между тях бе наситен с напрежение, сякаш яростта и гневът им се бяха превърнали в гореща, изпепеляваща страст, прекалено истинска и непреодолима.

Тя си даваше сметка, че с бездействието си позволява на този непознат, на този натрапник, да прави с нея каквото си пожелае. Беше ужасена и унижена и преди още да осъзнае какво прави, тя се дръпна назад, замахна с ръка, зашлеви го злобно през лицето и главата му се люшна настрана. Без да каже нито дума повече, тя се претърколи от леглото и избяга от стаята.

Останала без дъх, Кийли забърза надолу по коридора, а токовете ѝ силно затропаха по покрития с плочки под. Гадеше ѝ се от преживяния шок. Бързо намери дамската тоалетна и се приведе над мивката. После изплакна устата си с вода, несигурно се облегна на тоалетната, затвори очи и остана неподвижна дълго време. Притисна ръце към устата си, опитвайки се да заглуши нечленоразделните звуци, които напиреха в гърлото ѝ. Трябваше да се махне оттук, далеч от този мъж и от спомените ѝ.

Излезе след двадесет минути. Беше бледа, но сравнително спокойна. Застана пред асансьора, но преди още да успее да натисне бутона, вратата се отвори и Кастило застана пред нея.

— Ето къде сте била. Търсих ви навсякъде. — Погледна неестествено бледото ѝ лице и хвана двете ѝ ръце. — Госпожо Ийстън, добре ли сте?

Доктор Виларде излезе от стая 211, стиснал дамската ѝ чанта, която бе забравила в бързината. Изглеждаше вбесен.

— Вие сте го *ударил*! Защо го ударихте, госпожо Ийстън? Можехте да нараните лицето му!

Кийли бе прекалено разстроена, за да се обиди на лекаря, който бе насочил съчувствието си не към когото трябва.

— Този човек няма нищо общо със съпруга ми. А когато му го казах, той се опита насила да ме...

Лекарят се опита да сдържи гнева си.

— Не мисля, че човек в неговото състояние...

Кийли долови истеричните нотки, които се прокрадваха в гласа ѝ.

— Не ме е грижа какво мислите. Просто дръжте този човек далеч от мен!

Кастило застана между разстроената Кийли и разярения лекар, сякаш за да ги предпази един от друг, и заговори с успокоителен глас.

— Вие сте разтревожена и това е напълно разбираемо, госпожо Ийстън. Тази среща бе истинско изпитание за вас, но вече всичко приключи. Елате. Ще ви придружа до хотела.

Хвърли един многозначителен поглед на лекаря, който стоеше зад нея, хвана я за ръката и я поведе към асансьора. От този момент нататък Рикардо Кастило се превърна в нейния благороден рицар. Тя с благодарност се остави на грижите му, а доктор Виларде, изпаднал в немилост, забърза към любимия си пациент, за да огледа щетите, причинени му от тази полудяла americana.

[1] Самсон — Еврейски съдия с изключителна сила, предаден от Далила на филистерите. — Б.пр. ↑

6.

Кийли с благодарност прие поканата на Рикардо Кастило да вечерят заедно. Тя ценеше изисканата му учтивост, такта и разбирането, които той проявяваше, след като тя беше така разстроена и обидена от нахалника в стая 211. Убедена бе, че до края на вечерта той самият щеше да се увери, че в „Амнести“ са допуснали грешка при идентифицирането на този човек.

Таксито, с което пътуваха, се движеше бързо по „Пасео дела Реформа“ към Чарултепек, а на запад небето сияеше в огнени отблясъци и обагреше в лилаво пелената от смог, която се бе вдигнала достатъчно, за да се видят в далечината Попокатепъл и Ийстасиуатъл^[1]. Кийли се отпускате за пръв път след преживяния тридневен кошмар и бе решена да се отдаде на забавления, демонстрирайки цялата пресилена веселост и безгрижие, които бе успяла да си наложи.

На смрачаване спряха пред един окъпан в ярки светлини ресторант, разположен в красив парк, който, както Кастило ѝ обясни, бил предназначен за императрица Карлота^[2] в дните на имперското владение. Вечерята бе изключително изискана, а приятната компания и меката светлина на свещите подобриха мрачното ѝ настроение. Кийли бе подбрала тоалета си много внимателно. Облечена беше в бяло копринено сако и набрана, пристегнатата в кръста пола, без блуза и бижута, с изключение на блестящите обеци с аквамарини, които бе получила като подарък от Върн за рождения си ден миналата година.

Погледът на Рикардо Кастило бе изпълнен с възхищение. Той очевидно я харесваше, а това я караше да изпитва странно доволство и удовлетворение. За нея бе важно той да я възприема като неомъжена жена, която не е свързана по никакъв начин с мъжа в болницата, а дори и с мъртвия си съпруг.

Той скоро започна да я нарича Кийли, а тя него — Рик. По време на вечерята до тях долитаха звуците на веселие от съседната модерна дискотека, където музиката не само се чуваше, но и се усещаше като

едно безкрайно пулсиране в ароматния нощен въздух. Случилото се през деня не можеше да бъде изцяло пренебрегнато. Кийли бе решена да направи всичко възможно да убеди Кастило, че тя е жертвата на това фиаско. Ако не успееше да направи това, двете с Хелън щяха да се окажат в много неблагоприятно положение. Предпочиташе Кастило да е неин съюзник, в случай че шарлатанинът от стая 211 решише да отстоява докрай претенциите си.

— Какво ще стане с него сега, Рик?

Той погледна към нея, а полуосветеното му лице остана безизразно и непроницаемо.

— След като ти отхвърляш твърденията му, той ще трябва да бъде върнат в страната му чрез някоя медицинска организация.

— Но защо да не може да остане *тук*? Сигурна съм, че говори перфектен испански.

— Защото американските наемници са *persona non grata* в Мексико. *Turistas, si contras*, по^[3]. Нещо в гласа му я накара да го погледне внимателно, но единственото, което можа да различи на светлината на свещите, бе класическият му испански профил. После той бавно додаде: — В такъв случай... на теб не ти е съвсем безразлично... какво ще се случи с него?

— Не мога да изпитвам нищо друго, освен презрение към един мошеник, който се опитва да натрупа капитал от смъртта на Брайън!

— А как ще се почувстваш, ако по-късно разбереш, че си допуснала *грешка*!

— Няма грешка! През целия си живот не съм била така сигурна в нещо и отказвам да приема, че съществува възможност да съм се заблудила.

След това замълча. Не беше съвсем сигурна как точно да му обясни всичко. Рик мъдро се въздържа да изкаже каквото и да било мнение и тя започна да го уважава още повече заради това. В таксито, на път за хотела, под въздействието на изключителната храна и голямото количество вино, което бе изпила, Кийли уморено отпусна глава на меката седалка на таксито.

— Рик?

— Ммм? — Той погледна към нея в полумрака.

— Благодаря ти, че тази вечер не ме остави сама с призраците ми.

Той леко се засмя, взе ръката ѝ и я целуна.

— Мога да се закълна, че мотивът ми да те покана бе съвсем егоистичен — удоволствието от твоята компания.

Всичко у него, като се започне от приятелството и човешината, от които тя така отчаяно се нуждаеше тази вечер, и се стигне до неуловимия аромат на парфюма му, примесен с уханието на пури и безупречно чисти дрехи, символизираше спокойствие и сигурност. А когато таксито спря пред хотела, тя изведнъж бе завладяна от необясним страх. Отчаяно се боеше да остане сама. Благодарна на тъмнината в таксито, която не му позволяваше да види лицето ѝ, тя импулсивно се обърна към него и прошепна:

— Остани при мен тази вечер, Рик.

В момента, в който чу отчаяната ѝ покана, той разбра, че Кийли преживява дълбока психологическа криза.

— Кийли, не говориш сериозно.

— Господ да ми е на помощ, Рик, но искам точно това — тихичко изплака тя, безсрамно притискайки се към него.

Той свали ръцете ѝ от врата си, но тя ги пхна под сакото му и ги обви около кръста му.

— Кийли, *carissima*^[4]... съвземи се. Утре ще се презираш заради това. Ще презираш и мен. Не мога да се възползвам от теб в състоянието, в което си. Толкова си уязвима...

Не можеше да не почувства непреодолимия ѝ копнеж, отчаяната ѝ нужда да бъде с някого в този момент и той се улови, че му се иска да направи нещо повече, а не само да я утешава с думи. Затаи дъх само при мисълта, че би могъл да я държи в прегръдките си, и усети, че самоконтролът, който си бе наложил, започва да отслабва. Хипнотизиран и развълнуван въпреки здравия си разум, той почти докосна разтрепераните ѝ, полуразтворени устни. Струваше му се, че някаква невидима, гигантска ръка го натиска зад врата и той неохотно, принудително сведе глава, докато най-сетне устните му приближиха нейните. В продължение на един дълъг, мъчителен миг, полуобезумял, той се опитваше да се пребори със себе си. Етиката му се мъчеше да надделее над тялото, което пулсираше от желание, каквото от години не бе изпитвал към никоя друга жена.

Със свръхчовешки усилия успя да си наложи да я отблъсне от себе си. Хвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне в лицето.

Зениците на очите му бяха по-тъмни от нощта.

— Не прави това — изрече той и леко я разтърси. — Виновно е виното, лунната светлина. Наранена си, чувствата ти са объркани. Утре вече ще си в самолета на път за Ню Йорк и ще изпитваш дълбоко съжаление за случилото се. — Замълча за миг, а после продължи толкова тихо, че тя трябваше да напрегне слуха си, за да го чуе. — Не ме *използвай* тази вечер, Кийли.

Лицето ѝ пламна.

— *Използвам* ли те?

— Отчаяно желая да се откъснеш от спомените за съпруга си и да намериш забрава в ръцете на друг мъж. — Той се усмихна тъжно. — *Carissima*, предпочитам да бъда твой приятел утре, а не любовник тази вечер.

Думите му сякаш я отрезвиха и тя усети смазващ срам.

— Ти не си просто друг мъж, Рик.

— Зная това. — Отговорът му дойде прекалено бързо. Знаеше, че бе наранил гордостта ѝ с отказа си да прекара нощта с нея.

Тя бързо слезе от таксито и влезе в хотела, докато Рик плащаше на шофьора. Единственото, което искаше в този момент бе да се скрие от него, преди унижението ѝ да е станало пълно.

Той я настигна пред асансьора, сграбчи я за ръката и я обърна към себе си.

— Кийли, Кийли, не мога да ти позволя да си тръгнеш така...

Тя успя да се усмихне.

— Добре съм, Рик. Наистина.

Като не можа да намери най-верните думи, той протегна ръка, избърса блесналите по миглите ѝ сълзи с палеца си, а после го поднесе към устните си.

— Ако отново се срещнем в Ню Йорк — той се усмихна тъжно, — недей да разчиташ, че отново ще бъда толкова благороден.

С тия думи се обърна и бързо се отдалечи.

Кийли бе ужасена от онова, което почти бе извършила. Сякаш разумът и чувствата и бяха обсебени от някой друг. Какво ли си е помислил Рик за нея? Не бе успяла да го заблуди нито за миг, но той я бе отблъснал с толкова внимание и такт, останал бе джентълмен докрай.

Вратата на асансьора безшумно се плъзна настрани и тя излезе, а познатата, бездънна, черна самота отново я обгърна като зловредна зараза. През изминалите години бе научила, че самотата е цената, която една жена трябва да плати за независимостта си.

Тя изправи рамене и се приготви да плаща.

[1] Попокатепъл; Ийстасиуатъл — угаснали вулкани в Централно Мексико. — Б.пр. ↑

[2] Мари Карлота Амели (1840–1927 г.) — императрица на Мексико (1864–1867 г.). — Б.пр. ↑

[3] Turistas, si contras, no (исп.) — Туристи — да, контри — не. — Б.пр. ↑

[4] Carissima (исп.) — Любима. — Б.пр. ↑

7.

Тъмнокосият мъж, облечен в делови костюм на „Пиер Карден“, с мъка си пробиваше път през тълпата към мястото за получаване на багажа. В момента, в който зърна познатата му, ъгловата фигура, Кийли изпита такава радост и облекчение, че пусна куфара си на земята и се хвърли в прегръдките му. Горчивите думи, които си бяха разменили, бяха простени, но не и забравени.

Върху обикновено мрачното и затворено лице на Върн Престън се появи напрегната усмивка.

— Е? Поредното безрезултатно пътуване?

— О, Върн... — тя се притисна към него, готова да се разплаче отново. Мразеше се загдето му позволяваше да разбере колко много, много се нуждае от подкрепата му.

— Какво има? Какво се случи? — попита той, внезапно разтревожен. Опита се да я отдалечи от себе си, за да види лицето ѝ, но тя само поклати глава. Боеше се, че той ще разбере до каква степен са разклатени нервите ѝ. — Знаех си, че трябваше да дойда с теб. — Решително я хвана за ръка. — Хайде. Можем да говорим в колата.

Щом влязоха вътре, той остави ключовете и се обърна към нея, без да сваля поглед от лицето ѝ.

— Казвай — ласкаво я подкани той. — Какво те тревожи?

И тя изля всичко, което се бе насъбрало в душата ѝ. Започна с писмото от „Амнести Интернешънъл“, с Рикардо Кастило, болницата... мъжът, който твърдеше, че е изчезналият ѝ съпруг. Върн седеше на мястото си, без да каже нито дума, а бръчките на лицето му ставаха все по-дълбоки, докато слушаше разказа ѝ.

Когато тя свърши, той тихичко каза:

— Сигурна ли си, уверена ли си сто процента, че този мъж не би могъл да е Брайън?

Тя го погледна с възмущение.

— Живях с него шест месеца. Мисля, че мога да позная собствения си съпруг.

— Какво го примамва в такъв случай?

Тя го погледна с горчивина.

— Парите на Хелън. Какво друго? — После му каза за чека, който бе дала на мъжа в Мексико сити.

Върн тихичко изруга и удари с юмрук по кормилото.

— О, боже, Кийли, защо си изострила апетита му към парите ти! Имаш ли някаква представа какво биха могли да ти причинят вестникарите, ако случайно разберат за това? Веднага ще обявят, че си му дала подкуп, за да го принудиш да се откаже от претенциите си. Наистина ли вярваш, че можеш да му платиш и да се отървеш от него завинаги?

— Това бе просто жест на благотворителност — защити се тя. — Така поне успях да спечеля малко време и ако той реши отново да ни безпокои, надявам се Хелън да е физически по-силна и здрава. Поех известен риск, но може пък да съм го изплашила и да се задоволи с това, което вече е успял да измъкне. А ако се осмели да създава проблеми, ще го накарам да съжалява, че изобщо се е родил.

Върн се захлади.

— В такъв случай може би ще има нужда от моето състрадание.

Кийли не бе в настроение за подобни шегички.

— И какво трябва да означава това? — избухна тя.

Върн импулсивно хвана ръката ѝ.

— Кийли, за бога, не издържам повече! Пътуването ти до Мексико сити не променя абсолютно нищо. Брайън все още е мъртъв, така че какво печелиш, като продължаваш да отлагаш годеща ни? А ако този мъж продължи с претенциите си, ние ще сме много по-силни, ако сме едно цяло — съпруг и съпруга. Омъжи се за мен сега!

Тя се отдръпна назад и започна да разтрива слепоочията си.

— Върн, изтощена съм. Не можем ли да говорим за това някой друг път?

— Вече две години отлагаме обсъждането на този въпрос — продължи да настоява Върн. Отново взе ръката ѝ и я стисна силно. Тя се опита да се извърне настрана, но той леко я разтърси, за да задържи вниманието ѝ. — По дяволите! Всичко, което искам, е официално обявяване на годеща ни. Можем да почакаме със сватбата за след изборите. А сега престани да го увърташ и кажи да.

Тя затвори очи.

— Да.

Той замълча за миг.

— Това сериозно ли е, или просто си изтощена и твоето да е най-лесния начин да се отървеш от мен?

Тя уморено отвори очи.

— Казах да, Върн. — Беше смазана от умора. Преживяният шок я бе разтърсил до дъното на душата ѝ и нямаше сили да спори. Без да протестира, му позволи да я прегърне и да я притисне към себе си за миг, като се питаше къде бе изчезнала радостта, която бе изпитала, когато го видя на летището.

Върн запали колата, а изражението на лицето му бе странна смесица от загриженост и триумф.

— Ще обявим годежа си на вечерята за събиране на средства следващия месец. Така ще разполагаш с достатъчно време да съобщиш новината на Хелън.

— Хелън! — Кийли изпъшка.

— За бога, наистина ли мислиш, че това ще бъде изненада за нея? Аз присъствам в живота ти от толкова много години. Прекарала си три пъти повече време с мен, отколкото с Брайън. — Раздразнен, той се включи в движението и потегли към Уестърби, а последващият един час премина в пълно мълчание.

Полумракът вече припаднаше над хълмовете, а старите, величествени дървета хвърляха дебели сенки над изключително луксозния квартал. Върн зави по засенчената алея, която водеше към „Ийстън Меншън“ и паркира на кръглата площадка. Надявайки се да избегне по-нататъшни разговори, Кийли слезе от колата и изчака Върн да свали куфарите ѝ от багажника и да ги качи по широкото, украсено с големи вази, стълбище на къщата.

— Остави ги във фоайето — нареди тя. — Госпожа Магуайър ще ги разопакова по-късно.

След като я целуна небрежно, Върн се сбогува с нея и обеща да ѝ се обади за обяд на следващия ден.

На път за стаята си Кийли се отби при Хелън. Свекърва ѝ спеше в голямото си легло, а оранжевата ѝ коса приличаше на ярък пламък върху дантелената възглавница. Кийли придърпа един стол с дамска от кадифе. Загледана в крехкото, съсипано от грижи лице, Кийли не

можеше да си представи как ще съобщи на майката на Брайън, че обичната съпруга на сина ѝ е обещала да се омъжи за друг мъж.

През изминалите години Хелън упорито бе поддържала надеждата си, че Брайън може все още да е жив. А състоянието ѝ бе толкова крехко и деликатно! На тази възраст човек трябва да живее без нещастия, беди и болки, да дири утеха в любовта и спокойствието, без да бъде разяждан от жестока несигурност и скръб. И Кийли бе твърдо решена да предпази Хелън от поредния емоционален шок, без значение какво щеше да ѝ коства това.

Нежно докосна меката ѝ коса. Нямаше и следа от силната, самоуверена жена, която сама бе управлявала империята Ийстън, след като съпругът ѝ почина от рак на белите дробове. Кийли изпитваше състрадание към Хелън и бе допуснала грешката да отстъпи снизходително пред заблудата ѝ, че Брайън ще се върне, след като се налудува. Болезнено осъзнаваше факта, че Хелън я обича, но въпреки това тя е само заместник на обичния ѝ Брайън.

Кийли седеше край леглото на Хелън, загледана в гърдите ѝ, които се спускаха и се вдигаха равномерно, и се чудеше как ще събере достатъчно кураж, за да ѝ каже, че се отказва да чака Брайън и че ще се жени за Върн Престън. Хелън със сигурност щеше да разбере, че Върн би могъл да ѝ осигури сигурност и спокойствие, каквито Брайън никога не ѝ бе предложил. Семейство Престън от години управляваха доходното богатство на семейство Ийстън. Двамата млади наследници учиха заедно в Харвард, но никога не станаха приятели. Брайън беше с твърде променливи и нетрадиционни разбирания, докато Върн бе затворен и консервативен по природа и след като се дипломира, започна работа в адвокатската кантора на баща си без всякакви сътресения.

Но това, което имаше най-голямо значение за Кийли, бе, че по време на информационния цирк, създаден от медиите след изчезването на Брайън, Върн, както никой друг, бе взел травмизираната Кийли под крилото си и ѝ бе помогнал да възстанови гордостта и самоуважението си. Благодарна за вниманието, което ѝ оказваше, и впечатлена от вродената му самодисциплина, тя откри, че той е мъж, чийто праволинеен ум, тяло и принципи напълно съответстват на семплите и строги дрехи, които той носеше с изумително постоянство. С годините го опозна по-добре и осъзна, че не става дума просто за

самоконтрол — в сексуално отношение той се владееше не по-зле от нея. Беше хладен и разумен, което още повече го издигаше в очите ѝ. През изминалите седем години Кийли напълно контролираше тази част от живота си и не желаше никога повече да бъде хваната в емоционален водовъртеж от страсти и желания, които биха могли да застрашат този самоконтрол.

Гастроном, колекционер на предмети на изкуството, театрален меценат, Върн я въведе в един свят, който бе отнет от Брайън, след като баща му го лиши от наследство. Макар изтънчените обноски и познанията на Върн да превъзхождаха нейните собствени, Кийли нито веднъж не долови и следа от покровителствено отношение или надменност. Тя открито ценеше интелекта му, а той буквално се разтапяше от удоволствие всеки път, когато доловеше възхищението ѝ.

И тогава Върн развали всичко, като я помоли да се омъжи за него. Раните ѝ бяха твърде пресни. Тя тактично отхвърли предложението му — доколкото това беше възможно — и избяга в Европа. Един вестникар на свободна практика, който ѝ бе преподавал в курса по журналистика в колежа, ѝ предложи работа в Париж. Тя начаса се възползва от предоставената ѝ възможност.

Джеф Блум беше четиридесет и две годишен, нисък, но с телосложение на краен защитник. Кореняк нюйоркчанин, той работеше като чуждестранен кореспондент за един международен новинарски синдикат. И ако журналистическият му талант бе изумителен, то пристрастеността му към алкохол и кокаин бе просто легендарна. В началото Кийли не обръщаше внимание на проблемите му, а Джеф скоро проумя огромния ѝ потенциал.

— Най-накрая успях да намеря жена, която може да чете, без да си мърда устните и не изглежда като Пиер Селинджър в женски дрехи — възторжено повтаряше той.

Обикаляха заедно Лондон, Париж и Рим и Джеф Блум я запозна с истинска палитра от световноизвестни писатели, продуценти, бизнесмени и политици, все хора с изключителен интелект и талант. Кийли процъфтяваше в този затворен кръг от много полезни връзки и контакти, които щяха да ѝ бъдат от изключителна полза в последвалите години.

Джеф бързо разбра необичайния талант на Кийли да взема трудни интервюта, да задава проникателни въпроси, без да засяга

човека, когото интервюира. Тя притежаваше невероятен усет и можеше да пресъздаде и най-заплетените и мистериозни събития на език, напълно разбираем за обикновените читатели. Материалите ѝ ставаха все по-зрели и задълбочени и тя скоро започна да пише проникателни статии за икономическото и политическото развитие и тенденции, като винаги вършеше работата си в определения срок.

Макар да бе изключително лоялна към Джеф, Кийли не бе толкова сляпа, че да не забележи как силната му пристрастеност към алкохола и кокаина влияят върху работата му. Той започна да ѝ прехвърля все повече от собствените си ангажименти, а след време престана да си прави труда да редактира написаното от нея и да го бележи със собствения си журналистически стил. А когато баща ѝ започна да ѝ изпраща изрезки от нейни собствени статии, излезли в американски вестници и списания с името на Джеф Блум, Кийли разбра, че той сериозно я е загази. Той обаче отказваше да потърси помощ. Докато в началото се бе опиянявала от непогрешимостта на наставника си, сега изведнъж тя се озова в неблагоприятното положение да поддържа репутацията му и да го измъква от затруднения. И тъй като тя винаги бе на разположение и той разчиташе на нея да спазва уговорените срокове, Джеф все повече се отдаваше на забравата на наркотиците. Но Кийли не можеше да си наложи да го изостави. Стоеше там заради него. Джеф, обаче, сам я освободи от грижите — със свръхдоза.

Тя се прибра в Станфорд да ближе раните си след преждевременната смърт на Джеф и само седмица по-късно получи телеграма от „Ийстън Пъблишинг“. Имали работа за нея, ако проявявала интерес.

— Виноват — весело се разсмя Оуен Нийл, когато тя го обвини, че той е в дъното на всичко. — Изпратих на госпожа Ийстън няколко твои статии. Защо да не се погрижа за дъщеря си? Дяволски се гордея с теб, скъпа.

— Тя вероятно ще иска от мен да напиша статия за *Наркотиците и журналистиката*, така че да може да натрупа милиони от смъртта на Джеф — горчиво рече Кийли.

— Иди и виж какво иска — настоя баща ѝ. — Ако работата не ти харесва, кажи на старата вещица да си потърси друг човек.

Кийли все още бе изключително чувствителна към факта, че Алфред Ийстън, а следователно и Хелън Ийстън, бяха решили от самото начало, че тя е малка, тъпа сребролюбка, подмамена от богатството на Брайън и довела до изпадането му в немилост. Но тя трябваше да изкарва прехраната си по някакъв начин, така че всяка работа бе добре дошла.

Обади се, за да си уговори час за посещение и бе силно изненадана и изпълнена с подозрения, когато госпожа Ийстън изпрати лимузината си за нея. Кой знае защо, интервюто щеше да се състои в апартамента на Ийстънови в модната „Дакота“.

Хелън Ийстън ѝ се стори необичайно сърдечна. Засипа я с комплименти заради журналистическите ѝ постижения, но скоро се отказа и престана да се преструва, че я е извикала да говорят по работа.

— Винаги съм съжалявала заради начина, по който се разделихме, Кийли. И двете бяхме хванати в клопката на съпрузите си и жестоката борба помежду им. Сега разбирам, че и ти като мен бе жертва на тази борба и се надявам, че ще намериш сили в душата си, за да ми простиш.

Кийли бе изумена. За пръв път осъзнаваше в каква степен Хелън се е разкъсвала между сприхавия си, консервативен съпруг и сина си — бохем.

Сякаш прочела мислите ѝ, Хелън тихичко продължи.

— Алфред, разбира се, беше суров — твърде суров с Брайън, но на моменти ми се струваше, че Брайън прави и невъзможното, за да го ядоса.

— А бракът му с мен съвсем определено ядоса баща му — обади се Кийли, влагайки в думите си повече горчивина и ненавист, отколкото възнамеряваше. — Заради мен Брайън бе лишен от наследство.

— Не точно *лишен от наследство*. — Хелън побърза да се защити. — Алфред погрешно смяташе, че парите са начин да контролира Брайън. Ако ти наистина познаваше съпруга ми... вие двамата щяхте да изпитвате истинско възхищение един от друг. — Очите ѝ се навлажниха, тя се размърда, стиснала дантелената си носна кърпичка, и Кийли забеляза, че тя все още носи златна халка на лявата си ръка. — Политическите възгледи на нашия син бяха горчиво

разочарование за Алфред, а мисълта, че някой ден ще трябва да прехвърли отговорността за списанията върху Брайън, който открито му се присмиваше и отричаше ценностите му, го докарваше до ярост. Целите, които те двамата преследваха, в основата си бяха еднакви, но докато Алфред вярваше, че промените трябва да се извоюват по пътя на закона, Брайън бе убеден, че отговорът се крие във физическата сила и действия и искаше да докаже правотата си в Централна Америка.

Тази среща постави начало на здравето приятелство между двете жени.

Един ден, докато пиеха кафе в елегантната, но едновременно с това удобна всекидневна в апартамента в „Дакота“, Хелън повдигна друг интересен въпрос.

— Възнамерявам да започна издаването на ново списание — обяви тя. — И искам ти да бъдеш част от него.

Докато Хелън развиваше идеите си, Кийли едва сдържаше растящото си вълнение. Новото списание щеше да се различава съществено от отегчителния, прекалено интелектуален модел на другите две списания — „Уърлд форум“ и „Бизнес форум“, а в същото време щеше да обхваща пълната гама от новини. Хелън искаше да създаде нещо ново и вълнуващо, което да допадне на онази част от населението, известна под името уърпи^[1].

— Сензационните новини продават списанията днес и ние ще включим всички елементи, който подхранват читателския интерес на американците секс, престъпления, скандали. Не искам обаче да правим таблоид^[2] — обясни Хелън. — И не ти поднасям новото списание на сребърен поднос само заради връзките ти със семейство Ийстън. Ще трябва да представиш идеите си анонимно. Те ще се състезават с проектите на други кандидати, а победителят ще бъде избран от обективно жури. Ако искаш да спечелиш, ще трябва да разчиташ единствено на собствения си талант. — Не бе необходимо да добавя, че ако проектът на Кийли бъде одобрен, тя ще се превърне в една много богата млада жена.

Кийли спокойно отпиваше от кафето си и изглеждаше така, сякаш обмисля съвсем обикновено предложение за работа, но вътрешно ликуваше. Независимо от усилията на Хелън да ѝ внуши, че тя е една от многото кандидати за този пост, Кийли бе убедена, че тя не

би имала шанса да се възползва от това невероятно предложение, ако не бе съпруга на сина на Хелън, но в този момент нямаше никакво намерение да се заяжда за дреболии. Искаше ѝ се да изтича до прозореца, да го отвори и да изкрещи новината с пълно гърло. Не направи нищо подобно, разбира се, а мълчаливо прие предложението и скромно поблагодари.

Кийли потъна в работа по проекта за списанието. Използва свои собствени материали, за да направи макета, изрови истинско богатство от неизползвани статии, които бе писала за Джеф Блум и които той бе отхвърлил като неподходящи. Разрови старите си папки, за да открие подходящи снимки.

След един месец напрегнати приготовления проектите бяха готови за оценката на журито. Когато видя някои от другите макети, Кийли усети, че сърцето ѝ се свива. Нейният собствен проект с уголемените снимки, опростените рисунки и сатирични карикатури изведнъж ѝ се стори твърде аматьорски в сравнение с изпитаните, издържани в тъмни тонове, художествено оформени макети на журналисти с голям опит в професията. Но вече бе твърде късно да се оттегли.

Кийли се върна у дома в Кънектикът, за да изчака присъдата. Не хранеше никакви илюзии относно шансовете си да спечели състезанието. Беше дала най-доброто от себе си, утешаваше я баща ѝ, а и бе натрупала ценен опит в процеса на работата. Това, за което Кийли съжаляваше най-много, бе, че ако изгуби, брилянтното име, което бе измислила за списанието, „Ийстън Уест“^[3] щеше да остане неизползвано.

Когато телеграмата пристигна, Кийли не можа да си наложи да я отвори. Тя остана да лежи на кухненската маса, докато баща ѝ си дойде от работа. А когато той отвори плика, Кийли разбра как се чувстват актьорите при връчването на наградите на Националната филмова академия Оскар. Даже и когато баща ѝ с вик захвърли телеграмата, грабна я в мечешката си прегръдка и я завъртя около себе си, тя все още не можеше да повярва, че е спечелила. Дори и в този момент споменът за оня опияняващ миг извика сладко-горчива усмивка на устните ѝ.

Ако бе смятала, че изготвянето на проекта е трудно, Кийли скоро разбра, че то е детска игра в сравнение с изнурителните месеци, през

които приготвяха излизането на новото списание. Напълно съзнаваше, че цялата отговорност за успеха или провала на списанието падаше върху неопитните ѝ рамене и това я изпълваше с истински ужас. Всички експерти съвсем открито изразяваха съмненията си, подценяваха възможностите ѝ и предричаха, че новото списание ще се провали с гръм и трясък.

Нищо подобно обаче не се случи. Читателите не само приеха „Ийстън Уест“, но го направиха с истинско удоволствие и страст. Мигновеният успех бе напълно неочакван и при така създадите се обстоятелства, на Хелън ѝ бяха необходими още няколко милиона в повече от планираните, за да помогне на новоопереното пиленце да се отдели от земята.

Когато читателският интерес нарасна неимоверно, надвишавайки четирикратно тиража, на който разчитаха след рекламната си кампания, те трябваше бързо да променят стратегията си. Хелън бе възхитена от бляскавия интерес на „Ийстън Уест“ и тъй като не искаше да проваля процъфтяващото начинание заради ограничения тираж, удвои, а после утрои тиража, като абонатите продължаваха да се увеличават.

От този момент нататък стилът и прийомите на Кийли се превърнаха в истинско злато. Тя самата се превърна в жената на Камелот, в любимка на деловия свят, в истински малък магнат. Рискованият опит на Хелън да задържи семейния бизнес в ръцете на семейството, бе надминал и най-смелите ѝ очаквания.

Пет години по-късно, след унищожителния удар, преживян от Хелън, Кийли трябваше да поеме управлението на цялата издателска империя и да не позволи разпадането ѝ. Брайън го нямаше, Хелън беше болна и всички решиха, че Кийли е очевидната наследница и започнаха да я ухажват като коронова принцеса.

Междувременно, тя и Върн подновиха приятелството си. През изминалите години бе настъпила драматична промяна в общественото им положение. Навремето Кийли бе тази, която би спечелила най-много от връзката им. Тя беше никоя в обществената йерархия — изоставена от съпруга си и напълно пренебрегната от родителите му, докато Върн произлизаше от добро семейство със стари пари и всички знаеха, че го очаква блестяща кариера в областта на правото и политиката. Сега обаче всички преимущества бяха на нейна страна.

Изчезването на Брайън, около което се бе вдигнало толкова шум, и нейният успех в „Ийстън Уест“, я бяха превърнали в звезда от ранга на Джаки Кенеди, а връзките ѝ с могъщата империя на семейство Ийстън, щяха да донесат само облаги и слава на мъжа, който се оженеше за нея. Когато красивата млада вдовица даде да се разбере, че не смята да се омъжва отново, почитателите ѝ започнаха да се възхищават на верността ѝ към паметта на бившия ѝ съпруг. Никой сякаш не приемаше насериозно Върн Престън, който продължаваше да моли за ръката ѝ.

Кийли откъсна мислите си от миналото и се върна в настоящето. Изправи се и се загледа в Хелън, която дишаше неравномерно. Беше започнала да се възстановява чудесно след преживяния удар, но все още се изморяваше твърде лесно, а речта ѝ бе бавна и несигурна. Два пъти на ден идваше рехабилитатор, който работеше с нея и тя вече можеше да ходи с помощта на бастун.

Кийли с обич докосна меката, оредяваща коса и отмахна къдриците от набръчканото чело. Тази вечер, в потъналата в полумрак стая, тя както никога преди почувства болката, която бе изпитала Хелън, когато бе изгубила сина си в разцвета на живота му.

В съзнанието ѝ неканен изплува споменът за загадъчния мъж в Мексико сити. Дори и когато беше здрава, Хелън много трудно преживяваше всяко обаждане, подхранило надеждите ѝ, че синът ѝ е жив и последвалото след това горчиво разочарование. А в сегашното ѝ състояние един такъв шок би бил фатален. Кийли отново се закле, че няма да позволи това да се случи.

Върна се в стаята си тъкмо навреме, за да хване репортажа за предизборната кампания на Върн по телевизията. Кийли превключи на съответния канал и намали звука по време на рекламите. Новинарските камери се прехвърлиха след хаоса и безредието на летище Кенеди. На заден план се виждаше един свръхзвуков самолет. Внезапно заинтригувана, Кийли протегна ръка към устройството за дистанционно управление, като се питаше дали някой от нейните служители отразяваше пристигането на... на някой чуждестранен сановник, може би? Или отвличането на самолет? Някакъв репортер премигна на силната светлина на камерите и посочи към една линейка, червените светлини на която хвърляха призрачни отблясъци върху лицето му.

Камерата се насочи към отворените врати на самолета. Подвижната стълба вече бе на мястото си. Пътниците слизаха от самолета, а Кийли, с нараснал интерес, наблюдаваше всичко, докато на вратата не се появи последният пътник, когото очевидно очакваха всички.

Камерата се приближи. Един мъж в инвалидна количка и черни очила поспря за миг, сякаш стъписан от посрещането. Кийли прикова поглед върху него. Разпозна го мигновено, а нервите ѝ се опънаха до скъсване.

Това беше мъжът, когото бе оставила само преди няколко часа в Мексико сити, мъжът, който твърдеше, че е Брайън Ийстън.

[1] Yuppie (англ.) — От английското Yung Urban Professional — Млади специалисти интелектуалци. — Б.пр. ↑

[2] Таблоид — Сензационно булевардно издание, в което новините са представени най-вече със снимки и кратък коментар. — Б.пр. ↑

[3] Непреводим каламбур. От англ. East — изток и West — Запад. — Б.пр. ↑

8.

С развята от вечерния ветрец тъмна, посребрена на места коса, познатият ѝ вече странник поспря за момент, загледан в тълпата, която го очакваше долу. Махна с ръка и се усмихна пред камерите, опитвайки се едва ли не да спечели благоразположението на присъстващите. Дори и телевизионните камери не можеха да тушират спокойната увереност и мъжкото му излъчване, които толкова много я бяха очаровали и уплашили в Мексико сити. Той изглеждаше така, сякаш наистина вярваше в надутите си претенции.

Докато Кийли го наблюдаваше като хипнотизирана, инвалидната му количка бе закрепена върху издигнатата за целта платформа и той започна краткото си спускане към земята. Само след миг вече бе в линейката, оставил зад себе си разбунената тълпа от репортери и любопитни зяпачи да разсъждават върху значимостта на случилото се.

Омаята, в която Кийли бе изпаднала, изведнъж се разпръсна и тя осъзна, че е наблюдавала цялата сцена, без да чуе нито дума, заради намаления говор на телевизора. Скочи, за да усилви звука и в бързината си разпиля няколко писма върху килима.

Силният вой на вятъра, ревът на самолетните двигатели и какофонията от гласове и звуци бяха заглушени от сбития, изречен на висок глас коментар на репортера.

— Ето го, дами и господа, наследникът на известното в издателския бизнес американско семейство, свален над Централна Америка преди седем години и считан до този момент за мъртъв... Но той е жив и тази вечер в Ню Йорк изглежда съвсем добре, като се имат предвид премеждията, които е преживял. Това е всичко до тук, Дан.

Говорителят в студиото се извърна от монитора и с подobaващ тържествено сериозен тон се обърна към невидимата аудитория.

— Благодаря, Бил. Това е, дами и господа. Брайън Ийстън е жив и е тук, за да ни разкаже за мъчителните години, прекарани в плен, мъчения и изпитания в затвора. Очаквайте специален репортаж в единайсет часа.

Телефонът започна да звъни.

Някъде долу в къщата се чу радостен писък и Кийли бързо излезе в коридора, за да пресрещне госпожа Магуайър, която тичаше към стаята на Хелън.

Кийли се втурна напред и я сграбчи, полагайки свръхчовешки усилия да я задържи.

— О, мадам, мадам, чухте ли новината? — Икономката плачеше останала без дъх.

— Чух. Успокойте се — изрече Кийли, без да пуска ръката ѝ.

— Трябва да кажа на госпожа Хелън...

— Няма да правите нищо подобно — твърдо я прекъсна Кийли. — Не и преди да поговорим с доктор Хоутън. Разбирате ли, госпожо Магуайър? Да не би да искате тя да получи друг удар? Ще се обадя на лекаря веднага. Никой — и това е заповед — никой да не казва на госпожа Ийстън нищо, докато аз не позволя. Ще държа вас отговорна за всичко. Разбирате ли?

Икономката занарежда със сълзлив глас.

— О, мадам, като си помисля, че сладкото ни момченце е живо и ще си дойде у дома! Видяхте ли бедното му лице? Съвсем различно, като на непознат! О, какво са му причинили онези зверове... — Лицето ѝ се сгърчи от мъка, тя вдигна престилка към очите си и се разрева.

Кийли обгърна раменете ѝ с ръка и я изпрати до стаята ѝ. — Успокойте се, госпожо Магуайър. Не бива да се надявате прекалено, преди претенциите на този човек да бъдат внимателно проучени...

— *Претенции?* Какво искате да кажете, мадам? — Госпожа Магуайър отвратена се закова на мястото си.

— Казвам, че трябва да си припомните случилото се преди две години. Тогава Хелън получи по пощата един отрязан човешки пръст и писмо, в което искаха пари в замяна на тялото на Брайън. Това се оказа измама. Готова ли сте да я накарате да преживее този кошмар отново?

— Но сега е съвсем различно — започна да спори госпожа Магуайър. — Госпожа Хелън ще го познае на секундата, ако наистина е Брайън...

— А също и аз, като негова съпруга, нали? — разумно додаде Кийли. — Е, аз се срещнах лично с този мъж в Мексико сити и знаей, че не е Брайън. Той е един умен и изобретателен мошеник, който смята, че ще може да се докопа до примамливото богатство на семейството.

Погледна изпитателно неотстъпчивото изражение на икономката, но там видя само недоверие и презрение, и сърцето ѝ се сви от мрачни предчувствия.

От този момент нататък Кийли заживя в положение на обсада, пробивайки си път между тълпата крещящи репортери всеки път, когато излезеше на улицата. От всеки прозорец на къщата, която се намираше срещу спалнята ѝ, от другата страна на улицата, проблясваха телеобективи, а телефонът ѝ блокира. На следващата сутрин Върн и доктор Хоутън трябваше да преминат през телевизионните екипи, блокирали алеята за коли и моравата, за да бъдат въведени от Сайкс през един страничен вход. Кийли послуша съвета на Върн и разказа на доктора цялата история. Той се намръщи и веднага се съгласи, че на Хелън не бива да се казва нищо, преди самоличността на онзи мъж да бъде напълно потвърдена.

Най-накрая Кийли реши, че ще е по-добре да направи някакво изявление пред пресата, за да поуспокои напрежението. Облечена в сив вълнен костюм и червена блуза с разтворена яка, Кийли изглеждаше много по-спокойна и делова, отколкото се чувстваше, и както никога преди, бе безкрайно благодарна на Върн за присъствието му. Той подбираше въпросите и я закриляше от врявата и боричкането пред входната ѝ врата. Репортерите и операторите се блъскаха, за да се доближат до нея, когато тя застана пред импровизираната трибуна, отрупана с дузина микрофони. Отвсякъде проблясваха светкавици на фотоапарати и тя несигурно премигна. Пред погледа ѝ попаднаха заглавията на два вестника, вдигнати високо над мелето — ИЗЧЕЗНАЛ ИЗДАТЕЛ НАМЕРЕН ЖИВ? и НАСЛЕДНИКЪТ НА ИЙСТЪН СЕ ЗАВЪРНА!

Върн махна с ръце, за да ги накара да замълчат.

— Ето! Ето! Госпожа Ийстън ще направи кратко изявление и ще отговори на някои от въпросите ви. Но само ако спазвате определен ред. А сега се дръпнете назад и ѝ дайте възможност да си поеме дъх!

Кийли огледа събралата се тълпа, чакайки ги да замълчат. Когато заговори, гласът ѝ беше нисък и плътен и веднага привлече вниманието им. Думите ѝ бяха внимателно подбрани.

— Дами и господа журналисти, преди седем години хеликоптерът на Брайън Ийстън бе свален над джунглата на Централна Америка и той бе обявен за мъртъв. Сега няма да се впускам в

подробности за последвалите жестоки опити за изнудване, няма да ви припомням за нелепата шумотевица, която се вдигна около смъртта му, нито ще ви говоря за травмата, която понесе Хелън Ийстън в резултат на това. — Тя замълча за миг и погледна право в телевизионната камера, сякаш се опитваше да предизвика натрапника. — Преди два дни, след като ми се обади от „Амнести Интернешънъл“, аз заминах за Мексико сити, за да се срещна с някакъв мъж, който твърдеше, че е съпругът ми. След разговора с него стигнах до заключението, че това не е истина. Не желая да наричам този човек лъжец. Той може би наистина е такъв, но също така е напълно възможно тези негови илюзии да са резултат от тежките наранявания по главата, които е понесъл по време на премеждията си. Независимо от това, фактите остават непроменени — *той не е Брайън Ийстън*. — Непоколебимото ѝ изявление бе последвано от шум сред журналистите и Кийли изчака малко, за да ги накара да утихнат, преди да продължи. — Разбрах, че и през следващата седмица той ще остане в болницата за прегледи и опити да се установи самоличността му. А когато тези разследвания приключат и се докаже съзнателният му опит да ни измами, аз ще го съдя и ще искам към него да се приложи цялата тежест на закона.

Последва невъобразим хаос и шум, а Кийли зърна разтревоженото изражение на Върн, който, като адвокат, се бе притеснил от бунтарската ѝ реч. Но тя говореше напълно сериозно. Не можеше да си представи, че съществува достатъчно строго наказание за постъпката му. После красивите ѝ очи омекнаха и тя умолително погледна журналистите, готова да ги моли заради Хелън.

— Бих искала да ви припомня, че аз също съм в журналистическия бизнес. Искрено се надявам, че вие ще устоите на изкушението да публикувате клюки и скандални новини и ще се придържате към истината. Трябва да знаете, че периодичното обсъждане на трагичната смърт на съпруга ми в пресата е силно травматизиращо както за мен, така и за майка му. А сега, когато госпожа Ийстън се възстановява от преживяния удар, едно подобно вълнение може да се окаже смъртоносно. Така че, моля ви — не, *умолявам ви* — да бъдете по-въздържани. Благодаря ви.

Настъпи моментно мълчание докато присъстващите, проумеят чутото. После отново заваляха въпроси, всички крещяха и се бутаха, а

думите им се сливаха и се превръщаха в безсмислена какофония от човешки гласове.

— Един по един! — извика Върн. — Вдигнете ръце или край на изявлението.

Журналистите размахаха ръце като обезумели и Кийли избра един от тях.

— Хелън Ийстън знае ли за случилото се? И кога възнамерявате да ѝ кажете?

— Тъй като съм убедена, че проблемът ще бъде разрешен в близките няколко дни, струва ми се, че е безсмислено да информирам госпожа Ийстън за поредното безрезултатно разследване — отвърна Кийли.

— Вие ли вземате всички решения вместо госпожа Ийстън?

Очите на Кийли заблестяха застрашително.

— Докато тя е болна, решенията вземам аз. Такива са разпорежданията на лекаря.

Кийли никога не си бе правила илюзиите, че вестникарите ще я пощадят. Но тези репортери я въртяха на шиш с недопустими въпроси и тя би уволнила всеки един от собствения си персонал, който се осмелява да задава подобни въпроси.

— Вярно ли е, че финансирате екип от психиатри в Белвю, които да проверят психическото състояние на претендента?

— Не, не е вярно.

— ЦРУ намесено ли е?

— Ще трябва да попитате тях.

— Като се има предвид напълно промененият външен вид на съпруга ви в резултат на пластичните операции, бихте ли отговорила въз основа на какви критерии отхвърляте претенциите на този човек?

— Без коментар. Бих искала да ви напомня, че пред думата *съпруг* е редно да поставите думата *мним* — остро ги предупреди Кийли.

— Вярно ли е, че сте платила болничната му сметка в Мексико сити и ако е така, на каква сума възлизаше?

— Не съм плащала болничната му сметка. Човекът изглеждаше в беда и аз импулсивно му дарих малка сума, която да му помогне да преживее, след като излезе от болницата.

— Ако претендентът успее категорично да докаже своята самоличност, ще се разведете ли, или ще се сдобрите?

— Без коментар!

— Случилото се ще промени ли плановете ви да се омъжите за Върн Престън?

Върн милостиво сложи край на това мъчение и съпроводена от светкавиците на фотоапаратите, тя се скри обратно в къщата. Кийли цялата трепереше от преживяното изпитание, но не толкова от страх, колкото от ярост и гняв. Как се осмеляват да ѝ задават подобни въпроси, след като знаят, че Хелън лежи болна на горния етаж! Докато Върн се занимаваше с импровизираната пресконференция и с някои от собствените си неотложни задължения, Кийли проведе няколко телефонни разговора, а после, размахала свитите си юмруци, рязко започна да раздава заповеди на собствения си персонал.

— Искам двадесет и четири часова охрана около къщата, която да държи далеч тези разбойници — нареди тя, кипнала от ярост. — Единият от тях си позволи да закачи планинарската си екипировка за перваза на един от прозорците на горния етаж! Освен това искам да се издаде съдебно решение за този... това подобие на човешко същество. Ако само се осмели да се приближи до Хелън, искам да бъде арестуван незабавно!

Мнимият Брайън Ийстън предизвика истинска сензация. Всички вестници и списания отпечатваха новината на първа страница, а кампанията на Върн за Сената, вместо да бъде затъмнена, изведнъж също се оказа измежду най-важните новини на деня. Телефонните централи на „Ийстън Ентърпрайзис“ и на предизборния щаб на Върн бяха затрупани с телефонни обаждания. Кийли временно изключи телефоните в дома си, след което телефонният ѝ номер бе сменен и запазен в тайна от пресата.

Настъпи звездният миг за клюкарските хроники на вестниците. Всички разсъждаваха върху това кой всъщност е истинският негодник — натрапникът, решил да заграби парите на една известна личност, или зловната съпруга, която се бе настанила в дома му и бе заграбила всичко, което му се полагаше по право.

Новото лице на фалшивия Брайън, редом с това на Кийли, гледаха от кориците на всяко списание. Изрязваха стари техни снимки и ги монтираха по най-различен начин — обърнати един срещу друг в

яростна кавга или нежно притиснати един към друг да си гукат щастливо. Натрапникът се бе превърнал едва ли не в национален герой, а подвизите му на партизанин, изпитанията в затвора и последвалите пластични операции се повтаряха *ad nauseam*^[1] във вестниците. Дори Конгресът реши да отпусне по-големи помощи на онзи район. Започна сенатско разследване на американските наемници и контрабандисти на оръжие, спонсорирани и подпомагани от ЦРУ в Централна Америка. С най-големи подробности се проследяваше разследването за доказване на самоличността на претендента; появиха се дори няколко човека, които твърдяха, че знаят кой всъщност е той, но в края на краищата всички те бяха отхвърлени като търсачи на сензации.

Навсякъде цареше пълна бъркотия.

Докато се провеждаха подробните медицински прегледи и тестове, нейният враг живееше в апартамент в една частна болница, а Кийли получаваше сведения за резултатите. До този момент всички полиграфични и медицински изследвания бяха неокончателни или в негова полза. И двете страни си имаха своите поддръжници. Сериозните наранявания на претендента и последвалите пластични операции бяха удобно прикритие и обясняваха коренно различния му външен вид, а несъответствията и противоречията в разказа му се приписваха на *загуби на паметта*.

Дните обаче минаваха, а лекарите не разполагаха с нито едно сериозно доказателство, което да реши спора в полза на единия или на другия. Кийли живееше като на тръни. Колко дълго щеше да успее да държи Хелън настрана, при условие, че тази бъркотия се проточи до безкрайност?

Беше и озадачена от факта, че той не направи нито един опит да се свърже лично с Кийли или пък с Хелън. Не даваше никакви интервюта. Сякаш бе напълно доволен от ситуацията и оставяше на общественото мнение да придаде достоверност и убедителност на случая му. Всеки вестник, списание, или жълт таблоид ежедневно публикуваше сензационни статии на първата си страница. Сбрани заедно, огромните им заглавия образуваха истински сценарий.

ТОВА НЕ Е МОЯТ СЪПРУГ! — ТВЪРДИ
СЪПРУГАТА

АМА^[2] И ЦРУ РАЗСЛЕДВАТ ПРЕТЕНДЕНТА
ИЙСТЪН

ПРЕТЕНДЕНТЪТ ПРЕГЛЕДАН ОТ ЕКИП ЛЕКАРИ
ИЙСТЪН ПРЕМИНАВА ТЕСТ С ДЕТЕКТОР НА
ЛЪЖАТА

ПРЕТЕНДЕНТЪТ ОТКАЗВА ДА СЕ ПОДЛОЖИ НА
ТЕСТ С ДЕТЕКТОР НА ЛЪЖАТА

ПРИЯТЕЛИ НА СЕМЕЙСТВОТО РАЗПОЗНАВАТ
ИЙСТЪН

БРАЙЪН Е БАЩА НА ДЕТЕТО МИ — ТВЪРДИ
СТАРЛЕТКА *

МОЖЕ ДА Е МОШЕНИК — ПРИЗНАВА
ПСИХИАТЪР

ПРЕТЕНДЕНТЪТ ИЙСТЪН СЕ Е ПРЕРОДИЛ —
ТВЪРДИ МЕДИУМ

СЛУЧАЯТ ИЙСТЪН — ЗАГОВОР НА ЦРУ

КИЙЛИ — ЕДИНСТВЕНАТА ПРЕЧКА

КИЙЛИ ТАЙНО СЕ ЖЕНИ ЗА АДВОКАТ И
ИЗПАДА В ДВУЖЕНСТВО ХЕЛЪН ИЙСТЪН —
ОТШЕЛНИЦА ИЛИ ЗАТВОРНИЦА?

Оставаха още няколко седмици до избора на Върн и шумотевицата около лъжливия Брайън Ийстън достигаше кризисни размери. Но претендентът все още не беше излязъл от уединението си. Беше умен. Знаеше, че ако изчака, общественият натиск ще стане толкова силен, че Кийли ще бъде принудена да признае онова, което ѝ диктува общественото мнение.

С всеки изминал ден Кийли установяваше, че ѝ се налагаше да се защитава не само пред открито враждебните му застъпници, но и пред собствените си приятели и поддръжници. Някои смятаха, че тя го отхвърля подсъзнателно или заради миналите му прегрешения, или от страх, че той ще узурпира властта ѝ в анклава Ийстън. Други пък я подтикваха да почне с него война по страниците на всекидневници и списания, като пусне в ход цялата си сила и мощ. Тя обаче упорито

отказваше да стори това. Вече бе направила изявлението си и бе казала всичко, което имаше за казване. Нищо не се бе променило оттогава насам и сега всичко щеше да се реши в съда.

Семейство Ийстън бяха безжалостно осмивани в късните телевизионни предавания на живо. Срещу тях се пишеха всякакви сатирични памфлети и пасквили. По телевизията излъчиха няколко серии от политически комичен анимационен филм и една-две подходящи за целта мелодрами. В „Таймс“ бе публикувана карикатура, в която Кийли, изобразена като „Коравосърдечната Хана“, стиснала ведро с вода, стои надвесена над давящия се Брайън Ийстън. Общественото мнение неусетно започна да се променя. Съчувствието и състраданието, които хората първоначално хранеха към Кийли, сега бяха насочени към мъжа, когото смятаха за онеправдан.

Кийли срещаше съпротива дори и в работата си.

Още на първото работно съвещание, което проведе, след като бомбата вече бе хвърлена, Кийли бе твърдо решена веднъж завинаги да уточни бъдещата политика на Ийстън Пъбликейшънс по отношение на случилото се.

Кийли решително влезе в заседателната зала, като се надяваше, че изглежда по-спокойна и уверена, отколкото се чувстваше. Всички глави се извърнаха към нея. Беше едновременно красива и делова, облечена в костюм, тип сафари, с широк колан и елегантни обувки с леопардова шарка.

Всички от персонала нетърпеливо очакваха да чуят от самата Кийли как смята да се справи със скандалната история, която, по нейна заповед, те пренебрегваха в собствените си публикации. Кийли се зае с ежедневните проблеми и едва след като ги разреши с обичайната си деловитост, заговори за онова, което най-много интересуваше присъстващите.

Франк Кейбъл, главният редактор, шумно се оплака от решението ѝ да не отразяват историята с Брайън Ийстън по страниците на списание „Ийстън Уест“. Когато обаче се опита да прокара някаква статия по въпроса, Кийли го прекъсна мигновено.

— Но това е новина. Не можеш да я пренебрегваш само защото те засяга лично — продължи да спори Франк. — Всички останали информационни агенции по света трупат милиони от тази история, докато нашият тираж спада, защото ти отказваш да се възползваш от

нея. Читателите жадно поглъщат всичко написано за Брайън Ийстън. За бога, другите вестници дори издирват стари материали за изчезването на Майкъл Рокфелер в Нова Гвинея през шестдесетте години и сравняват двата случая! Кийли, приличаме на истински глупаци, загдето позволяваме на всички останали да трупат пари от една история, която по право принадлежи само на нас. Поведението ни кара хората да си мислят дали наистина нямаме нещо за криене.

— Никога не съм падала толкова ниско, че да изнасям в печата скандални истории и не смятам да започвам от сега нататък — рязко го прекъсна тя. — Веднъж вече публично опровергах лъжите на този човек и това е последната ми дума по въпроса. — Макар че говореше съвсем тихо, гласът ѝ бе твърд и непреклонен. — Ще предадем фактите, така както сме правили винаги, само когато действително разполагаме с неопровержими такива. Но не възнамерявам — повтарям, *не възнамерявам* да се унижавам дотам, че да използвам тази публикация, за да поддържам една жалка клюка, една просташка хипотеза, само за да гъделичкам любопитството на интригантите и сплетниците. И няма да позволя Хелън Ийстън да бъде въвлечена във всичко това. Точка. Всяка думичка, написана в нашите списания по въпроса, трябва предварително да бъде одобрена от мен. Ясно ли е?

Бавно ги изглежда един по един, опитвайки се да наложи волята си, и когато всички сведоха глави, тя се обърна да си върви. Тъкмо затваряше вратата след себе си, когато някой от съдружниците ѝ започна да си тананика „Коравосърдечната Хана“.

Кийли бързо се насочи към кабинета на секретарката си, за да даде разпорежданията си, преди да излезе за обяд, когато чу зад гърба си мъжки глас.

— Кийли.

Тя се обърна заинтригувана. Когато разпозна мъжа, който вървеше към нея, кръвта сякаш замръзна във вените ѝ.

[1] Ad nauseam (лат.). — До втръсване. — Б.пр. ↑

[2] АМА — Американска медицинска асоциация. — Б.пр. ↑

[2] Старлетка — новоизгряваща звезда. — Б.пр. ↑

9.

Настана абсолютна тишина. Всички служители във външния офис прекратиха работата си и се загледаха в зараждащата се драма. Точно този момент очакваше целият свят вече седмици наред. Кийли остана като закована на мястото си, докато мъжът, който твърдеше, че е съпругът ѝ, измина разстоянието между тях с изключително икономични, но елегантни движения.

Този мъж бе съвършено различен от бледата развалина, която бе видяла преди месец в болничното легло в Мексико сити. Беше възстановил теглото си, мускулите му бяха силни и еластични, а тялото му вече вероятно изглеждаше така както и преди изпитанията му в джунглата. До този момент Кийли не бе осъзнала колко е висок — струваше ѝ се по-висок от Брайън и макар че все още изглеждаше слаб в сравнение с него, ръстът му създаваше впечатление за по-голяма сила и мощ. Лекото сако и памучните панталони не можеха да прикрият огромната енергия, стаена в тялото му — едно тяло, възмъжало в джунглата, а не в някоя заседателна зала. Кийли се зачуди дали не бе използвал парите ѝ, за да си купи дрехите, с които бе облечен.

Тя много добре знаеше какво го води тук. Сигурна бе, че това не бе светско посещение. Обхвана я силно напрежение. Нямаше да бъде честно от нейна страна, ако не си признаеше, че видът на този привлекателен и магнетичен мъж ускоряваше пулса ѝ, така както би въздействал на всяка друга жена, която има очи, за да открива красотата. А и той даваше да се разбере, че това, което вижда пред себе си, много му харесва. Огледа я от горе, до долу, от върха на елегантно подстриганата ѝ, лъскава черна коса до женствените ѝ извивки над и под тънката ѝ талия. На лицето му, възстановено след операциите, играеше лека усмивка и Кийли имаше усещането, че е подложена на дисекция, подобно на жаба в научна лаборатория.

Моментната ѝ слабост отмина, тя бързо възвърна самообладанието си, лицето ѝ помръкна, физиономията ѝ изразяваше единствено ледено любопитство.

— Как попадна тук? — грубо попита тя. — Махай се оттук, преди да съм те изхвърлила.

Едната му вежда лениво помръдна нагоре, сякаш за да подчертае веселието, което проблясваше в сините му очи.

— Необходима ли е цялата тази ненавист и злоба? Това е едно обикновено посещение на учтивост. Исках лично да ти благодаря за щедростта ти в Мексико сити.

Тя не бе съвсем сигурна дали долавя в гласа му закачливи нотки, но не желаше да поема никакви рискове и продължи да бъде нащрек.

— Без съмнение се надяваш, че моята филантропия ще се разпростре и в Ню Йорк — язвително заяви тя. — Чудех се кога точно ще се появиш, за да ме притиснеш отново.

Той леко се засмя на думите ѝ и погледът му бавно се плъзна по шията ѝ.

— Ако това е покана, приемам. Всъщност, дойдох да ти върна парите, които ми зае. — Тя погледна с изненада, когато той извади един плик от вътрешния джоб на самото си. — Собствените ми пари вече са прехвърлени от банката ми в Панама — обясни той. — Не съм съвсем бедняк.

— Не ги искам. — Кийли не можеше дори да докосне плика.

Той се поколеба за миг и го прибра.

— В такъв случай изглежда, че имаме проблем — какво да правим с тези пари? Не искаш ли да обсъдим в какво благотворително дело да ги вложим по време на обяда? — Гласът му, нисък и дрезгав, подсилваше впечатлението на интимната задушевност, създадена от непринуденото му държание и в този момент тя си спомни защо и колко много го мрази.

— Мога да ти предложа какво да сториш с парите, но съм дама — отвърна тя. — А и нямам какво да ти кажа, нито по време на обяд, нито след това. А сега си тръгвай, моля те.

Той я изгледа с възхищение.

— Толкова плам и жар! А навремето беше едно плахо, нерешително момиченце. Но може пък аз да съм се поутоложил и улегнал...

Тя яростно изсъска:

— И твоето нахалство си го бива! Имаш наглостта да се появиш тук, за да натрупаш още от евтината си популярност. Използваш

общественото мнение, за да убедиш състрадателните хорица, че си *някой*, макар всъщност да знаеш, че не си. — Кийли се задъхваше от ярост. — Ти, негодник! Измамник...

Двама служители от охраната застанаха на вратата.

— Неприятности ли имате, госпожо Ийстън?

С невероятно усилие на волята, Кийли укроти гнева си.

— Да. Бихте ли изпратили този... човек? Искам да напусне сградата.

— Тъкмо си тръгвах — побърза да успокои пазачите неканеният гост. Двамата униформени мъже застанаха от двете му страни. Той вдигна двете си ръце с дланите напред. Разбрали предупреждението му, те не го докоснаха. И макар лицата им да останаха безизразни, не може да не са се питали какво ще стане с работата им, ако той *все пак* се окажеше Брайън Ийстън.

Кийли не издържа на изкушението да го клъвне още веднъж.

— Отсега нататък, ако имаш да ми казваш нещо, предлагам да се обръщаш към адвоката ми.

— Твоят адвокат, или твоя любовник? — С изкривено от отвращение лице той се завъртя на пета и бързо се отдалечи.

Когато пазачите понечиха да го пресрещнат, Кийли ги спря.

— Не. Оставете го да си върви.

Тя влезе в кабинета си, за да се обади на Върн, и с раздразнение установи, че ръцете ѝ силно треперят. Той я изслуша, а когато заговори, гласът му беше напрегнат и сърдит.

— Значи, той най-сетне излезе от укритието си... Скъпа, нека да се срещнем в два часа в „При Зелда“ и по време на обяда ще набележим стратегията си. Аз може и да закъснея малко, но ти ме изчакай.

Кийли, обаче, кой знае защо, изобщо не почувства успокоение и увереност.

Ресторантът в източната част на града бе едно от онези шикозни сутеренни заведения, красиво обзаведени в стил Арт Деко^[1]. След като я настаниха в едно от сепаретата, Кийли понечи да си поръча кафе, но изведнъж промени решението си и поиска гарафа с вино — нещо, което рядко правеше на обяд. Едва тогава си даде сметка, че нервите ѝ са опънати до скъсване. Беше толкова разсеяна, че не може да се концентрира дори върху „Уолстрийт Джърнъл“, докато чакаше Върн.

Ако беше пушачка, сега сигурно щеше да пали цигарите една от друга, мрачно си помисли тя.

Забеляза нечия сянка, която застана пред лампата, и вдигна глава, очаквайки да види Върн. Вместо него обаче видя одевешния си мъчител, който се плъзна на мястото срещу нея, а после се пресегна и пусна завесата на входа на сепарето.

— Как се осмеляваш да ме следиш? Махай се! — Замахна с ръка, за да измъкне завесата от него и събори чашата си.

Той се пресегна, изправи чашата и попи разлялото се вино.

— Успокой се. Това е обществено заведение и едва ли бих могъл точно тук да компрометирам добродетелността ти. Освен това, рано или късно, трябва да поговориш с мен.

— Няма за какво да говоря с теб. Още по-малко пък за добродетелността ми. Ако не си тръгнеш веднага, ще извикам управителя.

— Какво? Да рискуваш по този начин? Вестникарите, сбрани на бара, ще се избият, за да ни снимат. Представяш ли си какво ще кажат, ако ни видят заедно?

Беше хваната в капан и го знаеше. Тя не можеше дори да си позволи да накара управителя да го хване за ухото и да го изхвърли навън, защото се боеше, че сцената ще бъде отразена във всеки един вестник в страната. Той се облегна назад. Очевидно се забавляваше, докато я наблюдаваше да се бори с дилемата, пред която бе изправена. Кийли се опита да потуши завладелия я импулс да го плесне през лъжливото лице и да изтрие влудяващото я, самодоволно изражение.

— Върн ще дойде всеки момент — заплашително изсъска тя. — Ако въобще знаеш кое е най-доброто за теб, ще си тръгнеш веднага.

Той сви рамене и се усмихна иронично.

— Нямам нищо против Върн. Ще бъде като едно време. А докато го чакаме, защо да не пийнем малко и да поговорим като цивилизовани хора. Зная, че се чувстваш застрашена, Кийли, но аз не съм ти враг.

— Не си позволявай да се държиш снизходително с мен! — Гърдите ѝ се повдигаха от безсилна ярост.

— Извинявай. Опитвам се да се съобразявам с чувствата ти, но ми е дяволски трудно, и то благодарение на теб.

— Ако това бе истина, щеше да се качиш обратно на самолета, за да не се върнеш тука никога повече.

— Разбирам, че ме смяташ за мошеник, който възнамерява да те обере до шушка, но съм любопитен... в малко по-личен план... Ако знаеше със сигурност, че аз съм Брайън, щеше ли да реагираш на завръщането ми по същия начин?

— Но ти не си, а аз нямам навика да размишлявам върху страховити истории.

— Е, разбирам, че тази тема няма да ни отведе доникъде. — Той взе чашата на Върн, наля си малко вино, каза „наздраве“ и отпи. — В такъв случай, нека да опитаме нещо по-неутрално. А кое може да е по-неутрално от Върн Престън^[2]. — Той се разсмя, оценил собствената си шега.

Тя се изчерви до корените на косата си.

— Не възнамерявам да обсъждам Върн с теб.

— Не мислиш ли, че един истински мъж щеше да се е оженил отдавна за теб? — Той я погледна напрегнато.

— Май забравяш, че са необходими цели седем години, за да може изчезналият съпруг да бъде обявен за загинал? — Погледна го право в очите, вбесена както от невъзмутимото му хладнокръвие, така и от подигравателния му тон.

— Хайде, стига, Кийли. Ти и твоят префърцунен адвокат можехте лесно да се отървете от мен. Признай, че един неразтрогнат брак укрепва връзките ти с мама и затвърждава претенциите ти към империята Ийстън след смъртта ѝ. И точно с подобни обяснения залъгваш Престън, защото дълбоко в душата си ти не искаш да се омъжиш за него. А за да отблъснеш мен, използваш нелепото твърдение, че си *сгодена* за него.

Кийли се тресеше от гняв. Истинският шок, който изпита, когато проумя как тълкуват мотивите ѝ я безпокоеше много повече, отколкото оскърбителните му думи.

— Имаш истински талант да изопачаваш истината.

— Докато не престанеш да използваш Престън като параван, докато не пожелаеш да ме видиш такъв, какъвто съм днес, а не какъвто бях преди седем години, ти ще продължиш да си бъдеш малката, несигурна мишчица, за която се ожених. А когато най-накрая решиш, че е безсмислено да се сърдиш за отминали неща, може би чак тогава ще си признаеш, че все още изпитваш някакви чувства към мен.

— О, да, изпитвам чувства. Омраза, отвращение, гняв...

— Но не и *безразличие* — тихо заяви той. — Ето защо съм сигурен, че все още те вълнувам. — Той се облегна небрежно на стола си и погледна напрегнатото й лице. Собственото му изражение бе непроницаемо и безизразно. — Но аз се отклоних. Говорихме за това как позволяваш на любовника си да се възползва от славата на името Ийстън. Не смяташ, че той щеше да стигне толкова далеч в предизборната борба без тази слава, нали?

Думите му я жегнаха силно.

— Това не е истина. Върн е преуспяващ адвокат и заслугата за успехите му е изцяло негова.

— Той е посредствен адвокат и ще се превърне в посредствен сенатор.

— Отказвам да обсъждам Върн с теб — разбесня се тя. — И веднага щом те разоблича като лъжец и негодник, ще се омъжа за него.

Къде се бави Върн, чудеше се тя и неспокойно поглеждаше часовника си.

— Е, щом си толкова докачлива заради Престън — той се усмихна присмехулно, — можеш да ми задаваш всякакви въпроси за личния ми живот.

— Личният ти живот изобщо не ме интересува.

Той сви рамене.

— А би трябвало. Лишаваш се от една възможност да ме изобличиш като негодника, за когото ме мислиш.

— Това би било напълно излишно — саркастично заяви тя. — Въпреки това, репортерът в мен би искал да узнае какво правеше в Никарагуа и заради кого?

Той присви очи и стисна устни, преди да отговори.

— Съжалявам, но няма да стане. Вече бях разпитан от ЦРУ, но мога да разговарям за операциите на САЩ в Никарагуа само с представители на американското правителство.

— Тъй като съвсем официално си в списъка на наемниците, предполагам, че са ти плащали, за да убиваш хора. Освен ако не си го правил за удоволствие. — Сарказмът й бе станал убийствено жесток.

Ниският му, изпълнен с нетърпение глас, заглуши нейния.

— Правех само онова, което бе необходимо, за да остана жив и в същото време да запазя самоуважението си.

— Сигурна съм, че действията ти са се ползвали с височайше одобрение, но това в никакъв случай не означава, че непременно си от добрите — изстреля тя в отговор.

За миг лицето му се разкриви от гняв, но когато заговори, гласът му прозвуча съвсем спокойно.

— Това дали си от добрите, или от терористите зависи само от гледната точка, нали? — Замълча за момент, а после продължи замислено. — Виж, сключих сделка със самия себе си. Зарекох се, че ако изляза жив от оня затвор, няма до края на живота си да се самобичувам заради стореното. А и какво значение имат моралните угризения, когато някой гори с цигара върховете на пръстите ти...

— Това звучи твърде неискрено и фалшиво — пренебрежително изрече тя.

Той я погледна напрегнато.

— Не претендирам, че съм герой, но не съм и престъпник. Преживях предостатъчно приключения, ако могат да се нарекат така, но вместо да ме изкриви или деформира, преживяното ме накара да осъзная какво съм изоставил у дома. И проклет да съм, ако си позволя да изпусна този втори шанс. — Той отново се, облегна назад и се загледа в нея през полупритворените си клепачи. В гласа му се бяха появили нови, съвсем различни нотки.

Кийли потрепери. Мъжът срещу нея беше мъжествен, загадъчен, опасен дори. Тя май трябваше да отиде да се прегледа. Защо въобще го допускаше толкова близо до себе си? Кийли сведе очи към масата, погледна ръцете му, които лежаха на покривката близо до нейните, но не я докосваха. Изключителни ръце. Силни и здрави. С дълги пръсти, големи стави, едри кости и дебели китки, които говореха за стаена сила. Ръце, които са били безмилостно жестоки. Дали можеха да бъдат и нежни? Не можеше дори да си представи ръцете на Брайън...

И тогава си спомни.

Прозорецът на банята в първия апартамент, в който се нанесоха след сватбата им, беше закован и Брайън трябваше да използва тесла, за да извади пирона. Той отвори прозореца и една голяма, зелена богомолка, като предвестничка на пролетта, кацна на перваза.

— О, Брайън виж — извика Кийли, очарована от красотата ѝ.

Без да се забави нито за миг, теслата се стовари върху перваза и размаза нещастното насекомо на безброй парченца, които полепнаха по блузата ѝ.

Кийли с мъка прогони неприятния спомен.

Откъсна поглед от ръцете му, погледна го в лицето и върнала се в настоящето, отново видя срещу себе си един напълно непознат мъж.

— Извинявай, какво каза?

— Попитах те за майка ми. Как е тя?

Очите ѝ отново се изпълниха с негодувание и яд, а инстинктът ѝ да пази и закриля Хелън отново взе връх.

— Хелън изобщо не ти влиза в работата!

— Тя е моя майка и здравето ѝ съвсем определено е моя работа — възрази той, а гласът му изведнъж стана заплашително тих. — Как иначе можеш да си обясниш факта, че все още не съм се опитал да се свържа с нея?

— Ще ти кажа как. Разполагам със съдебно решение, което ти забранява да сториш това.

— Кое то няма да струва и пукната пара, когато тя разбере, че съм се върнал. Ти очевидно се стремиш да ни държиш разделени, защото знаеш, че тя ще ме познае. — Очите му блестяха като син камък. — Не мога да те виня, че се чувстваш несигурна по отношение на топлото си местенце в „Ийстън Пъблишинг“, но те моля да ми спестиш демонстрацията на синовна загриженост. Доколкото си спомням двете с майка ми не изпитвахте особена любов една към друга.

— Това бе толкова отдавна, преди да я опозная истински. Обичам я и докато дишам, няма да позволя на никой алчен непрокопсаник да я нарани отново, вдъхвайки ѝ напразни надежди. Защо просто не си признаеш, че искаш парите ѝ? Тогава бих те уважавала много повече!

— Ще се безпокоя за това дали ме уважаваш, след като чуеш няколко факта за мен. — Той се наведе напред, стиснал с все сила чашата с огромните си ръце и тя сякаш почувства как те се сключват около врата ѝ. — Първо, не искам парите ти, и второ — изобщо не ме е грижа за луксозното ти списание.

— Така ли? И какво искаш тогава? — Тя цялата трепереше.

— Искам да се върна у дома.

— В Уестърби? — Тя го погледна, вкаменена от изненада. Погледите им се срещнаха, никой не сваляше очи от другия. —

Шегуваш се, разбира се.

— Не ме ли наказва достатъчно?

Тя разпери ръце.

— Спри! Престани! Влудяваш ме! Наистина ли мислиш, че това е причината за поведението ми? Да си отмъстя на Брайън, че ме е изоставил навремето?

— А не е ли? — Той взе чашата си, завъртя я в ръката си и отново я остави на масата с жест, нетърпящ възражения. — Хайде, Кийли, започваш да прекаляваш с тази поза на засегнато честолубие и мъченичество. Експертите ровиха и разпитваха навсякъде, ЦРУ ме проучи, преминах през всички вятърничави тестове, които ми бяха наложени по твое настояване. И въпреки това ти единствена отказваш да ме приемеш и хората започват да се питат защо.

— Ако се ръководех от общественото мнение в работата си, само за една седмица щяха да ме изхвърлят от бизнеса — рязко заяви тя. — Тук дори не става дума за Брайън. Ти не си моят съпруг, ти си измамник. И нямам нужда нито от ЦРУ, нито от екип психиатри, за да съм сигурна в това!

Очите му помръкнаха. Станаха студени и зли.

— И колко време смяташ, че ще можеш да ме държиш настрана от майка ми?

Преди тя да успее да отговори, някой дръпна завесите на сепарето им. Но вместо дългоочакваната помощ от Върн, насреща ѝ заблестяха светкавици на фотоапарати и тя изведнъж проумя всичко. Обхваналият я гняв прерасна в убийствена ярост.

— Ти, двадесет и четири каратов мошеник — изсъска тя. — Организирай си всичко това, така че таблоидите да отразят одобряването ни, нали?

Той изглеждаше шокиран от обвинението ѝ, но тя бе прекалено вбесена, за да го забележи. Посочи с ръка към фотографа.

— Искате снимка на щастливата двойка? А как ви се струва това? — Тя грабна чашата си и плисна виното в лицето на човека, който седеше срещу нея.

— Ето — заяви тя, наблюдавайки със злобно задоволство виното, което покапа от носа му и нацапа предницата на ризата му. — Току-що направихме новина номер едно за всички вестници. — Завъртя се на

пета и излезе от ресторанта, без да обръща внимание на шума зад гърба си.

Едва когато се отпусна удобно на тапицираната с плюш задна седалка на лимузината, за да се върне в офиса, Кийли се зачуди какви ще са последиците от пълната ѝ загуба на контрол и самообладание в ресторанта. Съжаляваше, че само след няколко минути Върн щеше да попадне в онова гнездо на оси. Заради кампанията му за Сената не бе желателно той да бъде чернен и оплюван заради личните проблеми на Кийли. Но нищо не можеше да се направи. Двамата с Върн можеха да се погрижат за себе си. Но не и Хелън.

Датата на бала за набиране на средства като част от предизборната кампания в „Ийстън хауз“, на който кувертът струваше хиляда долара, сякаш дойде твърде бързо. Кийли закъсня в офиса, а когато се прибра, величествената сграда цялата блестеше, обляна в светлина. Кийли се насочи по алеята за прислугата и спря близо до кухнята. Камионите на цветарите и доставчиците още бяха паркирани отвън, а работниците им, под зоркото око на Сайкс, който взе ключовете ѝ, за да прибере колата, внасяха разни неща в кухнята.

След като се увери, че всичко е под контрол, Кийли забърза към горния етаж, за да се изкъпе и преоблече. На най-горната площадка едва не се сблъска с госпожа Магуайър, която отстъпи встрани със самодоволно, почти тържествуващо изражение.

— Не сте ли долу с доставчиците? — попита Кийли, внезапно застанала нащрек. — Всичко наред ли е с госпожа Ийстън...?

— О, тя се чувства чудесно, мадам — увери я икономката. — Доктор Хоутън каза, че ще ѝ позволи да слезе на бала за малко, ако използва инвалиден стол и не се преуморява.

— Това е чудесно! — Кийли остана доволна. — Срещата със стари приятели ще ѝ се отрази добре. Само ще надникна, за да я видя.

— Не бих правила това, мадам. Тя... тя почива.

Кийли замълча, за пореден път ядосана от покровителственото отношение на тази жена.

— Добре, първо ще се облека и след това ще се отбия при нея. Донесоха ли роклята ми след поправките?

— Да, мадам, в стаята ви е.

— Благодаря.

След час тя вече бе взела вана, а после енергично бе разтрила тялото си и сега ухаеше на сандалово дърво. С ужас очакваше предстоящата вечер. Макар естеството на бизнеса ѝ да ги изискваше, тя мразеше големите балове и приеми, мразеше да посреща гости, да танцува с внушителни, престарели мъже, ненавиждаше оживените политически разговори и протокола на политическите събирания. А като съпруга на Върн, щеше да присъства на още повече подобни събития.

Но тази вечер призракът на вероломния непознат, който бе нахлул в живота им, засенчваше радостта и веселието на празника. Тя бе твърдо решена да избягва тази тема на всяка цена. Поне тази вечер. Знаеше, че трябва да изглежда свършена като домакиня — елегантна, усмихната, красиво облечена.

Тръгна надолу по коридора към апартамента на Хелън и с изненада видя госпожа Магуайър, която загрижело кръжеше пред двойните врати.

— Не трябва ли да сте долу, за да се погрижите за последните приготовления?

— О, мадам, няма да събудите госпожа Хелън, нали? Помислих си, че можем да я оставим да поспи до осем и тридесет. После аз лично ще я облека, а Сайкс ще я свали долу.

Кийли я погледна внимателно.

— Не съм сигурна, че тя е достатъчно здрава за това...

— О, извинете ме, мадам, трябва да поговорите с електротехника. Той смята, че може да се наложи да премести естрадата, за да си осигури повече контакти...

— Това пък какво е? — Кийли притеснено се отдалечи, като си помисли, че малко по-късно трябва да се върне и лично да провери как се чувства Хелън. Мимолетното ѝ предчувствие, обаче, бе бързо забравено.

— Страхотна си, скъпа — възторжено обяви Върн, когато Кийли слезе по стълбите и се приближи, за да го целуне по бузата. — Ммм. Толкова си женствена и красива. И умна, разбира се.

— Ако избирателките ти феминистки чуят тази забележка, ще си имаш сериозни неприятности с броя на гласовете — ласкаво рече тя. — И ти не изглеждаш зле в този смокинг.

След банкетa и преди да започнат речите, Кийли тъкмо си помисли, че може да се измъкне за малко, за да види как е Хелън, когато сенатор Икинс, стиснал питие в ръка, се надвеси към нея.

— Върн непременно ще спечели, скъпа моя — поверително изрече той, а тя усети, че ѝ се вие свят от дъха му, натежал от алкохолни пари. — Да, наистина. Ето, на това му се вика вечеря за набиране на средства! Оня ден сенатор Фултън организира едно евтино парти в някакъв китайски ресторант. По сто долара на човек. Малко тоо гоо гаі рап и соев сос. А един конгресмен от Средния запад организира вечеринка с танци и за всеки танц взимал по десет долара. Никаква класа, но какво друго можеш да очакваш от демократите.

Кийли се усмихна хладно. Не харесваше повечето от дебелиите приятелчета на Върн. Как щеше да издържи като негова съпруга?

Ръководителят на кампанията на Върн ги прекъсна и се обърна към сенатора.

— Вече е време да представим кандидата, Алф. Десет минути ще стигнат ли?

— За бога, няма да говоря толкова дълго! Щом красавица като госпожа Кийли е следващият оратор, кой ще иска да слуша един стар пръч като мен?

Той се изкиска и смушка Върн с лакът в ребрата, после намигна на Кийли, която хладно се усмихна в отговор.

След дразнещия, дрезгав глас на сенатор Алф Икинс, прозвучал от трибуната, гласът на Кийли бе изключително ясен и добре овладян.

— Скъпи приятели — започна тя и се огледа наоколо, за да обхване всички присъстващи. — Изминахме дълъг път в тази кампания, защото управлението на страната се нуждае от хора като Върнън Престън. Тази вечер бих искала да ви кажа нещо за човека Върнън Престън. Такъв какъвто е зад светлината на прожекторите...

В този момент в задния край на залата се зароди някакво вълнение, което като приливна вълна обхвана цялата стая. Огромните, украсени с изящна дърворезба двойни врати се отвориха и Хелън Ийстън бе въведена в залата. Облечена в рокля на Диор от ефирна синя коприна, с перлени обеци и огърлица, тя изглеждаше жизнена както преди и сърцето на Кийли се изпълни с гордост.

В следващия миг забеляза кой бута инвалидния и стол и замръзна на мястото си.

[1] Стил, възникнал през 30-те години на века, характеризираш се е конвенционализирани геометрични форми и използването на пластмаса, алуминий, стомана и други модерни материали. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи. В английския „neutral“ означава „неутрален“ и „безполов“. — Б.пр. ↑

10.

Властното присъствие на нейния мъчител, облечен, подобно на останалите мъже в безупречен костюм, засенчи дори първата публична поява на Хелън след удара, който бе преживяла. Твърде красноречив бе фактът, че една от любимите на Хелън малки рози красеше ревера на чудесно ушития смокинг на претендента. Всички глави се обърнаха към тях, а после се завъртяха към Кийли. Присъстващите с интерес наблюдаваха драмата, която се разиграваше пред очите им, а тишината в залата бе почти осезаема, преди гостите да започнат да си шушукат развълнувано. Главата на Кийли бучеше неудържимо. Струваше й се, че не й достига въздух. Погледът й се мятеше като обезумял от Хелън към придружителя й, а после към Върн. Забеляза, че лицето на годеника й е пребледняло като нейното.

Но лицето на Хелън сияеше от щастие, докато непознатият натрапник внимателно направляваше стола й към почетното място, запазено за нея, точно до Върн. Изящното й лице бе озарено от огромна усмивка, а очите й блестяха от сълзи на радост.

Мислите на Кийли се лутаха в хиляди посоки и тя изобщо не можеше да се съсредоточи. Чувстваше се напълно предадена. Стоеше като закована на мястото си и не знаеше дали да не си остане там, да преглътне горчивата жлъч, надигнала се в гърлото й и да се усмихне сладко, преструвайки се, че и тя е част от изненадата, или да направи сцена и да настоява за арестуването му, загдето бе нарушил съдебното решение. Двучието на госпожа Магуайър не я изненадваше. Очевидно противникът на Кийли е бил горе през цялото време заедно с *майката*, която си бе присвоил. Тя се почувства напълно безпомощна и предадена от всички.

Но какво можеше да направи сега, когато злото вече бе сторено? Ако го изобличи, щеше да предизвика объркване и смут, които не само щяха да застрашат кампанията на Върн, но можеха да предизвикат и нов удар на Хелън.

Колко подъл и изобретателен бе той! Усмивката, с която натрапникът наблюдаваше постоянно променящите се изражения на лицето ѝ, доказваше, че той бе планирал всичко много внимателно. Как бе допуснала да го подцени като съперник? Как изобщо е могла да разчита на почтеността му? А как щеше да обясни на Хелън, че е знаела за съществуването му вече седмици наред и не ѝ е казала нито дума?

Тя затвори очи, за да прогони тази мисъл и да възпре обхващащата я паника.

Кубче лед изтрака в нечия чаша. Прозвучаха няколко несигурни покашляния оттук-оттам. Бързо свалиха един микрофон на височината на Хелън и го нагласиха пред нея. Като в сън, Кийли видя врагът ѝ да се приближава до нея, а присъстващите затаиха дъх. Той се пресегна и хвана ръката ѝ и подобно на безумно зомби, Кийли се остави да я отведе до подиума, където всички застанаха рамо до рамо като едно голямо щастливо семейство, което позира в Деня на съдбоносната си среща.

Той погледна към нея, но тя не можа да срещне присмехулния му поглед, заслушана в яростните удари на сърцето си.

— Скъпи приятели — гласът на Хелън трепереше от вълнение. — Тази вечер вие ставате свидетели на най-щастливия ден в живота ми. Моят син, моят изгубен син, който бе изчезнал през последните седем години, се намери. Споделете радостта и благодарността, изпълнили майчиното ми сърце, и поздравете с добре дошъл моя скъп син Брайън Ийстън.

Тя се обърна и подаде ръка на Кийли, която имаше чувството, че ръката ѝ се е превърнала в къс безчувствено дърво. Хелън я подръпна няколко пъти докато най-накрая Кийли се наведе сковано и целуна съсухрената буза. Свекърва ѝ прошепна:

— О, скъпа, моля те, бъди щастлива, защото нашият любим отново си е у дома! Обещай ми, че ще направиш всичко възможно, за да изгладите отношенията помежду си. Само тогава ще умра в мир.

После сложи ръката ѝ в неговата, а мъжът, който се представяше за Брайън, погледна надолу към Кийли и ѝ се усмихна с разбиране. Как ли ѝ се присмиваше в този момент! Веднага щом се бе почувствал готов за решителна стъпка, той бе пренебрегнал всички нейни протести и гръмки заплахи, бодигардове и съдебни решения, отнесъл

се бе към тях като към досадни, неприятни мухи. Беше отишъл направо при жената, която бе източник на сила за него, и която бе единствената слабост на Кийли. Хелън.

О, Върн, помогни ми, безмълвно проплака Кийли.

В началото аплодисментите бяха слаби и неуверени, но постепенно се усилиха и ѝ заприличаха на океански вълни, които с грохот се разбиват в ушите ѝ. Вестникарите, с изключение на няколко избраници, не бяха допуснати до вечерята, но въпреки това проблеснаха няколко светкавици преди още Кийли да успее да измъкне ръката си от неговата. Снимката на малкото им сплотено семейство щеше да се появи в сутрешните издания.

Сенатор и госпожа Икинс се приближиха първи.

— Добре дошъл у дома, Брайън — превземаше се госпожа Икинс. — Ние сме толкова щастливи заради бедната ти майка. И заради Кийли, разбира се!

— Можеш да измамиш някои хора за известно време, но не можеш да заблудиш собствената си майка, нали, синко? — рече сенаторът, докато стискаше ръката на най-подлия шарлатанин, който някога се бе раждал под слънцето.

Подобно на овце, които сляпо следват водача си, другите гости се втурнаха напред и Кийли осъзна, че е прекалено късно да се оттегли в знак на протест. Вече бе замесена в измамата. Замесена чрез принудителното си мълчание и чрез сияещото изражение на Хелън. Около нея хората разговаряха, смееха се, задаваха въпроси, но тя се чувстваше замаяна и необичайно дезориентирана.

Той се наведе към нея и прошепна в ухото ѝ.

— Усмихни се. Приличаш на възкръснал мъртвец.

Тя го погледна разгневена, с блеснали от омраза очи, но не каза нищо.

Той се засмя и одобрително я прегърна през кръста.

— Виждам, че сдобряването ни ще бъде много забавно.

Дори и след като часовникът удари полунощ, Хелън, зачервена и възбудена, отказа да се качи горе. Не искаше да пусне ръката на Брайън, сякаш се боеше, че той ще се превърне в тиква и ще изчезне. Ако това можеше да е истина! Ако тази вечер бе просто един кошмар, който щеше да изчезне с настъпването на новия ден!

Най-накрая Хелън се съгласи да се качи горе само при условие, че нейният скъп Брайън я придружи и след като се сбогуваха с гостите, двамата излязоха от залата. Кийли бе готова да ги последва, за да му даде да се разбере... Щеше да се обади на полицията, за да го арестуват, щеше да предприеме нещо, но Върн я възпря.

— Остави ги да вървят — настоя той. — Имаме нужда от малко време, за да поговорим. — Той я поведе към съседния кабинет. — Боях се, че ще хвърлиш чиния с хайвер в лицето му.

— Е, въздържах се не толкова заради твоята кампания, а защото се боях за Хелън. О, Върн, какво ще правим?

— Намираме се в дяволски деликатна ситуация. Първият ми импулс бе да се обадя в полицията и да поискам арестуването му, заради влизането му в чужда собственост и нарушаване на съдебното решение. Само че тези обвинения не струват и пукната пара, ако той е тук по покана на Хелън.

— Върн, тя вече му е позволила да се нанесе.

— Тук? В къщата? — Върн я изглежда невярващо, после изруга и започна да кръстосва из стаята. Мускулите на лицето му бяха замръзнали в безкомпромисна гримаса, устните му бяха гневно свити. — Знаех си, знаех си! В момента, в който видях мазното копеле, разбрах какво иска в действителност! Кийли, забранявам на бъдещата си съпруга да живее под един покрив с този... с този...

— Върн, имам ли някакъв избор? — безпомощно го изглежда тя.

— Изнеси се от тук. Омъжи се за мен, по дяволите!

Тя цялата настръхна от ужас. Този обикновено хладнокръвен адвокат говореше толкова налудничави неща, напълно пренебрегнал съдебните решения и последствията от нарушаването на закона.

— Върн, ако аз се омъжа за теб, сега, след като Хелън го е признала за свой син, ние ще бъдем обвинени в двуженство! Помисли за кампанията си! Цялата ти кариера ще бъде окаляна в един подобен процес. И наистина ли очакваш от мен да изоставя Хелън в ръцете му? Само след седмица, подобно на пираня, ще я оглозга до кокал!

— Трябва да запазим спокойствие и да обмислим всичко внимателно — съгласи се той, докато нервно разтриваше слепоочията си. — Може би е по-добре да се върнеш в залата, докато аз направя някои запитвания.

Тя кимна с облекчение. Той се бе овладял достатъчно, за да се погрижи за всичко.

В балната зала тя се опита да отклонява и добронамерените, и по-злобните въпроси, стараяше се да насочи въпросите към кампанията на Върн, доколкото това бе възможно, да припомни истинското предназначение на откраднатата вечер. Времето, обаче, се влачеше едва-едва и главата ѝ пулсираше от болка.

Една силна мъжка ръка обгърна талията ѝ и тя погледна нагоре към предизвикателните, блестящи сини очи на мъжа, когото трябваше да започне да нарича Брайън.

— Мисля, че един танц ще бъде напълно подходящ за двама съпрузи, събрали се отново след толкова години — ласкаво изрече той. — Надявам се, че вече танцуваш танго по-добре от последния път.

Беше прекалено изненадана, за да скрие реакцията си. Нейното танго бе станало повод за много шеги между нея и Брайън още през първата вечер на запознанството им, но как този мъж би могъл да знае това? Необяснимата му догадка предизвика *déjà vu*^[1] в съзнанието ѝ и по гърба ѝ пробягаха студени тръпки.

— Махни си ръцете от мен.

— Недей да се държиш зле с мен, защото ще кажа на мама. — Забележката му трябваше да прозвучи шеговито, но характеризираше ситуацията с безпощадна яснота. Той пусна китката ѝ и само с едно плавно движение премести ръка на кръста ѝ. — Слуховете веднага ще достигнат до нея, ако не танцуваме поне веднъж тази вечер. Мисля, че можем да пожертваме едно танго заради нея.

Кийли изсумтя от ярост, но позволи да бъде отведена на дансинга. Останалите двойки танцуваха плътно притиснати под звуците на сладострастната музика, но Кийли всячески се опитваше да избягва допира със стройното, мускулесто тяло на партньора си. Той танцуваше по класическия начин и не ѝ бе трудно да го следва, а ръката му на кръста уверено направляваше движенията ѝ. Вместо да я пусне, когато танцът свърши, той продължи да следва бавно ритъма на започналия нов, по-консервативен танц.

— Не е лошо — усмихна ѝ се с насмешка. — Но си спомням времето, когато танцуваше обвила и двете си ръце около врата ми. Тази вечер си толкова далеч от мен, че усещам течението помежду ни.

— Надявам се да хванеш пневмония и да умреш — грубо се сопна тя.

Той се разсмя и я придърпа по-близо. Да се опита да го отблъсне означаваше да предизвика публичен скандал на дансинга и Кийли неохотно се подчини на волята му. След като бе принудена да танцува с него, тя реши да се възползва от случая и да го сравни с Брайън, но близостта с мъж с такова магнетично излъчване силно затрудняваше задачата ѝ. Тя усещаше здравата челюст и силната му брадичка някъде на нивото на челото си и макар, според всички, този мъж да бе висок колкото Брайън, той я държеше в ръцете си по съвсем различен начин.

А когато оркестърът засвири следващия латиноамерикански танц, Кийли просто не можа да устои на непознатото досега удоволствие, което ѝ доставяше танцът с него. Този мъж се движеше със същата лекота, с която бе запомнила и Брайън навремето, но притежаваше сила и грациозност, които превръщаха танца в сладно преживяване. Краката и бедрата им се докосваха по неповторим начин и създаваха впечатление на интимност, което заблуждаваше всички върху претъпкания дансинг. Кийли не можеше да избегне аромата на изискания му парфюм, не можеше да избяга от допира на мускулестото му тяло, но можеше поне да говори и да потвърди антагонизма, който лежеше в основата на взаимоотношенията им.

— Наистина трябва да те поздравя за блестящата ти тактика. Намъкна се без покана и съсипа бала, който бе предназначен за Върн — изрече тя и предизвикателно вдигна брадичка.

Той се разсмя и тя усети дъха му в косата си.

— *Намъкнал съм се без покана! Глупости!* Та аз живеях тук още преди ти да си била родена.

— Опитът ти да се възползваш от една болна стара жена заслужава само презрение — върна му го тя със задъхан от обхваналия я гняв глас. — Надявам се, разбираш, че възнамерявам да кажа на Хелън истината за теб.

— Щом ще си разменяме ултиматуми, няма да е зле да чуеш и моя — заяви той. Носовите им бяха само на няколко инча един от друг, и двамата бяха оголили зъби в открита борба. — Върнах се у дома и смятам да остана тук. И ако направиш или кажеш нещо, което да разстрои майка ми, ще отговаряш пред мен.

Тя се разсмя, неспособна да повярва на чутото.

— Тази реплика си беше моя и ти я открадна наред с другите неща. Аз бях много по-добра като дъщеря на Хелън, отколкото Брайън някога е бил като неин син!

Той я отдръпна от себе си и я погледна с напрегнатия поглед, който толкова я объркваше и смущаваше.

— След като нашата обща цел е нейното здраве и щастие, защо просто не престанеш да се бориш с мен? И без това не е имала много спокойни мигове в живота си.

— И кой е виновен за това? — изфуча Кийли, а златистите ѝ очи застрашително заблестяха.

Вместо отговор той силно я притисна към себе си, завъртя я няколко пъти по дансинга, а тя бе твърде изненадана и задъхана, за да предприеме поредната контраатака. С крайчеца на окото си Кийли забеляза Върн, който, с блеснали от ярост очи, си пробиваше път към тях сред танцуващите двойки. Партньорът ѝ също го видя и нарочно я поведе далеч от него, докато най-сетне се озоваха на терасата.

— Да не би да смяташ да обсебиш домакинята за цялата вечер? — войнствено попита Върн, когато най-после ги настигна.

— Аз не танцувам с домакинята, Престън — хладно отвърна той. — Танцувам с жена си.

Лицето на Върн потъмня.

— Тя случайно е сгодена за мен.

— Върн, нека да влезем вътре и да потанцуваме — прекъсна го Кийли. Изобщо не се съмняваше, че този як непознат, със силни ръце и рамене и здрави мускули, които изпъкваха под добре ушития смокинг, е способен да прекърши на две хилавия кандидат за сенатор. Една кавга помежду им би причинила непоправими щети на кампанията му, и макар че знаеше това, Върн се държеше безразсъдно и импулсивно както никога преди. Някой трябваше да поохлади страстите. Тя се опита да се освободи от нежелания си партньор, но той я държеше здраво.

— Един момент — тихичко изкомандва той. — При други обстоятелства бих ти дал да се разбереш за идиотските ти претенции, Престън. Човек би си помислил, че един нахакан адвокат като теб би трябвало да знае, че докато не се разведем, аз и Кийли сме все още съпруг и съпруга.

Кийли, парализирана от изненада, видя Върн да пристъпва към своя противник.

— Тя беше женена за Брайън Ийстън, приятелче, не за теб. А той е мъртъв. Тя притежава една хартийка, издадена от съда, в която пише точно това. А това, откъдето и да го погледнеш, означава, че тя е вдовица и е свободна да се омъжи отново.

Двамата мъже бяха настръхнали, подобно на две кучета, които се готвят за бой.

— Майка ми би могла да поспори по този въпрос, приятелю. — Гласът му режеше като стомана.

— Преди съдът да се произнесе, дръж ръцете си далеч от Кийли — не му остана дължен Върн. Ръцете му бяха свити в юмруци край тялото му.

Когато претендентът заговори отново, гласът му беше необичайно приятелски.

— Е, мисля, че можем да уредим този спор по два начина. Или ще се сбием до кръв, или ще бъдем джентълмени и ще приемем, че единственото време, което един мъж може да прекара заедно с жена си, е по време на танц. Избирай, Престън.

— О, моля те, Върн — замоли го Кийли. — Не виждаш ли какво се опитва да направи? Не му позволявай да те въвлече в побой!

— Ето къде си бил, Брайън, непослушник такъв — ентусиазирано извика госпожа Икинс, размахала кърпичка, и заситни към тях, за да го хване за ръката. — Запазих този танц специално за теб.

Натрапникът изведнъж се отпусна, хвърли един поглед към Кийли, а на устата му заигра присмехулна усмивка.

— Е, Престън, уточнихме ли основните правила или ще трябва да се преборим заради детайлите? Ти решаваш.

С появата на сенаторската съпруга Върн си възвърна чувството за политическа целесъобразност и изгода и отклони поглед от очите на противника си.

Госпожа Икинс се отдалечи с наградата си, без изобщо да забележи бурята, която бе предотвратила в последния момент. Двамата се завъртяха сред останалите двойки и Кийли го чу да казва:

— Илза, красива както винаги.

Върн кипеше от гняв и трябваше да изминат още няколко минути, преди Кийли да успее да го придума да се върне в залата. Гадеше ѝ се само като си помислеше, че двамата мъже едва не се сбиха пред всички присъстващи на бала за събиране на средства за кампанията на Върн.

— Не ми харесва начинът, по който той нахълта тук тази вечер. — Движенията му по дансинга бяха напълно автоматични, нервни и сковани. — Не ми харесва начинът, по който те гледа или пък танцува с теб. Ще ми се да му прасна един и да го задавя със собствените му зъби. Защо се съгласи да танцуваш с него?

— Върн, опитвах се да избягна сцената, която неминуемо щеше да възникне, ако му бях отказала. Някой трябва да мисли и за имиджа на твоята кампания!

— Не искам този мъж да живее под един и същи покрив с теб — изръмжа той, сякаш не бе чул ни една нейна дума.

— Сам видя Хелън тази вечер — безпомощно рече Кийли. — Това е *нейната* къща.

— Това не ме интересува. Той не е твоят съпруг! А що се отнася до сладката, милата, лоялната Хелън, трябва да знаеш, че само едно щракване на пръсти на оня дявол и тя ще те изхвърли от живота и завещанието си без много да му мисли. Това е всичко, което ще получиш, загдето се грижеше за нея през всичките тези години.

— Върн, престани! Не ме е грижа за парите. Нямам нужда от тях. Но ако ти се успокоиш, можем да се погрижим този шарлатанин да не получи нито пени от тях.

— О, боже, Кийли — простена Върн, притисна я силно към себе си и почти спря в средата на дансинга. — Като си помисля, че тази нощ ще останеш сама с него, аз...

Лицето ѝ пламна при този намек.

— Не ставай смешен — срыза го тя, но мисълта, че непознатият може да пожелае да упражни съпружеските си права, я накара да изпита същия необясним трепет, който бе почувствала в прегръдката му в Мексико сити.

— Омъжи се за мен — настоятелно прошепна Върн. — Вече усещам, че започваш да ми се изплъзваш. Само ако сме свързани заедно, имаме шанс срещу него.

Кийли се притесни от тази пълна липса на самообладание. Беше се надявала, че той ще е по-силния от двамата.

— Върн, така само още повече ще влошим ситуацията. Ето, насам се приближава конгресменът, за когото ти бях споменала преди. Ще говорим за стратегията ни утре.

Най-накрая балът свърши и гостите започнаха да се сбогуват с Кийли. Като домакиня, тя застана във фоайето. Мнимият Брайън се появи изневиделица и нарочно застана до нея, опитвайки се да създаде впечатление за щастливо семейство, което се сбогува с гостите си. Кийли прикри гнева си, доколкото можа, и продължи да разговаря с хората, които си тръгваха, за кампанията на Върн. Но тази вечер той бе забравен от повечето от тях, а натрапникът изведнъж се оказа в центъра на вниманието им.

— Е, Брайън — възкликна един от гостите и добронамерено го потупа по рамото. — Какви са планове ти сега, когато вече си у дома?

Кийли безизразно се загледа пред себе си, пренебрегнала напълно косия му поглед.

— Първото нещо, което ще направя, е да се запозная отново със семейството си — обяви той. — Мисля, че е крайно време жена ми да си вземе няколко свободни дни.

Другият мъж се разсмя неприлично, схванал подтекста на казаното, без да долови гневната въздишка на Кийли.

— Нещо като втори меден месец, а, госпожо Ийстън?

Лицето на Кийли се зачерви, когато зърна арогантната, развеселена усмивка върху дяволското му, изкривено от ирония лице.

— Не мисля — тя ярко се усмихна. — Аз съм омъжена за работата си.

— Предполагам, че ще трябва да й припомня кои са най-важните й приоритети — обяви той, а нейната кръв кипна, когато забележа собственическия блясък в очите му. Те двамата можеха да сключат примирие, наложено от обстоятелствата, но никога нямаше да станат любовници! Неизяснената ситуация, в която се бе оказала, създаваше странно усещане за насилие и принуда и тя имаше чувството, че е застанала на ръба и просто не може да се върне назад.

Оркестърът най-сетне обяви край на бала. Музикантите престанаха да свирят и започнаха да прибират инструментите си.

Последните гости си тръгнаха. Докато повтаряше любезностите на сбогуване, Кийли непрекъснато поглеждаше към вратата и търсеше с поглед Върн.

Но той си бе тръгнал.

Работниците по почистването влязоха в залата.

Прекалено напрегната, за да се качи горе и да рискува отново да се срещне с врага си, тя остана долу, за да наблюдава прибирането на кристалните чаши и среброто. Поизпъна възглавниците на канапетата, изчисти пепелниците. Имаше нужда от време, за да помисли.

Когато къщата най-после утихна, тя излезе на терасата. Нощта беше спокойна, листенце дори не помръдваше във вечнозелените храсталаци наблизо. Въздухът беше кристалночист, звездите ярко блестяха и вещаеха слана на сутринта. Листата на дърветата вече бяха окапали почти напълно.

Кийли поспря в най-отдалечения край. Усещаше топлината от електрическите реотани, които бяха инсталирани под плочите, с които бе застлана терасата, и въпреки това трепереше. Единственият звук, който нарушаваше тишината, бе далечният лай на куче.

Най-накрая тя с неохота се обърна към къщата. Една тъмна фигура се отдели от полумрака и Кийли замръзна, когато лунната светлина очерта познатото вече лице на натрапника. Празното пространство между тях се изпълни с напрежение.

— Донесох ти едно питие преди лягане.

— Не, благодаря.

Нямаше как да мине край него, без да го докосне. Но тя по-скоро би докоснала змия, затова побърза да му обърне гръб.

Гласът му беше приглушен, отстъпчив дори.

— Не можем ли поне да поговорим, Кийли? Трябва да стигнем до някакво споразумение.

— *Споразумение?* Струва ми се, че ти разясни намеренията си пределно ясно. — Събитията я бяха въвлекли в мощен водовъртеж и тя бе напълно безсилна да го контролира. От много години не се бе чувствала толкова безсилна, а това бе много лошо, много неприятно чувство.

— Нямам пръст в тазвечерното публично сдобряване. Мама измисли всичко. Тя ми се обади в болницата. Започна да ме умолява да

я посетя. Нима трябваше да ѝ откажа? *Извинявай мамо, но не и преди Кийли да е позволила. Аз съм неин син, по дяволите!*

Тя яростно се нахвърли върху него.

— Лъжец! Защо трябваше да идваш тук и да отваряш старите, заздравяващи вече рани?

— Не лъжа. А и защо да не си дойда? Тук съм роден. Тук пораснах. Когато бях на шест години, паднах от онова дърво ей там и си счупих носа. Играех на каубои и индианци в лабиринта на живия плет. — Той замълча, а когато заговори, не си направи труда да прикрие умолителните нотки в гласа си. — Кийли, майка ми се нуждае от мен. Позволи ми да изкупя вината си към вас.

Кийли потърси убежище в леденостуденото безразличие, с което се бе обгърнала.

— Избрал си възможно най-подходящия момент. Хелън е сериозно болна и може да не ти се наложи да я залъгваш още дълго, преди да наследиш парите ѝ.

— Очевидно парите ѝ са от изключително значение за теб. О, мога да разбера какво те безпокои. Ако изиграя картите си добре, аз лесно бих могъл да убедя майка си да прехвърли всичко на мое име. Абсолютно всичко. Бих могъл да я накарам дори да те изрита от тая къща — просто ей така. — Той щракна с пръсти.

Тя отново се разтрепери.

— И кое те възпира да го направиш?

— Ти. — Той вдигна ръка и плъзна показалец по нежната ѝ скула и чувствителната ѝ долна устна.

Докосването му предизвика толкова силна физическа реакция някъде дълбоко в душата ѝ, че тя изпита истински шок. Извърна лице, като отчаяно се опитваше да не се поддаде на нежността на ласката му.

— Не разбирам...

Той леко наклони глава на една страна така, че очите му да могат да се насладят на примамливата сянка между гърдите ѝ, която се разкриваше от дълбокото деколте на роклята ѝ.

— Защото искам да си върна всичко, Кийли. А това включва и съпругата ми. Искam теб.

Тя рязко поклати глава.

— Може да си измамил Хелън, но не и мен. Никога.

За пръв път откакто го познаваше, тя го видя истински ядосан.

— По дяволите, Кийли! Колко още смяташ да ме наказваш? Колко още прегледи и разпити от доктори и психиатри трябва да понеса, за да останеш доволна? И след като те доказаха, че съм Брайън Ийстън, след като сравниха генетичния ни код и ДНК, ти отказваш да приемеш истината, защото дълбоко в сърцето си желаеш наистина да съм мъртъв.

— Това е лъжа.

— Наистина ли, Кийли? Ако аз съм мъртъв, ти ще си свободна да се омъжиш за Върн Престън. Ако мен ме няма, ти ще си единствената наследница на богатството на семейство Ийстън...

Тя трябваше да сложи край на всичко това. Вдигна ръка да го удари, но той сграбчи китката ѝ и я изви назад, докато най-сетне тялото ѝ се притисна към неговото. Рязко наведе глава и впи устни в нейните с такава яростна страст, че ведно с дъха ѝ сякаш изтръгна и съпротивата ѝ и я подчини на волята си. Целувката продължи безкрайно, и двамата отчаяно се притискаха един към друг, а когато най-после той се отдръпна от нея, тя се задъхваше, изумена от първичната му сила и от унищожителната страст, която бе разбудил в душата ѝ.

Очите му погалиха лицето ѝ, а после се приковаха към разтворените ѝ устни; разтреперани от яростната му атака.

— Не прибягвай към физическа съпротива, Кийли. Не си ми в категорията.

Лицето на Кийли изглеждаше мъртвешки бледо на лунната светлина. Приковаха погледи един в друг и тя отново усети странното пулсиране, зародило се дълбоко в нея. Той не се помръдна в продължение на един безкраен миг. Продължаваше да я държи, а Кийли се разтрепери неудържимо, когато той докосна шията ѝ с ръка и леко повдигна брадичката ѝ с палец. Погледът ѝ отскочи към твърдите му, но чувствени устни, припомни си горещия им, сладостен вкус и за пръв път в замъгленото ѝ, объркано съзнание, се прокраднаха известни съмнения.

Този път той я целуна бавно. Нежно плъзна длани надолу по ръцете ѝ, после ги върна нагоре и едва тогава спря да я целува.

— Кой съм аз, Кийли? — дрезгаво попита той.

Тя го погледна замаяна и зачервена.

Той леко я разтърси.

— Кажи ми.

Тя отново затвори очи неспособна да се противопостави на сладостното очакване.

Той рязко пусна ръцете ѝ. Тя отвори очи и го погледна въпросително.

— Май е по-добре да си лягаш вече.

Разумът ѝ се върна ведно с връхлетялото я унижение. Тя извика, завъртя се и изтича вътре в притихналата къща. Втурна се нагоре по стълбите към стаята си, влезе и затръшна вратата след себе си. После се облегна на нея, запъхтяна от ярост и унижение, но най-вече от страх.

Репортерите, отразяващи местните новини, пристигнаха рано, за да заемат местата си в салона на „Ийстън билдинг“. Металните табелки с имената на първия ред говореха за престиж и власт — AP, UPI^[2], трите големи телевизионни мрежи и всички влиятелни вестници. Бяха се събрали извънредно много хора, защото настоящата новина бе твърде пикантна. Историята, придобила национален мащаб, водеше началото си от чужда страна, включваше изчезнали личности, измама и вероломство и засягаше една красива вдовица, която бе решена да спечели или да изгуби всичко. Предположения и хипотези се сипеха непрекъснато след вечерята за набиране на средства, състояла се преди три дни. На нея Хелън Ийстън бе направила първата си публична поява след прекарания удар, за да признае за свой син един мъж, когото снаха ѝ открито отказваше да приеме, и когото тайничко презираше.

Позицията на Кийли се разклати още повече на следващия ден, когато разследването, извършено от ЦРУ, потвърди първоначалния доклад на „Амнести Интернешънъл“, според които самоличността на този мъж вероятно съвпадала с тази на Брайън Ийстън. После пристигна докладът на психиатрите от болницата в Белвю, който също бе в негова полза, макар специалистите да се въздържаха от категорично становище по въпроса. Експертите, изследвали почерка му, бяха разделени на две, защото наранените сухожилия бяха променили начина му на писане. Интервютата, проведени с много лични познати на Брайън, включително и бивши учители, бяха твърде

противоречиви, но всички те включваха много положителни мнения, които просто не можеха да бъдат пренебрегнати.

И въпреки това, Кийли продължаваше да отхвърля всички доказателства, уверена, че личното разследване на Върн и връзките му ще доведе до някакъв резултат. Но позицията на Кийли бе най-силно накарвана от факта, че всеки един член от домакинството на Ийстънови, като се започне от слугите и се стигне до господарката, бяха непоколебимо уверени, че Брайън се е завърнал. Кийли установи, че се е оказала в неловко положение на единствен опозиционер не само в собствения си дом, но и в офиса, и в света, като цяло.

Обсадена от всички страни, Кийли остана непоколебима в собствената си убеденост, макар че в случая желанията на Хелън не можеха да бъдат пренебрегнати толкова лесно. В края на краищата тя бе отворила дома си за този странник, отнасяше се с него като към отдавна загубения си син, а Кийли не можеше да направи нищо по въпроса, без да предизвика явен разрыв в отношенията си с нея. Тя обаче просто не можеше да изостави тази беззащитна жена в лапите на този толкова умен и алчен мошеник.

Пет минути преди началото на пресконференцията, която бе насрочена за десет и тридесет, Върн Престън накратко осведоми Кийли за резултатите от личното им проучване. В края на изложението си той попита *sotto voce*^[3].

— Той опитвал ли се е вече да ти досажда!

Тя ядно стисна устни, раздразнена от този въпрос, който не заслужаваше отговор, и се изправи, за да обяви началото на пресконференцията. Разговорите замлъкнаха, когато Кийли Ийстън, като прескачаше внимателно кабелите, които се виеха като змии на пода, се приближи до подиума, отрупан с микрофони. Нейният жълто-кафяв габардинен костюм, мекият и вълнен шал с индийски мотиви и обувките ѝ от алигаторска кожа бяха запечатани от много фотоапарати, създали истинска буря със светкавиците си. Тя изчака докато те снимаха непрекъснато в продължение на две цели минути. Усмивката ѝ бе напрегната, но самоуверена.

— Благодаря ви, че дойдохте, дами и господа. — Огледа мъжете и жените, представители на пресата. Познаваше повечето от тях по малко име. — Свиках тази пресконференция днес, с надеждата, че след като ви представя нещата такива, каквито са, ще мога да предотвратя

разпространението на поредната вълна от клюки, някои от които вече са прекалено безвкусни и необуздани. — Тя замълча, за да стихне шумът в залата. — Както знаете, появи се един мъж, който претендира, че е изчезналият и признат за мъртъв наследник на Хелън Ийстън. Безутешната майка, подмамена от поредната напразна надежда, очевидно лесно може да бъде превърната в опасно уязвима плячка. Очевидно е също така, че да се приеме едно такова твърдение за чиста монета би било върхът на глупостта, особено пък от семейство с такъв авторитет и влияние, семейство, в което залозите са прекалено високи. Всички специалисти изказаха мнението си върху основателността на претенциите на този мъж. Дойде времето съпругата на Брайън Ийстън и майката на Брайън Ийстън да вземат окончателното решение. Това доскоро бе невъзможно, защото заболяването, на госпожа Ийстън я принуждаваше да не напуска дома си. Ето защо, госпожа Ийстън покани претендента да ѝ гостува в „Ийстън Менър“. Макар тя да се отнася към начинанието с оптимизъм, а аз — със скептицизъм, ние очакваме, че крайните ни заключения ще съвпадат.

Тя отново замълча, докато аудиторията утихне. Пръстите ѝ бяха побелели от напрежението, с което стискаше трибуната. После решително продължи:

— Искам да заявя съвсем недвусмислено, че присъствието му в „Ийстън Менър“ по никакъв начин не бива да се тълкува като приемане на претенциите му от мен или пък от Хелън Ийстън. Официалните разследвания от медицински и юридически експерти ще продължат и по време на престоя му. Искам да повтора онова, което съм казвала толкова много пъти досега, за да не допусна погрешно тълкуване на позицията ми, и се надявам, че ще цитирате думите ми *verbatim*^[4]. Ако в края на разследването се докаже, че този човек съвсем съзнателно се е опитал да измами Хелън Ийстън или мен, той ще си плати скъпо в съда.

Веднага щом осъзнах, че пресконференцията току-що приключи, репортерите вкупом започнаха да задават въпроси, надвиквайки се, но Кийли не пожела да отговори на нито един и напусна залата през предната врата.

В „Ийстън Менър“ се възцари съвсем нова атмосфера. Старото имение прие безрезервно новия си, екзотичен член и скоро на всички започна да им се струва, че той винаги си е бил там. За съвсем кратко време присъствието му се почувства във всяка област на живота им.

В началото Кийли се бе опитала да изолира натрапника в най-отдалеченото крило на къщата и да му наложи да се храни отделно, без да контактува с останалите от домакинството, но много скоро установи, че тя се оказва в положение на изолирана от околните и бързо се отказа от тактиката си. Лида Магуайър бе негов непоколебим съюзник и той се хранеше в трапезарията, когато Хелън се чувстваше достатъчно добре, за да слезе долу, или в апартамента ѝ, когато тя бе неразположена. Мястото на Кийли начело на масата някак си губеше значението, когато той седеше в другия ѝ край, а госпожа Магуайър не спираше да се суети около него и да го глези, сервирайки му любимите блюда на Брайън.

Независимо дали обсъждаше някоя нова рецепта с Лида /Кийли не можеше да си представи, че би могла да се обърне към нея на малко име/, или регулирането на карбуратора на бентлито със Сайкс, той се чувстваше в свои води и бе приеман от всички без съмнения и уговорки, а това изпълваше Кийли с изумление. Боб, градинарят, който обикновено бе толкова мълчалив и така ревностно отстояваше прерогативите си, че отказваше да приеме и най-незначителното предложение от страна на Кийли, сега с радост обсъждаше състава на тора и графика на пръскане на растенията му на три етапа с *Брайън*. Не виждаха ли, че всичко, което той казваше, бе твърде повърхностно и произнесено с единственото намерение да ги впечатли? Той си спомняше изумително много подробности за човек, който удобно използваше белите петна в паметта си винаги, когато не можеше да си припомни лицата и имената на стари семейни приятели. В подобни случаи всички енергично се заемаха да попълнят празнините. А и той знаеше цялата история на къщата, семейството и слугите и използваше знанията си тъкмо на място. Който и да бе, той бе подготвил домашното си много добре и си играеше с лековерната публика подобно илюзионист, който вади зайци от шапката си.

С всеки изминал ден на Върн му ставаше все по-ясно, че присъствието на *Брайън* отдалечава Кийли от него, а това го караше да

беснее от гняв. Той удвои усилията си да разобличи натрапника и започна да звъни на Кийли в офиса ѝ и да ѝ досажда с речи по въпроса.

— Напоследък се получи така, че ако искам да те видя, май ще трябва предварително да си запазя час — оплака се тъжно. — Не виждаш ли какво ни причинява той?

Истина бе, но Кийли бе безпомощна да спре онова, което се случваше с всички тях. С раздражение установи, че дори тя самата не е напълно безразлична към чара на този мъж. На няколко пъти се улови да отговаря на някои особено интелигентни въпроси за списанието, или да обсъжда практичните му предложения, свързани със спокойствието и удобството на Хелън. Той беше много непринуден и услужлив, а на Кийли ѝ бе все по-трудно да се държи студено с него и да го отбягва. Той се съобразяваше с нея напълно. Отказваше да ѝ се подчини единствено, когато ставаше дума за достъпа му до Хелън, но във всяко друго отношение се държеше като дискретен, добре възпитан гост. След онази първа вечер в градината, той нито веднъж не се бе опитал да ѝ се натрапи отново и кой знае защо това тайничко я разочароваше. Ако само се опита още веднъж, яростно се заканваше тя... горчиво ще съжалява!

Кийли тъкмо довършваше супата си на вечеря, седмица след като се бе нанесъл в къщата, когато противникът ѝ се прибра от поредното си посещение при лекаря. Госпожа Магуайър се засуети около него. Взе палто му и шапката, като не спираше да хвърля към Кийли изпълнени с упрек погледи, които тя съзнателно пренебрегваше.

— Извинявай, закъснях ли? — Той добронамерено погледна часовника си, докато заемаше мястото си в срещуположния край на масата. — Откога вечеряме преди осем? — Госпожа Магуайър сложи супата му пред него и изсумтя неодобрително.

Кийли се опита да придаде на лицето си по-учтиво изражение.

— Откакто преди две години промених часа за вечеря — сковано отвърна тя. — Осем е прекалено късен час за мен.

— Разбирам — отвърна той и продължително се вгледа в очите ѝ. — Значи вечерите в осем часа, на които се радвам след завръщането си у дома, са нещо auld lang syne^[5]? Надявам се, че храносмилането ти не е пострадало заради мен?

— Нищо подобно. Тази вечер Хелън е на гости у приятели и аз си помислих, че може да предпочетеш да вечеряш в града.

— И да пропусна спагетите на Лида? Няма начин. — Той бързо разстла салфетката в скута си. — Къде отиде мама?

— Мама? А, имаш предвид Хелън.

На лицето му се появи сардонично изражение.

— Нека да перифразирам въпроса. Познавам ли тези приятели?

— Как би могъл? Семейство Харлей МакТавиш... нещо от сорта. Очите му присмехулно заблестяха.

— Мисли, че говориш за Фарлей Кавендиш. Грейс е приятелка на мама от училищните години в Единбург.

Тя сви рамене. Нямаше да му позволи да я смути.

Напълно възможно бе Хелън да го е осветила относно цялото родословно дърво на семейство Кавендиш.

На ъгълчетата на устата му се появи чувствена усмивка, докато с одобрение оглеждаше кафтана ѝ, сякаш можеше да го разтвори само с едно подръпване на миглите си.

— Това е една страхотна дрешка — присмиваше ѝ се и съвсем съзнателно не скриваше откровения интерес, който проявяваше към нея. — Специално за мен ли си го облякла?

Кийли го огледа преценяващо с хладния си поглед.

— Специално за *теб* не обличам нищо.

Смехът му преливаше от присмехулна закачливост.

— Е, и това ако не е фройдистко залитане!

Кийли побесня.

За щастие госпожа Магуайър избра точно този момент, за да сервира своите Linguini^[6]. Беше се зачервила като младо момиче, докато се суетеше около нейния Брайън, а това ядоса Кийли още повече. А и той не я улесняваше особено... Ръсеше ласкателства и похвали по адрес на икономката, които едва успяваше да вмъкне между радостните ѝ възклицания.

— Това е най-добрият сос от миди от тази страна на Ирландия — широко се захили той. — Изобилно подправен с нашата тайна съставка, а, Лида?

Госпожа Магуайър се зачерви от удоволствие и Кийли изпита остър пристъп на някакво чувство, което поразително приличаше на ревност.

— О, можете да се обзаложите за това, сър. Сайкс излиза специално заради нея.

— Шшт. Глътка ирландско уиски — издаде тайната Брайън, който се обърна към Кийли с театрален шепот. — Мама така и не разбра, а и ние никога не ѝ казахме, нали, Лида?

На Кийли ѝ се прииска да му напомни, че алкохолът не бива да се включва в диетата на Хелън заради високото ѝ кръвно налягане, но се въздържа. В края на краищата Хелън не бе тук тази вечер и нямаше да вкуси от забранения алкохол. Кийли опита соса и трябваше да признае, че е вкусен. Не можеше да си спомни кога за последен път бяха сервирали спагети в този дом.

След вечеря двамата се преместиха в салона, за да изпият кафето си и да дадат възможност на госпожа Магуайър да почисти масата и да се прибере у дома, в малката къщичка на входа на имението, в която живееше заедно със съпруга си — градинаря Боб.

— Малко Amaretto с кафето? — попита самопровъзгласилият се господар на къщата и отвори шкафа с напитките, както впрочем правеше всеки ден. Докато го наблюдаваше как отпушва кристалната гарафа, тя му завидя за чудесно ушитото сако от английски туид, за широките рамене и дългия, прав гръб. Дори и когато стоеше напълно неподвижен, той не можеше да прикрие енергията и силата, стаени в мускулестото му тяло. Но за разлика от избухливия Брайън Ийстън, този мъж напълно контролираше темперамента си, никога не се поддаваше на импулси и внимателно обмисляше всяко свое действие. Кой знае защо, Кийли намираше тази негова черта за още по-обезпокоителна.

— Не, благодаря. — Тя отпи от кафето си.

— Все още напълно непорочна — присмя ѝ се той. — Единственият проблем на свършените хора е, че те никога не могат да се позабавляват.

— Може би това зависи от твоето разбиране за съвършенство и моята представа за забавленията.

Той се захили одобрително, съблече сакото си и небрежно го метна на облегалката на един стол. Не си бе губил времето и веднага бе потърсил добър шивач, помисли си Кийли, изпълнена с презрение. Дрехите му бяха безупречни. Изглеждаше така, сякаш вече притежаваше компанията. Кийли сърдито сви устни само при мисълта,

че дори в този момент Хелън може би оказва допълнителна подкрепа на това жиголо.

— Всъщност аз също внимавам с алкохола — довери ѝ той, като затвори гарафата, без дори да опита коняка. — Не бих искал да притъпявам главоболията с алкохол и в резултат на това да се изправя пред проблеми с пиенето. — Той седна близо до нея и тя сърдито го погледна. Той се излегна на канапетото, протегна дългите си крака върху килима, изпъна ръце над главата си и се протегна с удоволствие. Кийли го наблюдаваше и ѝ се щеше да го зашлеви през арогантното лице.

— Аах, колко е приятно да се отпуснеш и да си починеш в истински дом, а не в болнична стая — въздъхна той, затворил очи.

— Без значение *чий* е домът, разбира се — безсрамно заяви тя.

— А и колко успокояващо ми действат разговорите с теб — насмешливо отбеляза той. — Ами че след всеки разговор с теб се чувствам така, сякаш съм се бил десет рунда с професионален боксьор.

— В такъв случай, не говори. И без това предпочитам да си легна.

— Това е най-доброто предложение, което съм получил през деня — провлачи той, очевидно развеселен от неволния ѝ гаф, а тя с раздражение установи, че се изчервява. Той продължи да я дразни. — Тази мисъл от трепетно очакване ли бе породена или бе просто израз на учтивост?

— Защо не опиташ с *отвращение*?

— Съкрушен съм. — Той свали вратовръзката си и я закачи на облегалката на канапетото. — Кажи ми, какво правеше веселата вдовица по въпроса със секса през всичките тези години?

Изражението му вече не бе весело, а странно напрегнато и изпълнено с любопитство.

— Това изобщо не ти влиза в работата, по дяволите!

Той започна да разкопчава ризата си, като следеше реакцията и с периферното си зрение.

— Просто съм любопитен да разбера дали си го правила, както му е редът или си се самообслужвала... прощавай за израза?

Той се изви и разтърка гърба си.

— Сигурен съм, че не ти липсват предложения. Ти си привлекателна жена, но наистина трябва да се поотпуснеш малко. И

като стана дума за това, имаш ли нещо против да ми разтриеш врата? Тези болки са много мъчителни.

Тя се разсмя на абсурдната му молба, макар че гърлото ѝ внезапно пресъхна, като си помисли, че може да го докосне.

— Да, имам.

— Продължаваш да се преструваш на целомъдрена девица, а, Кийли? — Лека усмивка поотпусна лицето му, сгърчило се от болка. — И двамата знаем, че под тази ледена черупка се крие една много страстна жена, нали?

Кийли не се смяташе за много скромна и лъжеморална, но ако думите му означаваха, че вече не е онова наивно дете, за което Брайън се бе оженил, то тя бе съгласна. Тя наистина се бе променила и то драстично. След изчезването му в живота ѝ се бе появил вакуум. Тя бе пораснала твърде бързо и бе прикрила съществуващата празнина, заприличала бе на цяло, непокътнато дърво, което, обаче, бе кухо отвътре. Външната обвивка бе продължила да функционира, но сърцевината вече я нямаше.

Гласът му изведнъж затрепери необяснимо.

— Връщането ми у дома наистина ли е чак толкова ужасно престъпление, Кийли? — Внимателният поглед на ясните му очи бе изпълнен с копнеж и недоумение. — Ако имаме късмет, можем да се поучим от грешките си. А ако сме още по-големи късметлии, може дори да получим втори шанс. Аз не съм вече онова неопитно момче, което си спомняш.

— Как се осмеляваш — тихо заговори тя, с разтреперан от ярост глас. — Как се осмеляваш да ми досаждаш с новите трикове, които си научил! Може да си най-изкусния любовник на света, но аз пет пари не давам за това.

Той се облегна назад, стреснат от реакцията ѝ.

— Сигурно сбърках някъде, щом създадох подобно впечатление. Не исках да кажа това. Кийли, Кийли, какво ще правя с теб...

Той се изправи и пулсът ѝ се учести, когато се приближи до нея и проследи с топлите си пръсти извивката на бузата ѝ. Тя цялата потрепери от милувката му и рязко отметна глава.

— Недей... — замълча, внезапно ужасена от онова, което се канеше да каже.

— Брайън. О, боже, не можеш ли поне да произнесеш името ми?
— Той рязко отдръпна ръката си. Изглеждаше наранен: — Докога ще трябва да отговарям на *хей, ти?*

— Докато продължаваш да се представяш на съпруга ми — студено отвърна тя. — За протокола само искам да кажа, че по нищо не приличаш на него. Нито по външен вид, нито по характер. Не съществува дори и най-дребната прилика между вас двамата. И тук не става дума за външния ви вид. А аз винаги ще те мразя, загдето се промъкна в този дом и против волята ми нахълта в живота ми и в този на Хелън. А това, че се опита да се промъкнеш и в леглото ми, бе последната обида от твоя страна. Лека нощ.

Тя се изправи сковано и излезе от стаята. На вратата се поспря и погледна назад. Той се бе излегнал в цял ръст на канапето, отметнал назад тъмнокосата си глава, а очите му бяха приковани в тавана. После те бавно се затвори.

Кийли се прибра в стаята си, съблече се и бързо се изкъпа. Легна си, изгаси нощната лампа и се сви под атлазения юрган, премръзнала от студ. Беше изплашена. Боеше се от чувствата, които я връхлитаха, когато този мъж бе близо до нея. У него имаше нещо тревожно и обезпокоително, нещо, което тя не можеше да определи, но знаеше, че то я плаши до смърт. Кийли беше зряла, разумна жена, но тазвечерните събития я бяха смутили до такава степен, че тя отново се почувства същото наивно, уязвимо момиче, за което Брайън се бе оженил импулсивно, а после я бе изоставил, без да се замисли дори. Мислите я върнаха към онези години и тя дълго не можа да заспи.

Животът им постепенно пое ежедневния си ход, макар че къщата приличаше на въоръжен лагер. Той бе врагът, промъкнал се в дома им, и Кийли нито за миг не му позволяваше да забрави това. Така че той прекарваше повечето от свободното си време с Хелън, опитвайки се да укрепи позициите си.

През един ясен уикенд, огрян от топлите лъчи на късното есенно слънце, той предложи да закара Хелън в семейната вила в Кейп Код.

— Тя има нужда да излиза от време на време — настоя и Хелън, разбира се, реши, че идеята е чудесна. Всичко, което Брайън пожелаеше, бе чудесно.

На Кийли не ѝ се ходеше, но просто не можеше да повери крехката Хелън на грижите му. Достатъчно неприятно ѝ бе, че трябва да стои настрана, докато той я обработва и омайва всеки ден. Не. Кийли щеше да стои до него непрекъснато. Нямаше да го изпуска от поглед. Той все щеше да сгреши някъде, а тя трябваше да е наблизо, за да го разобличи.

Вилата, наречена „Търтл Кей“, всъщност бе просторна къща, сгушена под истинска джунгла от глицинии, грамофончета и пълзящи лози на края на един междуселски път, извън градчето Сандуич, само на няколко крачки от плажа.

Внимателно свалиха Хелън по лакираното махагоново стълбище и я настаниха в спалнята ѝ на долния етаж, а Кийли разтвори всички прозорци, за да проветри стаите. Тъкмо подреждаше продуктите в шкафовете, когато той влезе в кухнята.

— Обичам това място. — Огледа стаята с такова чувствено удоволствие, сякаш се любеше с нея. Кийли мигновено се стегна в очакване на поредния порой от исторически факти за Кейп Код, за къщата и за какво ли не още — все неща, които несъмнено бе изровил в някоя библиотека. Но той я изненада с познания за много по-лични, по-интимни подробности. — Знаеш ли, че аз сам излъсках тези подове? Беше през лятото, когато купихме вилата. Бях четиринадесетгодишен, а в училище се занимавах в дърводелската работилница. Претрепвах се от работа всеки уикенд, за да изстържа боята от подовете. Имаше някаква магия в това да наблюдавам как излъсканият дъб се появява изпод пластове на осемдесетгодишната история.

Прониза я странно предчувствие, докато слушаше думите му. Кийли също обичаше старата, построена как да е вила, но никога досега не си бе представяла Брайън в нея като момче, нито пък ѝ бе минавало през ума, че той обича къщата не по-малко от нея самата. Тя беше подновила бялата боя, купила бе плетени мебели и ги бе тапицирала с памучна материя на синьо райе, така че цветовете в къщата да повтарят цветовете на пясъка, морето и небето. Вилата бе стилна, непретрупана с мебели и Кийли вярваше, че обстановката носи отпечатъка на собствения ѝ вкус.

— Ей, ще прибереш това по-късно — импулсивно се обади той. — Хайде да отидем на плажа, преди да е станало прекалено късно. Ще

ти покажа някои от старите ми скривалища. — Хвана я за ръка с такъв момчешки възторг и въодушевление, че тя просто не можа да му се обиди. А освен това и на нея ѝ се искаше да походи по пясъка. — Мама... Хелън спи — додаде той, забелязал загрижения поглед на Кийли. — Няма да изпускаме къщата от поглед.

Плажът беше почти пуст. Зимен плаж — имаше само рибари и влюбени двойки, които се разхождаха по пясъка. Нечие куче се затича пред тях. Промъкваше се край туфите висока трева, търсеше зайци или птици, появяваше се за малко, а после отново се скриваше от погледа им сред хълмистите дюни.

Двамата с Кийли се разсмяха, докато наблюдаваха лудориите му, а после неговото изражение изведнъж стана далечно и замислено.

— Чудя се какво ли се е случило със старото ми куче, Ейс.

— Хелън каза, че след заминаването на Брайън, Ейс се разболял от мъка и умрял.

Съжали за жестоките думи още в момента, в който ги произнасяше. Той не каза нищо, но бързо се извърна настрана и се загледа в океана, сякаш се опитваше да скрие болката си. Кийли обаче не се поддаде и отказа да се разчувства от лъжливата му скръб по едно животно, което със сигурност никога не бе познавал.

Морето бе спокойно и необичайно синьо и въпреки присъствието на натрапника, Кийли усети, че се изпълва с радост и възторг пред внушителната красота на Нова Англия. Не беше идвала тук от две години и бе тъгувала по прекрасната гледка.

— Винаги съм обичал този час на деня. Курортистите вече са си отишли, а късното слънце блести по повърхността на водата. — Той се наведе, взе парче дърво, изхвърлено от вълните, и го хвърли към кучето, което подскочаше пред тях и сякаш ги молеше да си поиграят с него.

Съблече ризата си и Кийли за пръв път видя добре сложеното му тяло. Който и да бе, той очевидно бе мъж в разцвета на силите си, макар кожата му да бе бледа и да носеше белезите от пребиваването му във вражеския затвор. Гърдите на Брайън бяха сравнително голи, а този мъж бе покрит с гъсти, прошарени кичури, които закриваха гръдния му кош, изтъняваха надолу и се скриваха под колана на тесните му дънки. Кийли го наблюдаваше да подскача и да се гони с

кучето по плажа и се терзаше от догадки и съмнения. Дали мъжете ставаха по-космати с възрастта?

След няколко минути собственикът на кучето му подсвирна и сложи край на играта. Задъхан, той се просна в краката ѝ, изпружил се в цял ръст, преструвайки се на изтощен. Разсмя се и погледна нагоре към нея. Косата му бе разрошена, целият бе покрит с пясък и изглеждаше страхотно. Притеснена, Кийли погледна встрани и събу обувките си, за да могат краката ѝ да се насладят на бързо изстиващия пясък. Твърдо бе решила да не му позволи да отгатне мислите и чувствата ѝ в този момент. Не ѝ беше необходимо да гледа към него, за да разбере, че той я наблюдава внимателно, нито пък, за да се увери, че очите му отразяват яркосиния цвят на океана. Стаената енергия и дълбочината на чувствата му я плашеха.

— Защо ме зяпаш по този начин?

— *Знам* ли те? — Нямаше време да отреагира на сладостната нега в гласа му. — Може би защото си дяволски красива, а аз не мога да чакам нито миг повече.

Той се протегна към нея, хвана я за раменете, събори я върху себе си и вплете устни в нейните за жадна, ненаситна целувка. Преди да успее да възрази или да се опита да се отблъсне от мускулестото му тяло, той я пусна и се захили.

— Не можах да се въздържа. Ако искаш, можеш да ме съдиш.

— Хайде да изясним нещо — заяви тя, когато най-сетне си възвърна способността да говори. — Недей да си мислиш, че нещо се е променило между нас само защото съм тук заедно с теб. Дойдох единствено, за да те държа под око и да защитавам интересите на Хелън.

Той се подпря на лакът и игриво посипа крака ѝ с пясък.

— Загрижеността ти е достойна за похвала, но къде е казано, че не можеш да се позабавляваш малко? А целуването е страшно забавно.

Тя махна пясъка и заговори с възможно най-ледения си тон.

— Може ли да ти припомня, че съм *сгодена* за Върн Престън?

Усмивката му изчезна и на нейно място се появи предизвикателна гримаса.

— Наистина ли смяташ, че ще позволя да се *разведем*, за да се омъжиш за него?

Тя настръхна от яд.

— Да се *разведем*? Да ми *позволиш*! Май забравяш, че съм вдовица? Единствената причина, поради която все още не съм се омъжила за Върн, е крехкото здраве на Хелън и предизборната му кампания.

Той свъси вежди и седна.

— Наистина ли? А може би причината е, че толкова бързо ще ви обвиня в двуженство, че чак свят ще ви се завие? — Веднага след това отново заговори миролюбиво. — Кийли, да оставим пречките настрана. Но не виждаш ли, че той не е подходящият мъж за жена като теб?

Кийли се нахвърли върху него, изпаднала в отчаяна ярост.

— И, предполагам, смяташ, че *ти* си извънредно подходящ!

Той застана на колене и постави ръце на раменете ѝ, за да ѝ попречи да се изправи.

— Защо не ни дадеш възможност да открием това? Изобщо не мога да те разбера, Кийли.

— Брайън също никога не ме разбра — горчиво изрече тя. — Когато имах нужда от помощ, Върн беше край мен, а съпругът ми си играеше с ЦРУ на война в Никарагуа.

— Хората се променят.

— Наистина ли допускаш, че ще зарежа лоялен приятел като Върн заради един опортюнист като теб?

— Как можеш да се омъжиш за някого, само за да го възнаградиш за лоялността му?

— А ти как можеш да ухажваш една вдовица, само за да залъжеш и подкупиш Хелън?

— Никога не съм мислил за теб по този начин, но ако настояваш да заровиш глава в пясъка...

— Престани. — Тя засенчи очи, за да прикрие сълзите, които внезапно замъглиха очите ѝ.

Дълго време никой не каза нищо. Двамата заедно вдъхваха уханието на върбинка и лимон, един и същ ветреца рошеше косите им, но те сякаш бяха на две различни планети. Най-накрая се изправиха и се затътриха към вилата, всеки потънал в собствените си неспокойни мисли.

Същия ден, след вечеря, след като тримата се настаниха удобно пред напълно излишния, но приятен огън и се заеха с топлия си

шоколад, Хелън хвърли бомбата. Изчака Кийли да се изправи и да напълни купата си отново с пуканки и насочи разговора към бизнеса.

— Брайън си е у дома вече почти две седмици — започна тя. — Кога ще го заведеш в компанията, за да го запознаеш с промените, които си направила?

Очите на Кийли изглеждаха златисти на светлината на огъня.

— Сигурна съм, че Франк Кейбъл може да организира една обиколка — уклончиво отвърна тя. — Точно в този момент не мога да му отделя никакво време.

— Точно това имах предвид! — Хелън веднага се възползва от ситуацията. — Имаш нужда от Брайън в офиса. Компанията просто е прекалено голяма.

— Хелън, нали вече обсъдихме повишението на Франк Кейбъл?

— Да, но това беше преди Брайън да се върне у дома. Франк е прекрасен, но той не е част от семейството — изтъкна Хелън.

Семейният бизнес трябва да остане в ръцете на семейството. Кийли бе чувала това правило безброй пъти. Та нали поради същото това схващане самата тя бе допусната в „Ийстън Меншън“, а по-късно бе оглавявала „Ийстън Пъблишинг“. Тя беше от *семейството*, та дори и само чрез краткия си брак. Беше безполезно да се опитва да промени начина на мислене на Хелън — все едно да се опитва да промени каменистата основа на Манхатън айлънд!

Човекът, към когото бе насочена великодушната щедрост на Хелън, мълчаливо наливаше топлия шоколад. Проницателният му поглед веднага долови яростното изражение на Кийли, но се постара да не се намесва в разговора.

— Може би не се изразих достатъчно ясно — продължи да настоява Хелън й Кийли за пръв път чу в гласа й едва доловимите, но непреклонни стоманени нотки. — Кийли, очаквам Брайън да се *включи* по-активно в бизнеса.

Сърцето на Кийли силно заблъска в гърдите й.

— Разбирам. Това означава ли, че ме молиш да се оттегля?

— Не, разбира се! — Хелън бе искрено изненадана и дълбоко наранена от факта, че Кийли дори и за миг бе допуснала подобно нещо. — Моля те, не ме разбирай погрешно, скъпа. След преживяния удар започнах да свиквам с мисълта, че съм смъртна, но нито за миг не съм се съмнявала, че мога спокойно да оставя всичко в ръцете ти. Но

сега, когато Брайън се върна и когато двамата сте се хванали за гърлата... — Тя неспокойно местеше поглед от единия към другия. — Кийли, не бих могла да те обичам повече, дори и ако беше моя дъщеря, но аз обичам и *сина* си. Искam споровете между вас да се уредят, докато все още съм жива, а не след смъртта ми да тръгнете по дела и съдилища.

— Мамо — той бързо се, намеси, забелязал лицето на Кийли, което бе останало без капчица кръв. — Високо ценя намеренията ти. Но не можеш да очакваш от Кийли просто да се отдръпне след всичко, което е направила.

Той наистина бе достоен за презрение! Как може да се преструва, че застава на страната на Кийли? Дали си мислеше, че ще успее да я заблуди, или просто смяташе, че ще може да сломи съпротивата ѝ и тя мълчаливо ще се примири? Знаеше, че Хелън ще продължи да настоява и ще се наложи, защото Кийли никога не би рискувала здравето ѝ, независимо какво ще ѝ коства това. Знаеше, че трябва единствено да чака узрялата ябълка да падне в скута му. Можеше да разчита на това с неразумен и ревностен поддръжник като Хелън.

— Аз не я моля да се отдръпне, а да те приеме като бизнеспартньор. Така, както би приела Франк Кейбъл, например. Това, което искам, е вие двамата да забравите миналото, което ви пречи да следвате общата ви цел, а тази цел е да запазите „Ийстън Пъблишинг“ непокътната за нашите наследници. — Цел, непоколебима колкото и гласа на възрастната жена. — Ако е писано никога да не взема децата ви в прегръдките си и да не чуя гласа им в тази къща, така да бъде! Но докато съм жива, семейният бизнес трябва да процъфтява. Ако не можете да го направите заради себе си, тогава направете го заради мен!

Кийли почувства, че ѝ се гади. Погледна към врага си. Лицето му не изразяваше нищо, но мотивите му бяха повече от ясни. Той открито я предизвикваше да го разобличи. Желанието да го направи бе толкова силно, че думите сякаш прогаряха езика ѝ, но Кийли просто не бе готова да приеме последствията от една такава стъпка. По-добре думите да си останат неизречени.

Сякаш измина цяла вечност в мълчание, а заедно с нея — и предоставената ѝ възможност. Кийли мълчаливо сведе поглед, признала се за победена.

След като бе казала всичко, което имаше да им каже по въпроса, Хелън отиде да си легне и остави разстроената и объркана Кийли да мисли върху решението, което бе подкрепила с мълчанието си. Тя се отпусна на канапето, подпря глава с ръце и изведнъж се почувства уморена, уморена както никога преди. Беше изтощена, умствено и физически, а мозъкът ѝ функционираше съвсем механично, подобно на часовника над камината.

Някой застана на вратата.

— Защо не оспори ултиматума ѝ? Аз щях да те подкрепя.

Само звукът на гласа му бе достатъчен, за да я накара да обезумее от гняв. Изумителната му способност да играе една роля пред Хелън, и съвсем друга — пред нея, бе нещо, с което тя просто не можеше да се справи. Като слуша думите му, човек би си помислил, че той е на страната на Кийли и просто се опитва да бъде добър с Хелън! Не беше честно от негова страна да печели всяка битка между тях, използвайки Хелън като заложник. Без да му отговори, тя рязко му обърна гръб.

— Кийли!

Гласът му обаче бе заглушен от силния трясък на вратата.

Той я настигна веднага, стисна я за ръката и я принуди да го погледне.

— Не чуваш ли, или изобщо не ме слушаш, Кийли? — рязко запита той, а плътният му глас бе изпълнен с нетърпение. — Продължаваш да мислиш, че искам компанията. Е, не я искам. Никога не съм я искал.

— Защо тогава не кажеш на Хелън, че не я искаш? — не му остана дължна тя, опитвайки се да се измъкне от ръцете му, които не ѝ позволяваха да избяга.

Той сърдито сви устни. Устата му заприлича на тънка линия.

— Поради същата причина, поради която и ти не можеш да го направиш. Приеми фактите, Кийли. И двамата сме в един и същи кюп и ако престанеш да се обиждаш от всяка моя дума, може би ще успеем да намерим някакво разрешение на проблема.

— Единственото разрешение е ти да се махнеш, да се свиеш в дупката си под някой камък — жлъчно заяви тя.

— Ти все още не ме слушаш. Готов съм да подпиша напълно законен, юридически оформен документ, че се отказвам от правата си

върху собствеността, върху бизнеса, върху всичко.

Тя го погледна с изумление. Войнствеността ѝ се стопи мигновено.

— Ти... какво?

— Чу ме много добре. Един договор между теб и мен изглежда е единственият начин да те отърва от страховете ти, че мога да заграбя парите ти или пък издателската компания.

— Ами Хелън? — попита тя, изпълнена с подозрения.

Той сви рамене.

— Ще се появявам от време на време в офиса, а тя няма защо да знае, че съм просто фигурант.

— Един такъв неубедителен договор няма да има никаква стойност в съда — присмя му се тя.

— Ако аз съм истинския Брайън Ийстън, моят отказ от правата ми ще защитава интересите на Хелън, а и твоите собствени — изтъкна той. — Ако пък съм мошеникът, за който ме мислиш, аз, така или иначе, няма да имам никакви законни права върху собствеността.

— Къде е уловката тогава? Какво остава за теб?

Той въздъхна с раздразнение.

— Кийли, ти си дяволски уплашена, че някой може да ти отмъкне бонбончето. — Макар че изражението му остана спокойно, Кийли забеляза мимолетна следа от чувство, което тя не можеше да определи съвсем точно. Яд, може би? — Сигурен съм, че твоят приятел може да изготви някакво споразумение. На този етап съм готов да подпиша всичко, само и само да сложа край на тези непрекъснати, разрушителни караници помежду ни.

През един от следващите уикенди Върн Престън бе поканен в „Ийстън Меншън“, за да изготви юридическия документ. На повърхността, това изглеждаше една съвсем обикновена, делова сделка за прехвърляне на правата върху собствеността, но едва по-късно Кийли осъзна, че този му ход бе дяволски ефективен начин да демонстрира пред Върн забележителното влияние на новия член на семейство Ийстън.

Върн с изумление забеляза свежите цветя, които украсяваха всяка маса и шкаф, не му убягна и тънката промяна, настъпила в този

дом, който до скоро се населяваше само от жени, и в който вече се усещаше неоспоримо мъжко присъствие. Най-големи бяха промените, които забеляза в самите жени — като се започне със сияещото изражение на госпожа Магуайър и се стигне до ефирната рокля на Кийли, с широко развети поли. Най-изумителна обаче бе промяната у Хелън Ийстън, която изглеждаше невероятно млада, когато слезе долу в инвалидния си стол, за да поздрави Върн. Красивото старо лице изглеждаше странно оживено, косата ѝ отново бе боядисана в любимия ѝ, станал популярен благодарение на нея, кайсиев цвят.

Притеснен от това, което видя, Върн дръпна Кийли настрана, докато съперникът му четеше юридическите документи, които му бе предоставил.

— Какво, по дяволите, става тук? Променили сте обзавеждането, а и тази рокля не е ли нова? Това не ми харесва, Кийли. — Гласът му премина в дрезгав шепот.

— Не ставай смешен! Хайде вече да подпишем тези документи — прошепна тя в отговор. — Твоят частен детектив откри ли нещо ново?

— Не, но се надявам това да стане скоро. — Той я изглежда многозначително. — Преди годеницата ми да е започнала да вярва в тази шарада, която играе заради Хелън.

Когато Върн си тръгна малко след това и отнесе подписаните документи, Кийли се оказа сама с неканения си гост за през цялата вечер. Той несъмнено очакваше от нея да изрази благодарността си, загдето бе *пожертвал* наследството, което всъщност никога не му е принадлежало. Кийли си помисли, че би могла да се оттегли в стаята си, но после се отказа. Защо трябва да му позволява да я гони от собствения ѝ хол?

— Е?

Тя премигна от изненада, като чу гласа му. Той бавно се приближи до нея, пъхнал ръце в джобовете на панталона си. Яката на ризата и сакото му бяха разкопчани. Внушителният му ръст и силното, мускулесто тяло се извисиха над нея, и тя, седнала на канапето, веднага се почувства твърде уязвима и несигурна. Изглеждаше много привлекателен и вълнуващ, както всеки път, когато я погледнеше с тая заговорническа усмивка. Може би точно заради това не мога да го приема, с изумление проумя тя.

— Какво е? — кратко попита Кийли, смутена от неприличните си мисли. Ядоса се отново, когато видя златната верижка на джобния часовник на Алфред Ийстън да блести върху чудесно ушитата му жилетка.

— Тази вечер ти се предадох напълно, телом и духом, но се чудя дали ще ме уважаваш утре сутринта? — Усмихваше се, но я наблюдаваше много внимателно, за да разбере как реагира на думите му.

Тя се поизправи и нахлузи обувките си.

— Ако очакваш медал загдето не ограби Хелън, забрави за това.

— Искам само да ти припомня, че се отказах от материалните авоари, но не и от *името* си и от правото да го използвам.

— А аз пък искам да ти припомня, че приех материалните авоари, но не и теб.

— Мисля, че случаят изисква да вдигнем тост... или нещо подобно. — Сините му очи леко помръкнаха, той се приближи до гарафата и си сипа уиски, а тя разбра, че го боли глава. — Доколкото си спомням ти не пиеш уиски, но мога да ти сипя малко кампари и сода.

След преживяното тази вечер напрежение, тя би предпочела уискито, но прие предложеното ѝ питие и смотолеви нещо в благодарност. Преди да седне той вдигна чашата си.

— За нашия първи цивилизован разговор. Дано бъде плодотворен, последван от много други.

Тя прие тоста, опитвайки се да се усмихне с безразличие, но втрещеният му, изпълнен с разбиране поглед, я накара да настръхне. Когато страстният му поглед срещна нейния, тя се опита да му отвърне с ледено високомерие, но внезапно порозовелите ѝ бузи издаваха истинските ѝ чувства.

Той се захили.

— Все още студена като лед, а? Не можеш ли да се отпуснеш и да се насладиш на комплимента на един мъж?

— Може би вината е в мъжа, а не в комплимента — отвърна тя. Искаше ѝ се да не бе приемала питието. Не желаше да бъде подлагана на язвителните му, хапливи опити да сломи съпротивата ѝ.

Усетил, че тя се кани да избяга, той смени тактиката си.

— Е, как се развива кампанията на Върн? Какво сочат проучванията?

— Ние не им обръщаме особено внимание. — Тя спокойно отпи от питието си, благодарна за неутралната тема. — Той обръща особено внимание на претоварването с пътници и условията за безопасност на летищата в столицата.

Повдигна едната си вежда и се захили цинично.

— Този стар костелив орех в политиката! Двадесет години непрекъснат шум и претоварване на летищата, а единственото, което можаха да измислят, бе да ограничат броя на авиолиниите, които имат право да работят на всяко летище.

— Какво ли знаеш пък ти по този въпрос? — настръхна тя. — Приземяването на малки самолетчета на тесни, импровизирани писти сред джунглата едва ли те превръща в експерт по контрола на въздушния транспорт на Ню Йорк.

Той прикова поглед върху лицето ѝ, а очите му изразяваха оная странна смесица от предизвикателство и очарование, която разпалваше огън в душата ѝ.

— Може би е време госпожа Кийли Ийстън да спре да подкрепя политиката на други хора, а самата тя да се кандидатира за място в Сената.

— Имах такова предложение — не се сдържа тя.

Усмивката му стана по-широка.

— Ама, разбира се! Би било много удобно. Двамата с Върн се подкрепяте един друг по пътя към славата.

— Какво трябва да означава това?

Той сви рамене.

— Това е отколешна, почитана традиция в известните *политически* семейства. Семейство Кенеди го правят от години. — Забеляза сърдития ѝ поглед и продължи да я дразни. — Сега, когато останах без работа в „Ийстън Пъблишинг“, може би трябва да се възползвам от този закон на приемствеността и да се кандидатирам за изборите.

— Ти!

— Разбира се! Защо не? Аз съм човекът, който носи името, оправдаващо приемствеността, забрави ли? И тъй като обществото

обича да гласува за смели герои от войните, несъмнено ще попадна в отбрана компания.

— Ти си непоносим!

Порочната усмивка отново цъфна на лицето му.

— И това е само един от недостатъците ми. Имаш ли нещо против да обсъдим останалите по време на вечеря?

— Съжалявам. Току-що си спомних, че си донесох работа от офиса, която трябва да свърша тази вечер.

— Жалко. Е, дробът и без това съдържа по-малко холестерол от една хубава, сочна пържола.

— Дроб?

— Аха. Това е планирала Лида за тази вечер.

Кийли се намръщи.

— Зная, че доктор Хоутън препоръча Хелън да приема повече желязо в храната си, но веднъж седмично е твърде често.

Той остави чашата си.

— Тогава си вземи палтото.

— Не съм казала, че ще дойда — бързо се поправи тя. — А и освен това дробът е по-безопасен.

Той се изправи и този път зад развеселеното изражение прозираше едва сдържаното му нетърпение.

— Кийли, престани да бъдеш такава страхливка. Това е просто една покана за вечеря. Не се опитвам да те изнудвам.

Тя се поколеба за момент, но той извади кашмирената ѝ наметка от гардероба. Заметна я около раменете и ѝ прошепна в косата:

— Живей пълноценно! Какво толкова може да изгубиш?

Теб, господин *Който и да си*, мрачно си помисли Кийли. И колкото по-скоро, толкова по-добре. За мое собствено добро.

„Ривър Кафе“ представляваше закотвена яхта край брега на „Ийст Ривър“ в „Бруклин Хайтс“. Заведението бе известно не заради храната си, а заради умопомрачителната гледка към долен Манхатън и централната част на града, увенчани от „Бруклин бридж“. Тъмната вода блестеше като мокър асфалт и отразяваше светлините на града и на лодките, които се движеха по реката.

Кийли угаси свещта на масата, за да подсили илюзията, която създаваха трепкащите светлини на шлепове и крайбрежни товарни кораби, които минаваха толкова близо, че сякаш можеха да ги докоснат с ръка.

— Телешкият дроб изглежда вкусен. Или може би предпочиташ foie grass^[7] рече той, докато разглеждаше менюто и тя за пръв път му се усмихна без злоба и гняв.

— С каквото и име да го кръстят, той ще продължи да има вкуса на дроб — отвърна тя в същия лековат тон.

Толкова е лесно да се общува с него, терзаеше се Кийли. Цялата ситуация ѝ се струваше неестествена — седеше си тук с мъжа, когото истински презираше и изпитваше такова перверзно влечение към, него! Дотолкова бе свикнала с присъствието му в живота си, че спомените за истинския Брайън започнаха да избледняват. Тази мисъл видимо я разстрои и тя обърна глава към прозореца, опитвайки се да я прогони от съзнанието си. Жестът обаче не убягна от вниманието на събеседника ѝ.

— Давам едно пени, за да споделиш мислите си.

Тя сви рамене и поклати глава. Не знаеше какво да каже.

— В такъв случай, давам един милион долара и това е последното ми предложение.

Тя уклончиво повдигна едното си рамо и започна да си играе със столчето на чашата си.

— Просто се чудех... дали новото ти лице те притеснява. — Тя замълча, забелязала как той бързо вдигна глава и я погледна с изумление. Дали не забеляза проблясък на задоволство в погледа му? Ако това бе истина, то го очакваше голяма изненада.

Едната му вежда се повдигна въпросително.

— Даваш ли си сметка, че това е първият личен въпрос, който ми задаваш? — Намекът беше тънък, но нямаше как да не го забележи, особено пък при ироничния блясък, който се появи в очите му. — Но да отговоря на въпроса ти. Все още имам главоболия. Болят ме костите, нервите, мускулите, или кой знае какво! — Прикова поглед в очите ѝ, сякаш се опитваше да си обясни внезапния ѝ интерес. — Но не това имаше предвид, нали?

— Всъщност, не — кимна тя, но на него не му убягна подтекстът, скрит зад уклончивите думи. — Просто се питах дали не се чувстваш

странно да се разхождаш наоколо с лице, различно от онова, с което си се родил.

Бе твърдо решен да не ѝ достави удоволствието да се ядоса и се захили насреща ѝ.

— Стрясах се няколко пъти, когато се поглеждах в огледалото. В началото, когато се бръснях, имах чувството, че от огледалото ме гледа непознат човек. Дори и сега, когато се зърна отнякъде, разбирам защо ти е толкова трудно да видиш какво се крие под фасадата. Може би се притесняваш, че не съм толкова... ами, толкова красив, колкото преди. — Очите му блестяха очарователно и той обърна новия си профил към нея, за да може да го разгледа обстойно.

— Тъй като не съм те познавала преди — лукаво отвърна тя, — няма как да зная.

— Оох! — Той я огледа внимателно, а очите му затанцуваха. — Не отстъпваш нито на инч, а? Имам чувството, че вървя през минно поле.

— В края на краищата, ще допуснеш грешка и ще хвъркнеш във въздуха — сладко му каза тя. — А засега все още си твърде далеч от онова, което искаш да постигнеш с мен.

— Предполагам, че имаш предвид леглото си. — Очите му я изгледаха изпитателно. — Толкова често зачекваш темата за секса, че започвам да се питам дали имаш някакви сексуални проблеми, или си силно привлечена от мен, но не искаш да си го признаеш.

Искаше ѝ се да устои на предизвикателството, но просто не можа.

— Едва ли — отвърна тя, а бузите ѝ пламнаха. — Не си моя тип.

— А, да. Мъжественият Върн. — Тонът му бе преднамерено обиден. Нещо ново заблестя в очите му. — Опитвам се да разбера с какво толкова те привлича. Дали защото изглежда много хилав и изтощен, или защото е изключително добър в леглото?

Лицето ѝ стана аленочервено.

— Е, кой говори постоянно за секс? — Вбесена до крайност, тя се изправи толкова рязко, че чашата ѝ с вино се залюля в опасна близост до ръба на масата и хората от съседните маси се загледаха в тях.

Той се надигна, хвана я за китката и я накара да седне отново.

— Успокой се, за бога! Настръхнала си като бодлива тел. Наистина се заяждах с теб. Извинявай.

— Защо ме измъчваш? — проплака тя с приглушен глас.

— Защото *ти* ме измъчваш — върна ѝ го той. — Кийли, как иначе да преодолея съпротивата ти? Защо не ми вярваш?

Тя отчаяно поклати глава.

Той рязко се наведе напред. Изражението му бе толкова напрегнато и решително, че тя се отдръпна назад, завладяна от необясним пристъп на страх, от който почти ѝ се виеше свят.

— Кийли, ако зная, че ще те убедя да повярваш, че това съм аз, че съм оня, който твърдя, че съм, готов съм да разкъсам това лице с голите си ръце. Аз съм под тази нова физиономия, по дяволите! — А после додаде: — Как можеш да пренебрегваш всички доказателства?

— Нали си много умен! Сам си отговори на този въпрос! Ако се бяхме срещнали при различни обстоятелства, може би щях да те харесам. Но не желая връзка, изградена върху подлост и безчестие.

Той се разсмя налудничаво.

— Изкушаваш ме да се откажа от претенциите си, само за да разбера дали говориш сериозно.

— И защо не! Та ти опита всичко останало!

През останалата част от вечерта той не каза почти нищо. Мълчеше, потънал в себе си, а и на Кийли не ѝ бе никак лесно да се престори, че проявява интерес към храната. И въпреки това, когато станаха да си вървят, тя изведнъж осъзна, че колкото и да е странно, не желае тази вечер да свърши. Той ѝ помогна с наметката и ѝ се стори, че ръцете му се задържаха върху раменете ѝ малко по-дълго от необходимото, преди той небрежно да ги отпусне край тялото си.

— И въпреки това, мисълта е много интригуваща.

— Коя?

— Ами, че ако не съм Брайън, ти би могла... да си по-благосклонна към мен.

Кийли, го погледна внимателно, надушила някакъв капан.

— Ако не се преструваше, че си Брайън — това бяха моите думи.

— Сериозно ли го каза? — продължи да настоява той.

Тя сви рамене.

Той я сграбчи за рамото и я завъртя към себе си.

— Ти започна този разговор. А сега отговори на въпроса ми, по дяволите!

Едва сега Кийли осъзна колко важен е отговорът ѝ за него и това я заинтригува.

— Откъде да зная? — Измъкна се от ръката му. — Ти няма да се откажеш от претенциите си, аз няма да отстъпя, и никога няма да разберем отговора на този въпрос, нали?

Кийли не забеляза яростно стиснатите му челюсти, но за нейна изненада, той не попита нищо повече.

[1] *Deja vu* (фр.) — Изкривяване на паметта, при което новите преживявания се възприемат като нещо, случило се преди. — Б.пр. ↑

[2] AP — Асошиейтит прес; UPI — Юнайтид прес интернешънъл. — Най-големите американски осведомителни агенции. — Б.пр. ↑

[3] *Sotto voce* (итал.) — Полушепнешком, тихичко. — Б.пр. ↑

[4] *Verbatim* (лат.) — Дума по дума, дословно. — Б.пр. ↑

[5] *Auld lang syne* (шот.). — Твърде отдавна; нещо, отдавна минало. — Б.пр. ↑

[6] *Linguini* — Спагети. — Б.пр. ↑

[7] *Foie grass* (фр.) — Пастет от гъши дроб. — Б.пр. ↑

11.

Като се опитваше да балансира между ясно изразената противоположност на двойствените си чувства, след тази среща Кийли стоеше възможно най-далеч от него. Много лесно можеше да се поддаде на чара на този измамник. Оказа се обаче, че е невъзможно да го отбягва напълно и постоянно да отрича привличането помежду им, и тя се ядосваше — не, ужасяваше се — от факта, че с всеки изминал ден все повече приема този човек. И макар да се чувстваше повлечена от обстоятелствата, които не можеше да контролира, знаеше, че ако се огъне пред претенциите му или ако отстъпи пред чара му, това ще предизвика главоломно крушение, което ще завърши трагично за всички тях. Кийли се гордееше със, самодисциплината си — благодарение на нея бе оцеляла през трудните години.

Дилемата стана още по-трудна за разрешаване, когато Хелън ѝ се обади в офиса, за да ѝ напомни да се прибере по-рано, заради празненството по случай рождения ден на Брайън. В продължение на една седмица цялото домакинство на „Ийстън Меншън“ трескаво планираше тържеството. Кийли се изкушаваше от мисълта да откаже да участва, но не можеше да си позволи да тревожи Хелън, само за да го уязви.

Тя реши да закъснее и се прибра след седем часа. Госпожа Магуайър я уведоми, че се е наложило господин Брайън да излезе и затова вечерята е насрочена за девет часа. И това бе известно облекчение! Кийли се качи горе и се отпусна във ваната. После бавно излезе от ароматната вода и намаза цялото си тяло с уханен, успокояващ балсам. Почувства се греховно глезена и женствена, а измитата ѝ, вдигната нагоре черна коса, сияеше като блестящ ореол около главата ѝ.

Преди да се облече, внимателно разгледа тялото си в огледалото. Правеше това за пръв път от много време насам. През годините бе спала няколко пъти с Върн, но това се случваше съвсем инцидентно — обикновено в дни, в които се чувстваше особено самотна, или след

няколко пътиета. Нито един от двамата не бе особено страстен поклонник на секса и след появата на натрапника и със сгъстяването на и без друго натоварения график на Върн, отношенията между тях бяха станали чисто платонически. А сега, докато гледаше отражението си в огледалото, тя се чудеше какво ли би си помислил за нея един мъж, ако можеше да я види в този момент. И този мъж *не беше* Върн.

Наближаваше осем и половина, когато рожденикът се прибра. Посрещнаха го с обичайната суматоха на долния етаж и след вълнуващите поздравления, той се затича нагоре, като прескачаше стъпалата по две наведнъж, бързо почука на вратата на Хелън, поздрави я весело, побъбриха обичайните пет минути, и едва тогава той се прибра в собствения си апартамент. Макар че не чуваше нищо през стената, Кийли не можа да се въздържа и започна да си представя предполагаемите му действия — как се съблича, за да си вземе душ, как енергично сапунисва стройното си, мускулесто тяло, как небрежно привързва хавлия около жилавия си кръст, за да се избърсне. Дали и той не се опитваше да си представи какво прави тя в този момент?

Зачервена от мислите си, Кийли навлече прилепнал копринен комбинезон с цвят на праскова над дантелените си гащички, тайничко възхитена от дългите си, елегантни крака и сексапилно излъчване. Жената, която се оглеждаше в огледалото, бе съвършено различна от деловата жена, облечена във внимателно подбрани строги костюми, които се бяха превърнали в нейна броня. Ръцете ѝ колебливо се плъзнаха по голите ѝ рамене, покрай високите, добре оформени гърди, проследиха извивката на тънката ѝ талия и внезапно, загледана в огледалото, тя си представи пътя на ръцете му по леко изпъкналите ѝ бедра и по плоския, стегна стомах, който не знаеше какво е бременност. Кийли застана в профил, като се чудеше дали той щеше да оцени стегнатия ѝ задник, стройните ѝ, красиво оформени крака, гъвкавата еластичност на кожата ѝ. Остана дълго пред огледалото, изгубена в еротичните си блянове.

Изведнъж се стресна от силно почукване по вратата.

Лицето ѝ пламна от срам. Беше ужасена. Осъзна, че не може толкова бързо да съблече предизвикателното си бельо. Щеше да го изгори още на следващия ден.

Тъкмо измъкваше комбинезона през главата си, когато отново чу похлопване по вратата, последвано веднага от отварянето ѝ, и обектът

на тайните ѝ блянове пристъпи в стаята. Кийли извика и се обърна с гръб, кръстосала ръце пред себе си, опитвайки се да прикрие с тях голите си гърди.

Брайън я погледна, а после, без да се бави, сякаш нахълтването му в стаята ѝ бе напълно обичайна брачна практика, а гледката на полуголата му съпруга — най-естественото нещо на света, рече:

— Кийли, би ли...

Беше се преоблякъл във вечерно облекло, но все още не бе сложил самото си. А Кийли бе прекалено унижена, за да забележи, че той се мъчи с копчетата на ризата си.

— Как смееш да нахълтваш в стаята ми по този начин? — изпищя Кийли.

Той вдигна поглед от маншетите си, изненадан от яростното ѝ избухване. Сякаш не забелязваше розовите връхчета на гърдите ѝ, които тя така отчаяно се опитваше да закрие, докато търсеше халата си, или пък плитките гащички, които не прикриваха почти нищо.

— Вратата беше отворена, а аз имам нужда от помощ. — Той протегна ръцете си напред. — Имаш ли нещо против...

— Не виждаш ли, че не съм облечена?

— Сега, когато заговори за това...

— Махай се — просъска тя, здраво стиснала зъби, а очите ѝ се напълниха със сълзи от гняв.

— Хайде, Кийли, няма нищо, което да не съм виждал и преди.

— Махай се, да те вземат дяволите! Махай се! Изчезвай!

— Ааах, Кийли, каква лицемерна си ти! — Той леко въздъхна.

— Какво?

— Ако наистина си искала да ме държиш далеч от стаята си, защо просто не заключи вратата? Признай си, че си се надявала, че ще вляза.

Тя изкрещя, обхваната от неописуема ярост.

— Имаш твърде високо мнение за себе си, ако си мислиш, че чак толкова съм зажадняла за мъж!

Едва сега погледът му обходи цялото ѝ тяло и сякаш запали огън по пътя си.

— Наистина ли? — съблазнително промърмори той. Взе комбинезона, захвърлен върху леглото ѝ и пхна пръст под тънката

презрамка с цвят на узряла праскова. — Кажи ми сега, това бельо на жена, обрекла се на безбрачие ли е?

Кийли го грабна от ръцете му, като се опитваше да се прикрие със свободната си ръка. Обърна се с гръб към него, облече халата си, завърза колана с разтреперани ръце и едва тогава се обърна да го погледне.

— Ти си като вълк, който обикаля около ранен елен, очаквайки подходящия момент, за да го нападне и да го убие. — Думите на Кийли бяха изпълнени с непримирима язвителност и горчивина. — Наистина ли очакваш, че доброволно ще подложат врата си?

— За да те целуна, може би, а не за да ти прегриза гърлото — меко отвърна той.

— Престани да ме преследваш! — предупреди го тя. — Никога няма да получиш онова, което искаш от мен.

— Ако си толкова уверена в себе си, защо се притесняваш от случилото се? — Мрачен огън проблесна в очите му и той продължи. — Може би защото започнах да разтопявам ледения пашкул, който си изградила около себе си през последните седем години?

— Ласкаеш се!

— Не можеш да отречеш привличането помежду ни. По твое собствено признание, ако се бяхме срещнали при различни обстоятелства, сега може би щеше да си в прегръдките ми.

— Недей! — Кийли извърна глава, сякаш се опитваше да избяга от чувствената паяжина, която той изплиташе с думите си.

— Недей! — присмя й се той. — Не прави това, не прави онова! Някой ден ще променя този рефрен. Ще те накарам да повтаряш: *Направи го! Направи го! Направи го!*

— Ако само... — Тя прехапа устни, за да спре треперенето им и замълча колебливо, а очите му заблестяха като синкав огън насреща й.

— Ако само какво!

— Ако само знаех какво искаш в действителност! — Тя го изгледа объркана, озадачена, смутена. В светлите й, златисти очи напираха хиляди въпроси.

Погледът му стана открито предизвикателен.

— Когато бяхме в Кейп Код се отказах от всичко, което има някаква материална стойност. И какво мислиш, че искам, в такъв случай?

— Вече не съм съвсем сигурна — бавно отвърна тя. — Ако не става дума за компанията, или за къщата, или за парите...

Страстните му очи подробно огледаха лицето ѝ, докато най-накрая се установиха върху сочните ѝ устни.

— Може би всичко, което искам, си *ти* — предложи той.

— Не — замислено изрече тя. — Не мисля, че искаш мен. За мъж като теб е съвсем лесно да си осигури секс, без да му се налага да търпи караниците и неприятностите с жена като мен. — Тя погледна нагоре към него, без да осъзнава, че цялото му внимание все още бе съсредоточено върху влажната ѝ, коприненомека уста.

— Аз не съм *лесна*. И ти го знаеш.

— Не, не си лесна — спокойно се съгласи той. — И какво остава в такъв случай? Съзнаваш ли, че вече изчерпа възможните ми мотиви и подбуди? До този момент зачеркна алчността, отмъщението и секса. Какво остава?

— Може би самата *гонимба*, преследването — мрачно предположи тя. — Предизвикателството, което представлява една жена, за която знаеш, че не те иска.

В продължение на цели три секунди той изобщо не проговори и тя започна да се чуди дали не се е ядосал от думите ѝ. И макар изражението му да не се промени изобщо, макар самият той да не се помръдваше, тя усети, че в този момент той е като навита до скъсване пружина. После изведнъж се отпусна и се разсмя.

— Е, продължавай да опитваш. Може би все пак ще откриеш задните ми помисли. — Приблужи се до вратата и се спря, преди да натисне дръжката. Леко поклати глава и присви устни. — Ти наистина си много жестока, Кийли.

После излезе.

Свалиха Хелън на долния етаж и я настаниха начело на великолепно подредената маса. Сякаш предстоеше банкет — масата бе отрупана с кристал „Бакара“, златни прибори „Уилиам Роджърси“ полупрозрачен порцелан от Лимож. В стаята тихо се носеха звуците на любимия на Хелън „Концерт за пиано“ на Шуберт.

Както обикновено, Хелън не сваляше поглед от вълка в овча кожа. Как може една майка, родила и отгледала син, да не може да го познае? Нито веднъж не бе изразила някакво съмнение, не му бе задала нито един въпрос, за да провери искреността му. Толкова ли искаше

отново да осигури наследник в гнездото на Ийстън, че бе готова да приеме всяко чуждо кукувиче, появило се отнякъде?

Вечерята по случай рождения ден започна със салата от пресни плодове, последвана от сочна печена патица с ароматен сос с портокали и хрупкави зеленчуци.

Никой не бе забравил страстта на Брайън към изтънчената кухня и тази вечер госпожа Магуайър бе забравила всички ограничения, наложени от диетата на Хелън, която дълго време бе имала първостепенно значение в дома им. Тя и Сайкс сервираха храната с тържествени изразения, които напълно подхождаха на чувството им за собствено достойнство, но строгите маски не можеха да прикрият радостното вълнение от предстоящото тържество.

Кийли се затвори в себе си и с ненавист се загледа във фарса, разиграван от присъстващите, със самозванеца в главната роля. Начинът, по който всички приемаха натрапника и безгрижно отхвърляха основателните съмнения на съпругата, бе особено обиден и унизителен.

След патицата сервираха crepes suzette^[1] и сладки ягоди в гъст английски крем.

— Мамо, Кийли е алергична към ягодите. — Брайън вдигна поглед към Кийли.

— О, скъпи, помолих да ги включат в менюто, защото знам, че винаги са били любимите ти плодове, Брайън — извини се Хелън. — Толкова съжалявам, скъпа...

— Няма значение — сковано отвърна Кийли.

Не бе толкова наранена от това, че Хелън бе забравила за алергията ѝ, колкото бе изненадана, че *той* знае за нея. Дали Брайън изобщо знаеше за това? Дали някога е проявявал загриженост по този въпрос? А и дали би запомнил нещо толкова незначително?

Съмнения и безброй въпроси нахлуха в мислите ѝ, но тя побърза да ги отпъди. *Не!* Сигурно госпожа Магуайър му бе споменала за това.

След като приключиха с вечерята, Хелън предложи да се преместят в съседния салон, където да продължат празника. Тя бе изразила желание да покани няколко близки приятели, но възраженията на Кийли бяха подкрепени и от доктор Хоугън. Свекърва ѝ започваше да прекалява, но за Кийли бе невъзможно да прекара вечерта, преструвайки се пред гостите на предана съпруга. Дори и

заради Хелън. За нейно облекчение, но и раздразнение, Брайън бе подкрепил и бе обещал на майка си голямо празненство, но през следващата година.

Тази вечер Хелън бе облечена в синьо, което сякаш подчертаваше веселия блясък на уморените ѝ очи, а ръцете ѝ, подобно на бели гълъби, прелитаха над него. Тя постоянно оправяше яката му, приглаждаше някой непокорен кичур, потупваше ръката му със своята, усмихваше се, щастлива и зачервена като младо момиче пред първия си годеник. *А той!* Отговаряше ѝ с такава фалшива привързаност! Кръвта на Кийли кипна. Ако пък и истинският Брайън се бе отнасял с майка си толкова добре!...

През мъглата на мислите си Кийли долови суматохата, долитаща от трапезарията, където прислугата се събираше, за да запалят свещите на задължителната за случая торта. След това госпожа Магуайър, придружена от Сайкс, Боб Магуайър, дъщеря им Джанел и съпруга ѝ Пол, тържествено внесоха тортата. Този ритуал се извършвал на всеки рожден ден на Брайън, дори и след като той отишъл в колежа, довери ѝ Хелън, а очите ѝ овлажняха при спомена за онова време.

Скоро тортата, любимата на Брайън шоколадова торта, заблестя от запалените свещички.

— Колкото по остаряваме и ни се свършва дъхът, толкова повече свещички има върху тортата — добродушно се оплака той.

— Не се оплаквай. Когато станеш на моята възраст, ще ти слагат по една свещичка за всеки десет години...

Присмехулният укор на Хелън бе посрещнат с весел смях.

Всички свещички угаснаха едновременно, но след моментно колебание, една от тях отново заблестя. Той я угаси с пръсти и смехът стана още по-силен.

След това сервираха сладолед по неаполитански.

— Ужасна комбинация — съгласи се той с усмивка, забелязал ужасеното изражение на Кийли. — Но иначе просто нямаше да е моят рожден ден. Благодаря ти, мамо. Благодаря на всички. Чудесно е отново да съм си у дома, заобиколен от любимото ми семейство! — Гледаше право в Кийли и тя се изчерви.

Сред смях и аплодисменти слугите се скупчиха около Брайън, който лично им режеше по парче торта и им сервираше сладолед. Жените целуваше, а мъжете удостоверяваше със силно ръкостискане.

Стаята ехтеше от весели разговори и смях. Кийли гледаше лъчезарните им лица и си мислеше с изумление, че през всичките години, през които бе живяла в тази къща, тя нито веднъж не бе ставала свидетел на толкова искрен изблик на любов и привързаност. Същите тия хора винаги се бяха отнасяли към нея с официална учтивост.

Кийли едва се докосна до тортата и сладоледа. Замаяна наблюдаваше представлението, в каквото се бе превърнал рожденият ден на Брайън, и се чувстваше като аутсайдер.

И тогава дойде моментът за отваряне на подаръците. Кийли забеляза, че един от слугите внесе нещо за господин Брайън. Той получи химикалка, плетена вратовръзка, ленена носна кърпичка с монограм, роман с меки корици. Развиваше подаръците един по един и изглеждаше видимо развълнуван. Последният подарък на прислугата бе голяма кошница с капак, която Сайкс донесе от кухнята в последния момент, и обяви, че това е общ подарък от всички тях.

Брайън отвори капака, погледна и остана заплепен от онова, което видя вътре. После с усмивка извади едно дебело, кафеникаво кученце и го вдигна високо, така че да го видят всички. Последваха радостни писъци, викове и смях, а Брайън, с подозрително блеснали очи, приближи кученцето до лицето си и то го близна сънливо.

— Същото е като старото ми куче Ейс — възкликна Брайън. — И ще го нарека точно като него.

Притисна го до себе си, то го близна още няколко пъти и едва тогава Брайън го постави в скута на Кийли. Тя погали кадифеномеките му уши и неспособна да запази високомерната си дистанция, вдигна поглед към Брайън и се усмихна.

— Каква порода е? — попита тя. Кученцето приличаше на кръстоска между булдог и боксер.

— Стафордширски териер — отвърна. — Дядо ми ги отглеждаше за участие в изложби.

— Мисля, че дори не съм чувала за такава порода.

— Понякога ги наричат американски питбули, макар че дядо не харесваше това име. В началото на века борбата между тези кучета в дълбока яма е бил любим спорт, за който са се правели големи залози.

— Колко жестоко — промърмори Кийли, а кученцето се сгуши в скута ѝ. — Той също ли ще стане злобен, когато порасне?

Брайън стоеше на колене до стола ѝ и галеше пухкавата главичка на кучето.

— Нито една порода не е злобна по рождение, макар че тези териери са по-добри пазачи от повечето кучета. Например, те не понасят присъствието на други кучета около техните стопани, или около дома им. Но много зависи от това как ще бъдат отглеждани и обучавани. — Главата му беше толкова близо до нея, че тя не можеше да не почувства омайния му парфюм. — Разбира се, винаги има лоши екземпляри.

— Напълно вярно — промърмори тя.

Той вдигна поглед, доловил прикритата ѝ язвителност. Очите им се срещнаха и макар че той не каза нищо, тя се изчерви, съзнавайки, че е отишла твърде далеч.

Той рязко се изправи и взе кутрето от ръцете ѝ, за да може и Хелън да го погали и да му се порадва. После го върна в кошницата, но то веднага залая жалостиво.

— Ще го занеса обратно в кухнята — предложи госпожа Магуайър.

Това беше сигнал за всички останали, които побързаха да се сбогуват, за да могат членовете на семейството да довършат празника сами. Кийли бе доволна от тази кратка почивка. Надяваше се тя да наруши магията на очарователното му въздействие върху всички тях и използва възможността, за да подреди подаръците от Хелън и от нея самата върху канапето до него. Той отвори първо подаръка от майка си и вдигна няколко комплекта бельо в доста еротични цветове — лилаво, синьо, кафяво. Имаше дори и слипове с леопардова шарка — произведение на много известен дизайнер.

Брайън, развеселен, се разсмя.

— Само една майка може да купи бельо за рождения ден на сина си!

— Ами, да, кой друг? Все някой трябва да бъде практичен — мъдро се усмихна Хелън. — Всъщност, те изглеждат доста странни и причудливи, не мислиш ли, Кийли?

Кийли се почувства доста неловко. Как може Хелън да настоява за мнението ѝ за това предизвикателно бельо, особено като знаеше колко са обтегнати отношенията помежду им.

— Благодаря, мамо. — Брайън я целуна и Хелън засия. — По-късно ще ги демонстрирам пред Кийли.

Кийли потрепери от яд, но не каза нищо.

Той отвори подаръка на Кийли, купен в последната минута, и доволно извика, видял красивия шлифер. Изглеждаше чудесно в него.

— Благодаря ти, скъпа! Ръкавите са точно по мярка. Изненадан съм, че си спомняш, че нося номер 44. — После настоя тя да оправи шала около врата му. — Опитай се да не ме удушиш — присмехулно рече той. Кийли подсъзнателно усети, че той възхитено се взира в устните ѝ, а тя дърпаше и оправяше шала, докато най-сетне той застана на мястото си.

Преди да успее да се обърне, Брайън я придърпа към себе си и я целуна по устните, а Хелън засия от радост. Пламнала и ядосана от откраднатата целувка, Кийли все пак успя да се изтръгне от прегръдката му и започна да сгъва разпилените хартии и да събира панделките.

— Още един подарък — обяви Хелън, надвиквайки шумоленето. Тя му подаде малка кутийка с прекалено голяма, златиста панделка.

Брайън погледна майка си в очите, бавно пое кутията и развърза панделката. Вътре имаше комплект ключове за автомобил. Дори и от мястото си, Кийли можеше да различи емблемата на Ягуар върху златната верижка.

— Погледни навън, на алеята — закачливо го инструктира Хелън. — Честит рожден ден, сине!

Вместо да се хвърли към прозореца, Брайън грабна Хелън в прегръдките си и я завъртя из стаята. После я остави пред прозореца и погледна към луксозната, сребриста кола, паркирана на алеята. Гордият, облечен в униформа Сайкс, стоеше до нея. Кийли почувства, че ѝ се гади.

— Рожденият ти ден още не е свършил, сине. Заведи Кийли на някое хубаво място тази вечер — подтикна го Хелън.

— О, Хелън, не — запротестира Кийли. — Ти би трябвало да отидеш с него.

— Глупости! Уморена съм, а и часът ми за лягане мина отдавна. А вие, младежи, идете да се забавлявате. Утре сутринта ще ми разкажете как сте прекарвали. — Тя подаде бузата си и Кийли

послушно я целуна, макар че съвсем определено се чувстваше нещастно от това развитие на нещата.

— Ще заведе мама на горния етаж — рече Брайън. — След това ще излезем.

Тя яростно го изгледа над главата на Хелън.

Изчака ги докато изчезнаха по осветеното стълбище и ги последва. Този път заключи вратата на стаята си. Като отбягваше новото си копринено бельо, тя си приготви една нощница от трико и започна да се съблича. Той почука на вратата и Кийли замръзна на мястото си, затаила дъх. Очакваше той да натисне бравата и да си тръгне след това. Нищо. Кийли се почувства почти разочарована. Седна пред тоалетната масичка, цялата отрупана с кремове, и се приготви да си свали грима, когато отдавна неизползваната врата, свързваща двата апартамента, се отвори и мъчителят ѝ влезе в стаята.

Ръката ѝ замръзна във въздуха, тя широко ококори очи. Като си играеше с ключа, той огледа с циничен, типично мъжки, преценяващ поглед полуоблеченото ѝ тяло, дългите ѝ крака, които все още бяха обути в чорапи и обувки с широки токове.

— Обличай се — изкомандва той. — Няма да ти позволя да съсипеш празника на мама с детинските си сръдни.

Отново го бе подценила, но този път нямаше да му позволи да я тероризира.

— Не желая да участвам в това представление. Не мога да мамя като теб една съкрушена от мъка жена — рязко отвърна Кийли. — Ако приемеш тази кола, ще паднеш по-долу и от жиголо!

— Внимавай какво говориш и не викай толкова. — Гласът му бе натежал от едва прикрит гняв. — Ще можеш да ме наричаш, с каквито искаш имена, но в колата. А сега си облечи нещо.

— Никъде не отивам с теб.

— В такъв случай, по-добре измисли някакво обяснение за пред мама.

За пореден път Кийли бе принудена да преглътне протестите си и да отстъпи. Това се превръщаше в добре позната и често използвана практика и Кийли ненавиждаше пълната си безпомощност. Скоро колата вече се носеше на север по ФДР драйв, успоредно на „Ийст Ривър“. Светлините по пътя осветяваха намусеното, мрачно лице на Кийли. Той я поглеждаше от време на време.

— Мисля — започна той, сякаш тя не бе мълчала през изминалите петнадесет минути, — че имаме нужда от един сериозен разговор, а не от тези непрекъснати спорове, които не водят доникъде.

Това няма да промени нищо, мълчаливо беснееше Кийли. Ти пак ще си останеш такъв, какъвто си.

— Може би проблемите идват от прекаленото напрежение и преумора. Ако си вземеш няколко дни почивка, може би ще погледнеш на нещата от малко по-друг ъгъл, по-разумно ще прецениш ситуацията.

Искрено се съмнявам в това, помисли си Кийли.

— Франк Кейбъл е съгласен с мен, че от доста време насам се нуждаеш от сериозна почивка.

— Кой си ти, че да обсъждаш отпуската ми с моите подчинени?
— избухна Кийли, неспособна да се въздържа повече.

— Успокой се! Франк случайно спомена, че този месец възнамеряваш да си вземеш четири свободни дни.

— После се захили и добави небрежно. — Тъй като всички официални разследвания потвърдиха претенциите ми, аз си помислих, че бихме могли да прекратим огъня и да заминем на втори меден месец. Какво ще кажеш?

— Тя го изгледа студено и той продължи. — Този път ще се представя по-добре. Няма да вечеряме пиле в „Холидей ин“ за 7,95 долара.

Кийли отново почувства ледени тръпки, които пробягаха по гръбнака ѝ. Откъде би могъл да знае къде бяха прекарвали първата си брачна нощ с Брайън? Осведомеността му обхващаше даже подробности от менюто.

— Ако пък не искаш цял меден месец, можем поне да опитаме да се опознаем отново — където пожелаеш. Веднъж ми беше казала, че искаш да посетиш родното място на баща си в Шотландия.

Тя рязко вдигна глава. Дори ако допуснеше, че истинският Брайън знаеше къде е роден баща ѝ, това не беше информация, която човек да помни толкова дълго. Нима той не разбираше, че отличната памет, която демонстрираше за такива незначителни подробности, е сама по себе си подозрителна? Тя самата съвсем смътно си спомняше, че бе изразила желание да посети Шотландия. А как би могъл той, който бе толкова погълнат от себе си, че не помнеше дори рождения ѝ

ден, да е запомнил този случай? И въпреки това кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от напрежение, а той продължи разговора, като небрежно вмъкваше случки и подробности от миналото, които я караха да настръхва.

— Като стана дума за Шотландия, как е баща ти? Все още ли живее в Семфорд? Трябва да отидем да го видим — може да не ни се отдаде друга възможност преди Коледа. Той ожени ли се за оная собственичка на бутик, с която се виждаше? Как се казваше тя...? — Той нетърпеливо щракна с пръсти. — Вера... Вонда...?

— Не си спомням.

— Не си спомняш дали се е оженил за нея?

— Не си спомням *името* ѝ — рязко отвърна тя.

— Това, предполагам, означава, че все пак не се е оженил. — Той я погледна и ѝ се захили с очарователната си, момчешка усмивка. — Тя и без друго не беше подходяща за него. Защо не го поканим да ни погостува?

Една подобна среща предполагаше много възможности, за които тя не се бе сетила до този момент. Кийли изведнъж се оживи.

— Чудесна идея. Ще му се обадя утре.

— Да? Тя каза *да*! — недоверчиво изрече той, продължавайки да я дразни. — Как така изведнъж се съгласи с предложението ми?

Кийли предчувстваше, че баща ѝ ще се съюзи с нея в битката ѝ срещу този мъж и изведнъж установи, че може да си позволи да отвърне на закачките му в същия тон.

— Предполагам, че просто не мога да откажа на един мъж, който ме умолява толкова искрено.

— Наистина ли? Ще трябва да запомня това.

Тя пренебрегна еротичния намек и бавно се усмихна. Кехлибарените ѝ очи заблестяха още по-силно, когато си представи срещата между баща ѝ и този истински, оживял Лазар^[2].

[1] *Crepes suzette* (фр.) — Палачинки, потопени в горещ, ароматизиран с портокали сос, и сервирани фламбе в коняк. — Б. пр. ↑

[2] Лазар — От Новия завет — брат на Мери, възкресен от Христос. — Б.пр. ↑

12.

Кийли взе само два свободни дни, когато Оуен Нийл прие поканата ѝ да им гостува и да се произнесе върху самоличността на мъжа, за когото бе чел толкова много по вестниците. Макар да се бе срещал със зет си само няколко пъти преди изчезването му, Кийли се надяваше баща ѝ да забележи нещо, което тя бе пропуснала у човека с новото лице. Кийли остана особено доволна, когато Брайън предложи да отиде да го вземе от летището — така двамата мъже щяха да бъдат сами по време на дългото пътуване към къщи и баща ѝ щеше да разполага с предостатъчно време, за да го улови в някое противоречиво и непоследователно превъплъщение.

Първото нещо, което баща ѝ ѝ каза, след като Брайън се качи да свърши нещо на горния етаж, бе:

— Е, скъпа, ако се преструва, то го прави по дяволски умен начин. — Той замълча. — Разпозна ме веднага, макар че бях застанал пред една будка за цигари, а не на предварително уговореното място.

— Той вероятно е разгледал всички албуми със снимки и е разпитал Хелън и слугите и за най-дребните подробности — безпомощно изрече Кийли.

— В колата ме попита дали все още реставрирам стари състезателни коли. Не мисля, че Хелън изобщо знае за хобито ми, но си спомням, че преди години разговарях с Брайън за това. — Той замълча многозначително. — Но ти си права. Той е съвършено различен от мъжа, когото познавахме.

— В какъв смисъл? — нетърпеливо попита тя.

— Бях се подготвил психически да застана пред човек с различна външност, но доколкото зная, все още не е възможна корекция и на характера по хирургичен път, нали? Този е по-общителен и сърдечен от Брайън, не е толкова пламенен и необуздан. Сякаш целият му чепат характер е бил изгладен и смекчен в оня затворнически лагер.

— Не забеляза ли нещо по-специално?

Оуен поклати глава.

— Господ ми е свидетел, че смятах Брайън за долно копеле заради начина, по който се отнесе с теб, но... хората се променят, скъпа.

— Татко! И *ти* ли!?

Той побърза да продължи.

— Не казвам, че той е, или не е Брайън — ти го познаваш по-добре от мен. А и никой не би се интересувал от мнението ми, защото аз очевидно не мога да бъда обективен, когато става дума за теб. — Оуен се усмихна кисело. — Изобщо не те виня, че си предпазлива и отказваш да повярваш на думите му. Опитай се, обаче, да бъдеш справедлива. Не го отблъсквай, само за да му отмъстиш загдето те изостави.

— Това не е вярно. Не слушай какво говорят хората — заяви тя. — Проблемът е в това, че заради здравословното състояние на Хелън, не мога да се боря с него открито. И той го знае. Промъкна се в дома ни и сега аз съм принудена да приема съжителството с него, за да не се карам с Хелън.

Оуен смъмри непокорната си дъщеря.

— Хелън му вярва, а последната дума е нейна, нали? Може би е по-добре да преосмислиш позицията си, защото по всичко личи, че той ще остане тук.

— Не мога да си позволя да разсъждавам по този начин.

— Но когато съдът узакони претенциите му, ти ще се окажеш в много лошо положение. Ако отсъдят в негова полза, ти нямаш голям избор. Трябва или да го приемеш за свой съпруг или да се разведеш.

— Как мога да се разведа с някой, за когото не съм омъжена? Той не е Брайън и изобщо не ме интересува какво ще реши съдът!

— Ами ако те заставят да му прехвърлиш дяловете си от „Ийстън Пъблишинг“? Готова ли си да въвлечеш Хелън в една толкова противна съдебна битка и то срещу човека, когото тя смята за нейна плът и кръв?

— О, татко — проплака тя. — Какво да правя?

— Скъпа, в момент като този не можеш да мислиш с главата си. Не е ли възможно да пропускаш нещо, което да изглежда съвсем очевидно за всички останали? — разумно посочи той.

— Да не би да предлагаш да го приема, за да улесня живота си?

— Не, но не можеш ли да отстъпиш малко и да допуснеш, че е възможно да грешиш? Струва ми се, че те притеснява не толкова новата му физиономия, колкото очебийната промяна в характера му. Не мислиш ли, че е възможно един човек, преживял ужасите на пленничеството и затвора, да се промени в положителна посока? Направи това, което смяташ за необходимо, скъпа, но недей хвърля бебето заедно с мръсната вода.

— Какво искаш да кажеш?

— Този мъж очевидно е влюбен в теб.

— Той е влюбен в мисълта, че е част от семейство Ийстън.

Макар да се отнесе с насмешка към казаното от баща ѝ, думите му я притесниха. *Влюбен бил в нея!* Дали и баща ѝ не бе омагьосан от този измамник? Дали и той не вярваше, че тя играе ролята на оскърбена съпруга, която наказва вятърничавия си съпруг? Мошеникът преследваше тлъста плячка и ако сметнеше, че е необходимо да се престори на *влюбен* в нея, той би изиграл ролята много убедително — така, както играеше ролята на блудния син. Наистина ли никой, освен нея не разбираше, че ако не беше тя, той щеше вече да е изтръгнал контрола над „Ийстън Ентърпрайзис“ от ръцете на слабата, уязвима Хелън? После щеше да изрита Кийли и щеше да започне да руши систематично компанията, към която — той открито заявяваше това — не проявява никакъв интерес.

Тя потръпна, като си помисли за евентуалните последици. Ако ще я обвиняват в нещо, по-добре да я винят в излишната ѝ предпазливост. Ами ако *наистина* грешеше? Нищо, Брайън тъкмо щеше да си получи заслуженото! В края на краищата, беше я изоставил като непотребен боклук.

Тази вечер Хелън, толкова весела и жизнена напоследък, бе изключително любезна и гостоприемна домакиня. А и тя винаги бе харесвала бащата на Кийли. И макар че Кийли упорито се опитваше да попречи на мнимия Брайън да научи нови подробности за нея, двамата предани, любящи родители не престанаха да разказват анекдоти и весели истории — истинско съкровище от безценна информация за семействата Ийстън и Нийл, особено пък за човек, който винаги е нащрек, с широко отворени уши. Кийли имаше чувството, че вместо да затвърди позицията ѝ баща ѝ я беше отслабил още повече. Спокойно можеше да впише още един дезертьор в лагера на врага!

Мъчително бе да наблюдава как собственият ѝ баща попада в мрежата му. Още преди края на вечерта двамата мъже пушеха от пурите на Оуен и като многогодишни приятели обсъждаха на чашка бренди политиката и спортния риболов. А когато зетят претендент поиска съвета на Оуен във връзка с някакви данъци, показвайки почтителното си отношение към знанията му на дипломиран счетоводител, старият човек се предаде окончателно.

Най-накрая, когато стаята се изпълни с дима от пурите им, Хелън се извини и се оттегли. Кийли остана, изпълнена с перверзно желание да почувства всяка жестока рана, която мнимият Брайън ѝ нанасяше, като се възползваше от лековерието на баща ѝ.

Оуен, наивен и безкористен като новородено бебе, възприе ролята на помирител, без изобщо да забележи напрежението между двамата врагове, което нажежаваше обстановката. Вече пиеше третото си питие след вечерята и не изпитваше нито болка, нито огорчение. Брайън контролираше разговора и използваше всяка възможност да го насочи умно и незабелязано в такава посока, че напълно да се възползва от новия си поддръжник.

— Много се гордея с ума на малкото си момиченце, но понякога копнея за добрите стари дни, когато жените бяха напълно доволни да си седят у дома и да раждат бебета — добродушно му довери Оуен, докато изтърсваше пепелта от пурата си в мраморния пепелник върху масата в стил Шерътън, която бе поставена точно пред канапето, на което се бяха разположили и тримата. — Непрекъснато напомням на Кийли, че биологичният ѝ часовник не чака и може никога да не стана дядо.

Брайън намигна на Кийли, а тя цялата се изчерви.

— Е, това не е по моя вина, сър — рече Брайън.

Оуен се наведе напред и потупа ръката на Кийли, изпаднал в съзливa сантименталност след последното си бренди.

— Все си мисля, че ако онова малко приятелче бе оживяло, следващото лято сигурно щяхме да ходим заедно за риба на Фингър Лейкс^[1]. Щеше да е достатъчно голям, за да си слага сам стръв на кукичката...

Погледът, на Кийли неволно отскочи към Брайън, който седеше като ударен от гръм.

— Ти си загубила дете? — поиска да узнае той, а очите му се местеха от бащата към дъщерята и мятаха мълнии. — Кога?

— Предполагам, че по-скоро искаш да знаеш *чие*? — настръхна тя.

Той рязко пое дъх, осъзнал намека ѝ, а Оуен Нийл побърза да се намеси.

— Скъпа, съжалявам! Да не би...

— Няма значение, татко.

— *Има* значение, по дяволите!

Какво представление, помисли си тя едва ли не с възхищение, докато очите на Брайън я изгаряха с пламъка си. Кийли предизвикателно вирна брадичка, а лицето ѝ изразяваше единствено ненавист и враждебност.

Оуен Нийл, напълно изтрезнял в тая неприятна обстановка, леко се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Ъъъ, аз май е по-добре да се лягам... или, може би, искаш да остана, скъпа? — Той притеснено погледна дъщеря си, красивото лице на която бе напълно спокойно и студено. Настъпи напрегнато мълчание, а после Оуен се надигна и смотолеви едно колебливо: — Ами, лека нощ, тогава...

Брайън също скочи от мястото си, приближи се до прозореца и се загледа с невиждащ поглед в тъмната нощ. Изтекоха няколко минути. След малко той се обърна и злобно смачка пурата си в пепелника. Двамата стояха един срещу друг и се гледаха яростно. Брайън си наля още едно бренди и го изпи на един дъх.

— Искаш ли да ми разкажеш за това?

— Ти си експертът историк. *Ти* ми разкажи.

— Мое ли беше?

— Не, разбира се. Никога не съм спала с *теб*.

— Твоите хитри маневри започват да стават досадни, Кийли. — Гласът му звучеше хапливо и язвително. — Нима абортира детето ми, за да ми отмъстиш?

Подобно обвинение от името на Брайън бе по-лошо и от плесница през лицето, но тя отказа да потвърди или отрече нападките му. Наблюдаваше със задоволство как той се бори със залялата го вълна от тъмни страсти и горчиви емоции и си мислеше с изненада: *Но аз успях да го нараня!* Сякаш наистина го бе грижа за онова неродено,

невъзпято, нежелано парче месо, което Брайън бе създал толкова лекомислено, а после безгрижно бе изоставил!

Гласът му стържеше като пясък.

— Дявол да те вземе... В такъв случай е на Върн?

Тя се разсмя, но в гласа ѝ нямаше веселие.

— Може ли да ти напомня, че съм вдовица от седем години? Че съм свободна да правя каквото си искам, и с когото си искам, че ако искам, ще развратнича с еднопръста протестантска птичечовка. И това изобщо не ти влиза в работата!

Той я сграбчи за ръцете и с все сила я притисна към себе си.

— Не ме предизвиквай, Кийли! Пет пари не давам с кого си спала през изминалите седем години, но, за бога, кажи ми истината за детето!

Изведнъж ѝ хрумна нещо, докато се взираше в очите му. Не знаеше на какво е способен този мъж, но познаваше буйната ярост и жестокост на Брайън, и когато той я разтърси лекичко, тя се уплаши достатъчно, за да отстъпи.

— Добре! Пометнах преди дори да съм разбрала, че съм бременна. След това заминах за Европа.

— Мама знаеше ли?

— Вече бях изгубила детето. Нямаше защо да ѝ казвам.

— О, боже! Ако само знаех... — Нещастното му изражение едва не я трогна. — Ти... искаше ли детето? — Въпросът сякаш заседна на гърлото му.

Кийли с ужас усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи — сълзи, за които мислеше, че са пресъхнали преди много години. Защо, когато имаше най-голяма нужда от цялото си самообладание, то трябваше да ѝ изневери! А той не знаеше милост. Стискаше я с яките си като клещи ръце, взираше се в лицето ѝ, за да намери отговор на въпроса си, докато накрая устните ѝ се разтрепериха и тя се отпусна на гърдите му, разкъсвана от неконтролируеми ридания.

Измина доста време, преди Кийли да се успокои достатъчно, за да осъзнае, че вече не е насила заклещена в ръцете му. Двамата стояха прегърнати и не само в нейните очи имаше сълзи заради всичко онова, което е могло да се случи... Цялата болка, която бе потискала толкова дълго, най-сетне намери отдушник. Двамата се притискаха един към друг, полюляваха се леко в скръбта си и всеки черпеше утеха и

успокоение от другия. През ризата му Кийли долавяше ударите на сърцето му, което биеше в синхрон със собственото ѝ разбито сърце, усещаше топлината на тялото му, силата на ръцете му.

Те се плъзнаха по гърба и раменете ѝ, масажираха и я галеха, докато утехата се превърна в нещо друго... и тогава... О, боже, устните му леко започнаха да целуват косата ѝ!

Тя знаеше, че трябва да се отдръпне от гърдите му, но силата ѝ я бе напуснала. Усетил липсата на съпротива от нейна страна, той нежно повдигна с палец брадичката ѝ и, свел глава, пое сълзите ѝ с езика си, проследявайки солените ручейчета чак до устата ѝ.

Ръцете на Кийли се сгърчиха безпомощно, когато обхваналият я плам се превърна във високоволтово електричество, което припламваше във вените ѝ, запалваше искри, които възпламениха цялото ѝ тяло, докато тя цялата се разтрепери срещу него, болезнено възприемайки стройното му, мускулесто тяло с всеки свой нерв, всяка клетка, всяка фибра на тялото си. Кийли не можеше да се освободи от него — нито физически, нито емоционално. Беше хваната в капана на силен копнеж, физическа нужда, която все по-трудно контролираше... която не желаше да контролира.

Ръцете му бяха неуморими. Те нежно притиснаха лицето ѝ, бавно приближиха устните ѝ към неговите, а после той я зацелува нежно и ненаситно. Повдигна ръцете ѝ нагоре, за да обвият врата му, бързо плъзна ръце по тялото ѝ и притисна бедрата ѝ към себе си, скован от страст.

А устата му! О, сладостната омая, която изпитваше, докато той изследваше брадичката ѝ, кадифеномеката ѝ шия. Всяка чувствена част от тялото ѝ сякаш оживяваше под ласките на езика му! Беше уплашена, но запленена от дълбочината на чувството, което се родееше със сладка болка, от пулсирането, което усещаше на неочаквани, непознати преди части на тялото си, от огъня, който изгаряше пръстите ѝ като копривна треска.

Когато Кийли отвори замъглените си златисти очи, той осъзна, че тя е изцяло погълната от чувствата си, че е напълно негова. Нежните ѝ, леко разтворени устни, конвулсивните спазми в гърлото ѝ — всичко говореше за това, че тя най-сетне се бе предала и се бе подчинила на волята му.

— Кажи, че ме искаш тази вечер, Кийли — нареди той с презрив глас.

— ... за! О, да!

— Кажи *Да, Брай*. — Вгледаха се един в друг. Лицето му пламтеше.

— Казах *да*. — Тя силно трепереше, прилепила се към него.

Той я притисна още по-силно.

— Да... Брай — повтори той. Очите му силно блестяха.

Кийли мигновено усети как обхваналата я трескава страст започва да затихва. Здравият ѝ разум бързо се възвърна. За момент бе толкова хубаво — един мъж и една жена на път да открият себе си, но той бе развалил всичко. Зле бе подбрал момента, за да постави условието си, да иска цена за любовната страст. В следващия миг страстта се превърна в смазващо, зашеметяващо прозрение, че едва не бе допуснала най-голямата грешка в живота си.

Само с едно конвулсивно движение тя се изтръгна от ръцете му с такава ярост, че се блъсна в стената зад гърба ѝ, но изобщо не усети болка от силния удар. Трябваше да се махне от него — където и да е, но да е далеч от него. Той протегна ръка, за да възпре стремглавото ѝ бягство. Хвана я за рамото, но тя се изтръгна и вдигна и двете си ръце, опитвайки се да го възпре.

— Не... ме докосвай!

Изчака го да отпусне ръце край тялото си и тогава се обърна и избяга от стаята.

Когато стигна площадката на стълбището, ѝ се стори, че от тъмнината на долния етаж долетя нисък, изпълнен с горчивина смях, който заглуши силните удари на сърцето ѝ.

В деня на изборите Кийли гласува в своята избирателна секция, която се помещаваше в сградата на Асоциацията на християнската младеж и с това завърши последния, тридневен маратон от кампанията на Върн. Никога преди не се бе чувствала толкова изтощена. Ръцете ѝ бяха изтръпнали от ръкостискания и дори вълнението от очакването на резултата не можеше да надвие жестоката умора. В нощта след изборите всички се събраха в предизборния щаб на Върн, разположен в един хотел в Долен Манхатън. Късно вечерта, когато резултатите в

големите райони вече бяха обявени, поддръжниците му пуснаха стотици балони и се чукнаха с шампанско в пластмасови чаши. Победата витаеше във въздуха. Всички бяха в приповдигнато настроение, доволни от добре свършената работа.

Около полунощ телевизионните канали, които следяха резултатите в по-отдалечените окръзи, съобщиха за победата на Върн Престън. През цялата вечер той бе поддържал значителна преднина, но въпреки това не бе постигнал съкрушителна и категорична изборна победа. Кийли тактично се притесняваше от предстоящото му заминаване за Вашингтон — в действителност неговото присъствие й бе осигурявало известна защита срещу все по-силното привличане, което изпитваше към мъжа, нарекъл се Брайън Ийстън.

— Страхотно представяне — въодушевено повтаряше сенатор Икинс в личния си телефонен разговор с Върн в единадесет часа, когато победата му вече изглеждаше сигурна.

— Поздравления, сенаторе — прозвуча силният глас на известна филмова звезда, която пародираше песента, която Мерелин Монро бе изпяла на един бивш президент на САЩ.

В разгара на пиршеството балоните се устремиха към тавана на помещението. Когато Върн пристигна в хотела, той изглеждаше уморен, но възторжено стискаше протегнатите ръце на път за трибуната. Изгърмяха тапите, заваля шампанско, конфети се разлетяха навсякъде. Една напукана грамофонна плоча с химна на САЩ се въртеше непрекъснато.

Непоканен и непредставен на гостите, Брайън бе дошъл от Уестърби, за да закара Кийли у дома, а тя бе прекалено уморена, за да се противи. Върн, ядно стиснал устни, всячески се стремеше да отбягва своя *съперник*, така че да не му се налага да се ръкува с него или да признае присъствието му по какъвто и да било начин. Кийли изпитваше смесени чувства. Не можеше да вини Върн, който бе убеден, че с нейното нежелание да се противопостави на Хелън открито, тя само потвърждава законността и основателността на претенциите на онзи мошеник. Само че Кийли не знаеше как да се пребори със собственото си чувство на немощ и безсилие и затова не правеше нищо.

Когато излязоха навън, репортери с телевизионни миникамери наобиколиха Кийли, за да я снимат и интервюират. Всички като че ли

проявяваха много по-голям интерес към изненадващото присъствие на Брайън, отколкото към очевидната победа на Върн. Брайън се зае с журналистите и без да злепоставя Кийли по какъвто и да било начин, ги задържа на разстояние с добре подбраните си, духовити отговори, а тя успя да се скрие в новия му ягуар, паркиран до тротоара. Утрешните вестници щяха да предизвикат истински бум, но тази вечер Кийли бе твърде изтощена, за да се притеснява за това.

В колата тя се свлече на седалката, смазана от умора и замаяна от шампанското, шума и въодушевлението. Всяка костичка и мускулче на тялото ѝ я боляха, а дясната ѝ ръка бе натъртена и отекла от толкова много ръкостискания. Когато най-сетне се прибраха у дома, тя искаше единствено да се свре под завивките в спалнята си и да спи цяла вечност. Мисълта, че трябваше да изкачи всичките стъпала до горния етаж я изпълваше с ужас.

Изслушал символичния, ѝ протест, Брайън я грабна на ръце и тя му позволи да я занесе до горе. Той я положи на леглото ѝ и сръчно събу обувките ѝ. Когато започна да я съблича, тя все още бе достатъчно будна, за да възрази. Отпусна се назад, напълно облечена и мигновено се унесе. От този момент нататък усещаше присъствието му съвсем смътно. След това заспа. Не виждаше нищо, не се интересуваше от нищо, потънала в блаженството на съня.

Събуди се през нощта. Стаята тънеше в тъмнина. Беше ѝ горещо. Нетърпеливо изрита завивките си, за да позволи на въздуха да поохлади кожата ѝ. Тъкмо когато се унасяше отново, някакъв шум, някакво *размърдване* я поразбуди. Тя разсеяно си помисли, че трябва да се събуди, но упойващият ефект от виното и пълното изтощение, съчетани с комфорта на широкото легло, не ѝ позволиха да се изтръгне от сладостната омая на съня. Сънува, че има някой с нея под завивките, но това бе само сън и тя продължи да спи.

Когато отново отвори очи, в стаята все още бе тъмно, но сега бе доста по-хладно. Леглото леко изскърца, когато тя се обърна. Стори ѝ се, че долавя тихо и спокойно дишане, но реши, че е нейното собствено. Затвори очи и отново потъна в забрава.

Слънцето ярко грееше през прозореца, когато Кийли бавно започна да се събужда. Някой леко подръпна разрешената ѝ коса, после един пръст погали извивката на устната ѝ. Кийли сънливо отвори очи и видя единствено две сини, много сини очи, заобиколени от малки

бръчици. В първия момент не бе сигурна нито къде се намира, нито кой е мъжът.

— Добро утро, сънливке — прошепна той, надвеси се над нея и леко я целуна по бузата.

Сърцето ѝ подскочи като обезумяло. Тя се подпря на лакът и внезапно осъзна, че е облечена само с тънък атлазен корсаж и бързо придърпа завивката до брадичката си.

— *Tu!*

— Това ли е единственото, което ще кажеш в едно толкова красиво утро, когато кандидатът ти спечели изборите и заминава за Вашингтон, и когато целият свят е щастлив? — добродушно се оплака той. Кийли забеляза, че той вече се е изкъпал и избръснал и ухаеше на чисто бельо. Облечен бе в бяло кимоно, каквито носят състезателите по карате, пристегнато в кръста с червен колан. През острото деколте се показваха къдравите, тъмни косъмчета по гърдите му, тук-там посребрели и посивели. Той критично погледна часовника си. — Наближава обяд, но аз въпреки всичко поръчах закуска.

Лицето на Кийли бе огненочервено.

— Ти си ме *съблякъл!*

— Виноват. А ти, мила моя, изобщо не понасяш шампанско!

— Искам да се махнеш от стаята ми преди някой да те е заварил тук!

— Не виждам защо, след като спяхме заедно през цялата нощ. — Тя зяпна от изненада, а той се усмихна окуражаващо. — Ключовата дума е *спяхме*. Обичам жените, с които съм в леглото, да са напълно будни.

— Лъжеш!

— Не, ти наистина откърти веднага. Изгасна напълно!

— Имам предвид... това, че си спал тук...

— Да, в същото това легло. Нима забелязвам скептицизъм на красивото ти лице? Попитай мама, ако не ми вярваш. Тя идва два пъти от сутринта, но аз не ѝ позволих да те събуди.

Едва бе изрекъл тези думи, когато някой почука на вратата. Кийли изпъшка и като обезумяла се огледа наоколо.

— Твърде късно. — Брайън се захили и ѝ подхвърли една пижама. — Комитетът по приготвяне на закуската те хвана *in flagrante delicto*^[2]. За какво се притесняваш толкова? Ние сме *женени*.

Тя все още закопчаваше копчетата на пижамата, когато вратата се отвори. Ейс весело скочи на леглото, и наврял опашка в лицето на Кийли, насочи цялото си внимание към Брайън. Последваха целувки и умилквания. След това Брайън го сложи на земята и строго му нареди да легне. Ейс се подчини веднага и, подпрял глава на лапите си, започна да върти опашка и да следи всяко движение на Брайън с нямо обожание.

Влезе Хелън, все още по халат, последвана от госпожа Магуайър, която буташе количка със закуската, и Боб, натоварен с вестници и телеграми. Сайкс внасяше букет след букет, докато стаята започна да изглежда и мирише като погребална зала.

В гърлото на Кийли се надигна глухо ридание само при мисълта, че той бе организиран цялото това будоарно представление. Не само че бяха заедно в леглото, но и двамата не бяха облечени достатъчно, за да поддържат някаква илюзия на благоприличие.

— Добро утро, скъпа — извика Хелън, подпря бастуна си на леглото и се наведе да целуне Кийли. Изглеждаше по-развълнувана, отколкото бе полезно за нея.

— Доктор Хоутън пръв ни съобщи новината, но и аз самата снощи гледах телевизия докато обявиха Върн за победител. Бедничката ми, изглеждаш изтощена!

— Така е — призна си Кийли, като внимателно избягваше веселите, танцуващи от радост очи на Брайън.

— Бих могла да спя още цели десет часа.

Не можеше да направи нищо, за да изясни ситуацията пред Хелън, която се преструваше, че не намира нищо необичайно в това, че снаха ѝ е в леглото с омразния ѝ съпруг.

Тя ги погледна и им се усмихна лъчезарно.

— Е, за сега успяхме да залъжем тълпата от вестникари и да отбием атаката им поне до обяд, но бедничкият Върн, Господ да го благослови, се обажда вече трети път. Вие и двамата спяхте и на мен сърце не ми даде да ви събудя.

Мнимият Брайън се забавляваше неимоверно много, възползвайки се напълно от конфузната ситуация и от подкрепата на заблудената Хелън. О, да, той бе планирал този малък маскарад от край до край с ясното съзнание, че Хелън ще му сътрудничи с удоволствие, за да прекратят връзката на Кийли с Върн. Непокорната и

своенравна жена щеше да се сдобри със сина ѝ, само ако успееш да извадят Върн от играта.

Кийли си наложи да сдържи яда си и се опита да отговори на веселото бърборене на Хелън. Моментът не бе подходящ за разпавии.

След това прочетоха на глас новините за изборите от сутрешните вестници. В разгара на веселието иззвъня телефонът. Кийли знаеше, че е Върн още преди госпожа Магуайър да отговори. Брайън скочи от леглото и грабна слушалката. Босите му крака, обути в чехли от кадифе, недвусмислено наемкваха, че под кимоното е напълно гол.

— Моите поздравления, Престън! Да, тъкмо преглеждаме материалите от вестниците. Да, тук е, но не е облечена. И двамата се наслаждаваме на една късна закуска в леглото. Какво? О, не мисля, но все пак ще я попитам. Някакви съобщения? Чудесно. Да, разбира се. Ще ѝ предам.

Кийли преглътна яда си заради Хелън, но той не можеше да не забележи очите ѝ, които мятаха огнени мълнии. Хелън обаче също ги видя, а също така и сълзите, които застрашително се събираха в очите ѝ.

— Брайън — порица го тя и това бяха първите критични думи, отронили се от устата ѝ след завръщането му. — Трябваше да оставиш Кийли сама да поговори с Върн...

— Съжалявам. — Той се намуси. — Върн сякаш бързаше, а и аз му казах, че ще му се обадиш по-късно, скъпа.

Кийли бе твърде разстроена, за да поддържа разговора, но измина още цял час, преди всички да излязат от стаята ѝ. Хелън се наведе и още веднъж потупа ръката на Кийли.

— Ти ме направи много, много щастлива, скъпа моя.

Кийли силно стисна очи, за да скрие сълзите си, но в момента, в който вратата се затвори, тя рязко се обърна към него.

— Да те вземат дяволите! Стани от леглото ми! Махни се от живота ми! Не ме интересува колко ще ми струва. Само ми кажи цената си! Искам да се махнеш от тук! Ти не си нищо повече от един долен изнудвач, а Хелън е скъпоценният ти заложник!

Докато тя вилнееше, той се приближи до подноса със закуската, вдигна сребърния похлупак, намери едно триъгълно парче препечен хляб и го намаза с масло. После се огледа.

— Вълнуваш се прекалено много и то за глупости, любима — кротко рече той.

— Не съм ти *любима*! Ох, какво трябва да направя, за да се отърва от теб? — Тя почти заплака. — Нямах ли съвест?

— Съвестта е твърде относително понятие — присмя ѝ се той и отвори конфитюра.

— Това беше последният път, когато позволявам да използваш Хелън, за да ме подчиниш на волята си. Възнамерявам да ѝ кажа цялата истина за скъпоценния ѝ син!

— Дори и да предположим, че тя ти повярва, а това няма да стане, аз разполагам с още няколко варианта. Така че не ме заплашвай, Кийли! Мога да те съдя и едно такова дело може да се проточи с години. Но аз не бързам. Разполагам с цял един живот, който ще посветя на благородната борба за възстановяване на самоличността, която ми принадлежи по рождение. Досега се отнасях много меко с теб, Кийли, и то само защото се безпокоя за здравословното състояние на майка ми.

— *Меко* значи?

— Мисля, че спокойно можем да кажем, че досега направих всичко възможно, за да се разберем с добро. Действах напълно почтено.

— *Почтено*!

— Ехо ли има в тази стая? Знаеш, че можех да представя претенциите си публично, пред цялото американско общество... вестници, телевизионни предавания, списания и т.н. Можех да постигна евтина, но твърде ефикасна и резултатна популярност. Предпочетох да не го правя.

— Заради мен ли? — присмя се тя.

— Заради мама. Но също така разбирам, че постъпих нечестно с теб преди седем години, и ти си в правото си да дадеш воля на гнева си и огорчението си. Само че не е ли вече време да забравиш миналото?

— Значи победителят получава всичко?

— Дори и ако се разведем, нещо, срещу което ще се боря със зъби и нокти, ти няма да си тръгнеш от тук с празни ръце. Но заради мама, мисля, че е крайно време да прекратиш тази твоя лична вендета срещу мен.

Кийли изглеждаше неспособна да каже или направи нещо достатъчно смислено и категорично.

— И какво ще стане, ако не го направя?

— Предупреждавам те, Кийли! Ще съжаляваш горчиво, ако причиниш неприятности и майка ми получи друг удар.

— Това заплаха ли е?

— Аз не заплашвам никого. Само *обещавам*. — За пръв път той позволи на гнева си да вземе връх. — Може би трябва отново да преразгледаш собствените си подбуди, преди да продължиш да хвърляш кал по мен. Човек трябва да е много коравосърдечен и напълно безчувствен, за да лиши една скърбяща майка от собствената ѝ кръв и плът, само и само за да осигури личното си благополучие.

Кийли усети, че я залива вълна на неконтролируема ярост и за пръв път проумя как и защо човек може да посегне и да убие друг човек. Идеше ѝ да го издере, да го разкъса, да го смаже, да го нарани. Вместо това тя скочи от леглото, напълно забравила за късата пижама, която не можеше да прикрие гащите и дългите ѝ крака, и се втурна към банята.

Той я пресрещна, взел разстоянието помежду им само с три крачки.

— По дяволите, Кийли, защо си толкова упорита? Та ти си моя *съпруга*.

Тя яростно извиси глас.

— Докажи го!

— Свети боже, ще го направя!

Въпреки яда си, Кийли се изсмя презрително.

— Това вече е нетърпимо — дрезгаво промърмори той. Със светкавична бързина я стисна за едната китка, а с другата си ръка притисна талията ѝ. Наведе се, грабна я на ръце и я хвърли на леглото. После легна до нея. Тя се дърпаше и извиваше, опитвайки се да се измъкне, но той сложи край на борбата ѝ, като я притисна с тежкото си тяло. Кийли се опита да изпищи.

— Млъквай — застрашително изръмжа той. — Ако извикаш, ще ти натъпча гащите в гърлото.

Задъхана от презрение и омраза, тя яростно се втренчи в очите му.

— Е, какво сега, хубавецо? Ще ме изнасилиш ли?

Той се изсмя дрезгаво.

— О, ти правиш всичко възможно, за да ме предизвикаш, нали? Забрави за това, скъпа. Не съм нито толкова отчаян, нито пък чак толкова глупав.

Тя лежеше неподвижно, единствено гърдите ѝ се повдигаха и спускаха в забързан ритъм, а страхът ѝ постепенно преминаваше в недоумение и тя се изпълваше с подозрения.

— Не си ли забелязала — тихичко рече той — как всеки, който ме види, се опитва да ме идентифицира? Самоличността ми не може да бъде доказана чрез външността ми — старото ми лице го няма, а съпругата ми се преструва, че не разпознава мъжа, скрит под новата външност. И какво се получава в крайна сметка?

— Това, че след малко ще ме смачкаш напълно — остро заяви Кийли. — Махай се от мен.

Той послушно легна на леглото, но единият му мускулест крак, здрав и тежък като бетон, остана върху нея, притиснал я към леглото.

— Може би ще трябва да потърсим малко по-различни доказателства. — Тя се престори на безразлична и незаинтересована, но очите ѝ светеха с остър и пронизателен блясък. — Може би ти наистина да не можеш да идентифицираш тялото ми, но аз съм дяволски сигурен, че ще разпозная твоето.

Кийли отново започна да се бори.

— Престани. Така само си причиняваш болка. — Огромните му ръце решително приковаха китките ѝ върху възглавницата над главата ѝ, а тялото му отново се намести върху нейното, за да сломи съпротивата ѝ. — Какво има, Кийли? Боиш се да погледнеш истината в очите?

— Недей... не... се осмелявай да ме докосваш? — Тя цялата трепереше.

— Тогава бъди разумна и не се съпротивлявай. Надявам се, че ще си достатъчно почтена и ще признаеш истината, след като приключи с доказателствата си. — Той почака малко, докато тя, убедена във физическото му превъзходство, се укроти. Не обърна никакво внимание на омразата, която гореше в очите ѝ. — Сега. Предлагам да започнем отгоре и бавно да се придвижваме надолу.

В гърлото на Кийли се зароди сподадено клокочене.

— Това е фигуративно казано, разбира се. — Той се захили, а очите му затанцуваха. — Веднъж ми показва един малък, сърповиден белег на главата си. Някаква купа с бисквити паднала от хладилника и те ударила, когато си била петгодишна. Предполагам, че все още си е на мястото, а?

Кийли зяпна от изненада. Напълно бе забравила за този белег. Остана да лежи неподвижно и усети как я обхваща някакво странно, мистериозно чувство.

— Затвори си устата — провлачено продължи той.

— Иначе може да ме обвиниш в измама, като ти кажа за пломбата на третия ти кътник, долу, ляв.

Тя си отдъхна. Никак не бе трудно да се вземат сведения от картоната ѝ.

Той я погледна, полупритворил очи.

— Тази пломба падна, докато ядяхме пуканки в едно кино по време на медения ни месец в Атлантик сити.

— Щеше да ми направиш по-голямо впечатление, ако си беше спомнил името на филма — язвително рече тя, опитвайки се да прикрие шока си.

— Доколкото си спомням, никой от двамата ни не обърна особено внимание на филма. — Той се захили с похотлива усмивка. — Спомняш ли си зъболекаря, който искаше да пробие зъба ти чак до корена на следващия ден? — Този път Кийли не успя да прикрие слисването си, а той безжалостно я застави да изслуша детайлното изброяване на всяка анатомична подробност от тялото ѝ — като се започне от малкия белег на коляното, причинен от убождане с кукичка, който се бе инфектирал навремето, и се стигне до бенката зад ухото ѝ, която тя никога не бе виждала със собствените си очи. Той описа дори двете трапчинки в долната част на гърба ѝ и се закле, че знае какъв цвят са зърната на гърдите ѝ.

Това вече бе прекалено. Цялото ѝ същество излъчваше ярост, унижение, желание за мъст.

— Не си ми казал поне едно нещо, което да не си научил, когато си ме съблякъл снощи.

— Доказах правата си, Кийли — тихо рече той. — Време е да го признаеш.

— Не признавам нищо — заяви тя, опитвайки се да вложи в гласа си цялата си надменност и високомерие. — Свърши ли вече?

— Мисля, че не.

Само че тя твърде късно проумя смисъла на казаното, твърде късно си даде сметка докъде е готов да стигне, за да докаже правотата си. В следващия момент вече я бе приковал върху леглото. Само с едно движение на силните си ръце смъкна корсажа и пижамата от тялото ѝ. Тя започна да се съпротивлява с всичка сила, дереше го с острите си нокти, напълно забравила да крещи. А той не бързаше. Знаеше, че ще победи, а на Кийли не ѝ оставаше нищо друго, освен да ръмжи от безсилен гняв.

Той я изчака да се укроти. Покриваше устата ѝ с неговата само когато тя се опитваше да крещи. А когато тя най-сетне отмаля от изтощение, силните му ръце престанаха да я нараняват, а ласкаво взеха да галят червените белези, които пръстите му бяха оставили по нежната ѝ плът.

— Любенето ще премахне и последната бариера между нас, Кийли. — Устните му леко погалиха коприненомеката ѝ шия и Кийли за пореден път се възпламени от трепета, преминал през тялото ѝ. — Как иначе да ти докажа, че съм аз?

— Всичко, което доказва досега, е, че не мога да ти попреча, защото си физически по-силен. Нищо повече. — Тя цялата трепереше. — Не можеш да ме любиш насила. Двете думи се изключват взаимно.

— Няма да е необходимо да те насилвам, Кийли, защото вече зная, че ме желаш.

— О, моля ти се! Спести ми полета на мъжките си фантазии!

— Ти ми го каза сама в нощта, в която баща ти ни гостуваше.

— Е, промених си решението!

— И ще го промениш отново, преди да свърша с теб. Обещавам ти едно — когато стигнем момента, след който вече няма да има връщане назад, ще спра веднага, ако ми кажеш *не*.

Без да изчака отговора ѝ, устните му докоснаха нейните, покриха ги с малки, пламенни целувчици, а после топлата му уста напълно я покори. Едната му ръка ласкаво се вплете в копринената ѝ, разрешена от съня коса. Възможно ли бе това, което се случваше? Поучила се от опита си с Брайън, тя се бе подготвила за брутална атака, само че нищо подобно не се случи. Вместо това устните му и езикът му изтъкаха

магическа паяжина, която я обгърна с очарованието си, докато накрая някаква сладка лудост взе контрол над мускулите ѝ, а тялото ѝ се изви, огъна се към него, ужасяващо послушно, отзивчиво, разкъсвано от копнеж. Нищо от предишния ѝ беден опит не я бе подготвило за това властно, непреодолимо чувство. Той я придърпа върху себе си и това бе последния, безмълвен шанс за нея да постъпи според желанието си. В този момент можеше да го възпре, ако желаше. Но Кийли вече знаеше, че ще му позволи да я люби.

Веднъж признала доброволното си, мълчаливо съгласие, тя се предаде на обхваналата я страст, изгуби се във вихъра на чувства и усещания, за които не бе и подозирала, че съществуват. Той не беше нито твърде бавен, нито особено нежен, докато я галеше, докосваше, целуваше и накрая, за неин срам, тя осъзна, че е неспособна да задуши нечленоразделното скимтене, което се надигна в гърлото ѝ. Той успяваше да я накара да забрави кой е всъщност, да забрави претенциите му, да забрави дори да се притеснява за самоличността му. Единственото, което я вълнуваше в този момент, бе възбудата, обхванала тялото ѝ, и начина, по който приемаше ласките му и му се отдаваше напълно. Притиснала се към него, Кийли откликваше с тялото си на огнените му желания, задъхваше се от магията на ласките му, извиваше се, искаше го, *нуждаеше* се от него.

И когато не можеше да издържа нито миг повече, когато си мислеше, че ще умре от желание, той изведнъж проникна дълбоко в нея, заглушил виковете ѝ с устата си. Не желаше бързо и незабавно задоволяване на страстта им. Продължи да я гали, докато напрежението стана нетърпимо. Двамата сякаш се озоваха на ръба, в пълна безтегловност... после се поуспокоиха и отново достигнаха умопомрачителни висоти... и така отново, и отново, докато накрая всичко се размаза, сля се, изгуби се, за да експлодира във вулкан от неудържима страст. Краят, когато той най-сетне настъпи, представляваше яростен вътрешен катаклизъм, който след великолепия миг на пълна забрава я остави съсипана и опустошена, изпразнена и куха като яма, образувана от мощна бомба, която е оставила хаос и унищожение по пътя си. Кийли рязко изви глава назад, устата ѝ се сгърчи, сълзи набраздиха лицето ѝ. Косата ѝ се разпиля като черен облак върху възглавницата, а тялото ѝ все още се гърчеше

от преживяванията, пулсираше, трепереше, извиваше се дълго след като кулминацията бе отминала.

Той също се облегна назад, а няколко минути по-късно, когато дишането им се поуспокои, привлече главата ѝ върху гърдите си. Тя усещаше с бузата си лекото потръпване на гръдните му мускули, долавяше ударите на сърцето му и се чудеше дали случилото се имаше същото силно емоционално въздействие и върху него. Питаше се дали щеше да успее да спре, както бе обещал. Очевидно е бил повече от сигурен, че тя няма да пожелае това.

Неизбежното обаче се случи. Здравият ѝ разум много скоро наложи пълното си господство, а заедно с него се върна и бремето на евентуалните последици. Кийли не можеше да повярва, че бе позволила това да се случи, че бе *пожелала* то да се случи. О, той вече я държеше, в ръцете си! Стореното не можеше да се заличи! Щеше да ѝ се наложи да плаща скъпо и прескъпо за тия няколко секунди на извисяване в омаята на пълната лудост. Едва сега започна истински да осъзнава цялата значимост на капитулацията си.

Той почувства сълзите ѝ, които опариха голите му гърди като горещи диаманти. Надигна се на лакът и се вгледа в лицето ѝ. Челото му се сбръчка от озадачена гримаса.

— Разплаках те... — Гласът му беше дрезгав, бузите му все още горяха.

Тя прехапа устни и извърна глава.

Той придърпа края на чаршафа и избърса сълзите ѝ.

— Груб ли бях?

— Не, не беше груб. — Тя зарови лице в ръцете си. — Предварително знаех какво ще се случи и не исках да се чувствам по този начин.

— И как се чувстваш?

От гърлото ѝ се изтръгна стон, неразбираем и изпълнен с неизречена болка.

— Похитена. Притежавана и изоставена...

Очевидната ѝ злочестина го разстрои. Той се излегна по гръб и се загледа в тавана. Лежаха един до друг, силната му ръка галеше повдигнатото ѝ коляно, а дълбоко в душата ѝ се зараждаше нов, еротичен трепет и тя съзнаваше, че той усеща възбудата ѝ.

— Наистина ли не изпита никакво удоволствие, Кийли?

— Удоволствието беше прекалено голямо, може би — прошепна тя, а сълзите заблестяха между спуснатите ѝ клепачи.

Ниският му смях прозвуча съвсем интимно. Той отново се подпря на лакът и се надвеси над нея.

— *Прекалено* голямо? — В гласа му се долавяше облекчение. — Струва ми се, че съм чакал цяла вечност, за да чуя тези думи от теб.

Той обсипа гърдите ѝ с малки, жарки целувчици, после се плъзна надолу към стомаха ѝ. Доволен от своята сила, мъжественост и зрелост, той се радваше и се възхищаваше на женствената ѝ хубост. Приличаше на изгладнял човек, озовал се в сладкарница и сякаш не знаеше от кое лакомство да опита най-напред. Със собственически жест покри стомаха ѝ с разперената си ръка.

— Ако имаме малко повече късмет, може би сме успели да посеем малка част от мен точно под сърцето ти, за да потвърдим оцеляването ми, да утвърдим този втори шанс за нас двамата.

Кийли застина, изтръпнала от думите му и внезапно осъзнала възможните опасни резултати от онова, което бяха направили. Възможно ли е да се е стремил към това през цялото време? Не беше ли това пъкления му план, целящ да я компрометира, да я накара да се чувства неудобно, да дискредитира нейния публичен отказ да признае претенциите му?

Усетил леката промяна и напрежението, обхванало тялото ѝ, той я хвана за брадичката, обърна лицето ѝ към него и умолително се вгледа в очите ѝ.

— Кийли, не се сковавай така. Войната между нас приключи. Аз те обичам и ти ме обичаш.

Тя се отдръпна назад, най-сетне изтръгна се от летаргията, в която бе изпаднала.

— Любов? Никога не съм казвала, че те обичам!

Той буквално подскочи.

— Тогава какво...

— Ти си мъж, аз съм жена и ние току-що правихме секс. Не се опитвай да му придадеш по-различно значение.

Мускулите на челюстите му заиграха.

— Бях готов да се закълна, че току-що съм издържал най-важния изпит.

— *Изпит!* Ако това наистина бе изпит, то държа да знаеш, че не можа да го вземеш. Ти изобщо не приличаш на него, разбра ли? *Изобщо!* — Тонът ѝ беше унищожителен. — Но все пак успя да се наложиш. Това не ти ли е достатъчно? А може би си се ласкал от мисълта, че след случилото се, вдовицата ще ти е толкова благодарна за оказаното внимание, че ще си затвори очите пред факта, че ти все пак не си Брайън Ийстън.

Той рязко наклони глава, сякаш току-що бе получил силен удар.

— Заради Хелън ще се държа учтиво с теб докато получа доказателства, за да те извадя от играта. Но не се осмелявай да ме докосваш отново!

Очите му яростно заблестяха.

— И какво ще стане, ако го направя? Май забравяш, че това е *моята* къща, Хелън е *моята* майка, а ти, скъпа съпруго, си все още омъжена за *мен*. — Той се изправи — гол, невероятно красив и вбесен до крайност, пресегна се за кимоното си, бързо го навлече и завърза колана около кръста си. Войнствените им погледи се срещнаха. Никой не отстъпваше. — И тъй като уточняваме основните правила, позволи ми да те информирам, че пак заради Хелън, смятам да се преместя в *твоята* спалня още тази вечер. Отсега нататък ще спим заедно, като съпруг и съпруга в същото това легло. И тогава ако можеш се дръж през деня като ледена девица, но когато останеш сама с мен, в тъмнината на нощта, ще можеш да задоволяваш и най-необузданите си фантазии... точно както направи преди малко.

Той изхвърча от стаята ѝ като обезумял.

Кийли се отпусна на възглавниците. Тялото ѝ все още тръпнеше от любовните му ласки. Тя отново си припомни всеки момент, всяка подробност от страстното им любене. Не. Сега вече знаеше със сигурност. Той *изобщо* не приличаше на Брайън.

Но независимо как се казваше, беше прекрасен.

[1] Група тесни, дълги, ледникови езера в Западен Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] *in flagrante delicto* (лат.). — На местопрестъпление! — Б.пр. ↑

13.

Натрапникът изпълни заплахата си и се премести в спалнята на Кийли. Тя не можеше да спи нощем. Той лежеше до нея, беше толкова близо, и същевременно — толкова далеч. Кийли съзнаваше, че трябва да се премести в друга стая, далеч от него, но здравето на Хелън бе започнало да се влошава и Кийли не бе сигурна колко още недоразумения и бъркотии би могла да понесе възрастната жена. Тя изпитваше перверзното желание той да предприеме нещо, за да ѝ даде повод, да смаже мъжкото му самолюбие, но той беше достатъчно умен и спазваше нужната дистанция в леглото. И въпреки това между тях се усещаше постоянно нарастващо, готово всеки момент да изригне сексуално напрежение, а Кийли бе изнервена до краен предел. Дори и когато изпълняваше всекидневните си задължения, твърде често я навестяваха неканени мисли за него и тя пилееше времето си, потънала в размишления, или загледана с безизразен поглед право пред себе си.

Опитваше се да намери определение за чувствата, които изпитваше към този мъж. *Омраза*? Вече не. Омразата бе отдавна минал етап. *Харесване*? Как би могла да харесва един крадец? *Желание*? Не знаеше. Съзнаваше само, че ден и нощ е обсебена от неспокойни мисли, от образи и спомени, които проблясваха в ума ѝ, от забранени усещания. Продължаваше да я интересува и изненадва мисълта, че този мъж очевидно притежаваше силата и властта да нанесе непоправими щети на взаимоотношенията ѝ с Хелън. Но той никога не се възползва от тази си власт. И тя не преставаше да се пита защо.

Изборите отминаха и до януари Върн трябваше да заеме мястото си в Сената. Разполагаше с малко свободно време, за да изчисти и последните проблеми, свързани с кампанията му, да се погрижи за адвокатската му практика в Ню Йорк и да изхвърли съперника си от живота на годеницата си.

Веднага след като врагът му се бе нанесъл в къщата, Кийли, обхваната от манията да предпази Хелън, бе изгубила ясения си поглед върху нещата, преценките ѝ бяха станали неясни и ако не се направеше

нещо в най-скоро време, тя можеше да се огъне и да се поддаде на натиска. За Върн бе повече от ясно, че истинският проблем бе Хелън. Ако не беше тя, дилемата щеше да се разреши съвсем лесно и Кийли щеше да изпълни обещанието си да се омъжи за него.

Най-накрая Върн изработи някакъв план за действие и ѝ се обади в офиса.

— Трябва да те видя тази вечер. Можеш ли да ми отделиш малко време? Мини през апартамента ми, преди да се прибереш у дома.

Тя въздъхна.

— Върн, не мога. Наистина. Обещах на Брайън да взема кучето от ветеринаря.

— Значи той вече е *Брайън* — горчиво отбеляза Върн.

— И как предлагаш да го наричам? — не му остана дължна тя.
— Джон Доу^[1]?

— Мога да ти предложа няколко имена, които много ще му подходат. Особено след като окупира леглото ти след деня на изборите. — Кийли долавяше едва овладяната ярост в гласа му. — Той те надхитри, нали? А може би аз последен ще науча онова, което всички останали отдавна вече знаят?

— Не ми харесват тонът и намеците ти, Върн. Уморих се да ти давам обяснения.

— Защо тогава чувам слухове, че вие двамата сте се сдобрили?

— А ти защо четеш жълтите таблоиди?

— Спала ли си с него?

— Довиждане, Върн.

— Не... почакай. Извинявай, Кийли! Моля те! Вземи проклетото куче и се отбий при мен на път за вкъщи. Важно е, иначе нямаше да те моля. — Усетил нежеланието ѝ да го види, той се опита, но не успя да потисне истерията, която напираше в гласа му. — Ако някога съм означавал нещо за теб, ще дойдеш.

Кийли помълча известно време и накрая капитулира.

— Добре. Но не мога да остана дълго.

— Да, не трябва да правим нищо, което би могло да разстрои Хелън. — Кийли долови насмешката в гласа му, но усети и искреното му отчаяние. Върн бе дълбоко наранен. И това, за което я молеше, бе най-малкото, което би могла да направи за него.

Не беше посещавала мезонета на Върн откакто *Брайън* — е как иначе да го нарича, в края на краищата? — се бе появил. Той я посрещна с лека целувка на вратата и взе палтото ѝ, докато тя прехвърляше тежкото, непослушно кутре от едната си ръка в другата. Малкият Ейс се въртеше непрекъснато и се опитваше да смъкне превръзката от главата си.

— И как успяха да ти натресат тая малка гадинка? — Върн не се опита дори да прикрие отвращението си към малкото кученце, което скимтеше и се опитваше да близне най-близкото лице.

Кийли го остави на пода.

— Подрязвах му ушите и едното се инфектира... о, виж!

Огромен и игрив, малкият Ейс се плъзна по полирания под и преди Кийли да успее да го хване за врата, събори една жълта хризантема, поставена в основата на спираловидното, желязно стълбище, което водеше към библиотеката.

— Извинявай за цветето, Върн! Наистина не мога да остана. Сайкс ще дойде от Уестърби в шест часа, за да вземе мен и Хелън от апартамента в „Дакота“.

— Сигурно все пак ще имаш време за чаша бяло вино? — Върн изглеждаше нервен и притеснен. Кучето съвсем определено му пречеше и му досаждаше. Без да изчака съгласието ѝ, той се приближи до барчето от релефно стъкло. Предната му, опушено сивкава стена се отмести само с едно докосване и разкри добре попълнен, професионално подбран запас от бутилки.

— Не искам вино, Върн. Защо пожела да ме видиш?

Върн я погледна през рамо.

— Никаква вежливост и добри обноски повече, а, Кийли? — Очите му заблестяха. — Спомням си времето, когато все не успявахме да си кажем всичко.

— Съжалявам. — В гласа ѝ прозвуча разкаяние. — Заради кучето е.

— Хайде, дай ми го. Ще го оставя в кухнята. Ако иска да се изпикае на пода! Хич не ми пука! — Той посегна да го хване за врата, но кучето изскимтя и започна да ръмжи. Кийли се разсмя, дочула застрашителните звуци, които излизаха от още бебешкото му гърло.

— Може би е по-добре аз да го занеса. Той не допуска никого до мен.

— Тогава двамата с него много си приличаме — кисело измърмори Върн. Очите му потъмняха от страстен копнеж. — Даваш ли си сметка колко дълго не сме оставали сами?

Той се приближи до нея и я целуна по врата, точно когато тя се изправяше, оставила кучето на пода.

— Върн... Днес дойдох, само защото каза, че е важно. За Брайън ли става дума?

— За нас.

— Върн! — Тя се опита да говори ласкаво и спокойно. — Как да ти го кажа? Вече няма *нас*. И то от доста време насам.

— *Какво?* — Той беше изумен. Не можеше да повярва на ушите си.

— Съжалявам, но не зная как бих могла да направя нещата малко по-лесни за теб. Истината е, че аз имам твърде много лични проблеми, а сега, когато ти вече си сенатор, не е честно спрямо теб да те обвързвам със себе си. Сигурна съм, че го разбираш.

Ядът на Върн избухна с пълна сила.

— По дяволите! Ти обеща, че след изборите ще се омъжиш за мен! — Той рязко се наведе напред. Съвсем очевидно бе, че му е изключително трудно да се контролира. — А сега искаш да ме разкараш и *той* да получи зелена улица.

— Аз не съм никакъв предмет, който вие да си подхвърляте! — възмутено възрази тя. — Върн, изминаха месеци от неговата поява. Твоето проучване не откри нищо, което бих могла да използвам, за да се отърва от него. Хелън настоява той да остане в къщата. Какво бих могла да направя?

— Щом той не иска да се изнесе, тогава *ти* се махни от там!

Тя го погледна напрегнато.

— Ще ти го кажа отново — все още не съм готова да рискувам и да се скарам с Хелън заради него.

— *Хелън*. — Гласът му прозвуча сухо и обвинително. — Хелън, Хелън, винаги Хелън! Заради Хелън си готова да се пожертваш пред този... този презрян наемник и да унищожиш всичко помежду ни. Но аз ти заявявам, че няма повече да търпя това.

Кийли вдигна глава.

— Не можеш да направиш нищо, Върн.

— О, напротив, мога. Вече взех нещата в свои ръце — нещо, което трябваше да направя от самото начало. — Говореше много тихо. В думите му се долавяше стаена заплаха.

Преди да успее да му поиска някакви обяснения, телефонът иззвъня и Върн изруга през зъби. В кухнята кучето започна да вие жално и Кийли грабна палтото и чантата си, за да си върви.

Върн вдигна телефона и рязко отговори.

— Да? — Кийли забеляза тъмната сянка, която се спусна по лицето му и разбра, че отсреща е Брайън. — Да, при мен е. И какво от това? — Върн самодоволно погледна към Кийли. — Какво, по дяволите, си мислиш, че може да прави тук? Използвай въображението си, човече.

Кийли измъкна слушалката от ръцете му и го погледна вбесена.

— Да?

Разбра, че се е случило нещо ужасно още преди да е чула жестоките думи. Тя се заслуша, а раздразнението, изписано на лицето ѝ, бавно отстъпи място на новопоявилия се ужас. Устните ѝ безмълвно помръднаха.

— Какво има? — рязко попита Върн.

— Добре — изрече Кийли, изведнъж останала без дъх. — Да. „Белвю“. Зная къде е. Добре... — Гласът ѝ се прекърши. Очите ѝ бяха сухи, но блестяха като обезумели. — Зная. Съжалявам. Ще бъда там.

Тя затвори телефона и притисна ръце към очите си.

Върн се наведе напред, свали едната ѝ ръка и я стисна настойчиво.

— Хелън?

Тя кимна.

— Още един удар.

Устните на Върн пребледняха, в очите му се появи трескав блясък.

— Сериозно ли е?

— Не зная. Трябва да вървя. Кучето...

— По дяволите кучето. Ще извикам такси.

[1] Име, с което се назовава измислен, фиктивен човек при осъществяване на някаква сделка. Например на български — Иван Петров Стоянов. — Б.пр. ↑

14.

В деня на погребението, Хелън лежеше в голямото си легло в Уестърби, драпирано с бледосиня коприна. Косата ѝ, с цвят на зряла кайсия, бе внимателно подредена в любимата ѝ, бухнала прическа. Човекът от погребалното бюро бе сложил малко руж на бузите ѝ и тя изглеждаше като заспала върху избродираната дантелена възглавница.

Кийли бе прекалено потресена, за да плаче. Макар винаги да бе знаела, че този ден не е далеч, тя просто не можеше да понесе ужасяващата мисъл, че ще трябва да поверят крехкото, грижливо поддържано тяло на Хелън, на студената земя.

Цялата сутрин къщата бе пълна с върволица от приятели и делови партньори, дошли да отдадат последната си почит към Хелън. Кийли лежеше на леглото си и се чудеше дали опечаленият син ще се върне за поредното си представление по време на опелото в три часа. Смазана от скръб по Хелън, Кийли се измъчваше и от угризения и чувство на вина, че когато това се бе случило, тя не бе край Хелън в „Дакота“, а при Върн — нещо, за което Брайън не спираше да я обвинява. Разговорът им предишната вечер се бе превърнал в ужасяващ скандал, в който и двамата крещяха обвинения и контраобвинения. Брайън бе изхвърчал от къщата, затръшвайки вратата след себе си и все още не се бе върнал.

Когато най-сетне се появи, той бе облечен безупречно, маниерите му бяха хладни и официално учтиви. Докато седеше до него по време на службата, Кийли долови слаба миризма на алкохол. Де да можеше и тя толкова лесно да намери утеха! Отблъсна предложената му ръка, когато се качваха в лимузината, за да отидат на гробището.

Денят, в който погребяха Хелън Ийстън, бе мрачен и мъглив. Както винаги, подготвен за всякакви изненади Върн носеше чадър, но не и Брайън. Гологлав и мрачен, той бе вдигнал яката на шлифера, който Кийли му бе подарила за рождения му ден, не толкова, за да се запази от дъжда, колкото да прикрие опустошеното си от мъка лице. Лицето на Кийли бе скрито зад тъмен воал. Поведението ѝ говореше за

стоицизма и помирението със съдбата на човек, който отдавна бе проумял пълната безполезност на сълзите. Когато службата свърши, Кийли прие протегнатата ръка на Върн и присъстващите се разделиха, за да им направят път, впечатлени от неподправената скръб и достойнство на снахата на Хелън.

По-късно, Върн се позабави в къщата в Уестърби. Надяваше се Кийли да потърси утеха при него. Но тя не го направи. Остана напълно спокойна. Скръбта и болката ѝ преминаха в бездънно отчаяние и примирение. Най-накрая му каза, че иска да остане сама и той неохотно си тръгна.

Нощта след погребението премина в тревожно бдение. Госпожа Магуайър от време на време се качваше нагоре по стълбите с каничка пресен чай, грижеше се ту за единия, ту за другия Ийстън, всеки от който, осиротял и покрусен, страдаше зад собствената си врата, караше им се добронамерено, съчувстваше им, уверяваше ги, че в подобни тежки моменти на траур двамата съпрузи трябва да са заедно. Но Хелън бе човекът, който ги свързваше. Без нея те бяха загубени един за друг. Ако поне единият бе дал някакъв знак, може би щяха да успеят да преодолеят разширяващата се помежду им пропаст. Но никой не го направи. Часовете се нижеха, а самотата и мъката забиха последния клин помежду им.

15.

— Ако всички са тук, мисля, че можем да започваме.

Думите на Артър Престън нарушиха пълната тишина в стаята, в която седяха двадесет човека. Нито едно лице не изразява очевидно вълнение, помисли си Кийли, с изключение може би на моето. През седмицата, последвала смъртта на Хелън, всички си бяха наложили самоконтрол и дисциплина с ясното съзнание, че тя никога повече няма да се върне.

— Мисля, че завещанието е съвсем ясно, но когато свърша с четенето ще отговоря на всички въпроси, които възникнат.

Никой не проговори. Всички усещаха надвисналата драма, а двете главни действащи лица седяха в противоположните ъгли на стаята. Бяха си разменили много ожесточени, много хапливи, много язвителни забележки, бяха се карали, бяха тръшкали врати, но сега бе дошъл моментът на истината.

В стаята се чу шумоленето на хартия, докато по-възрастният Пресли разгъваше документа. Кийли остави погледа си да блуждае по гравираната каменна камина, по дървената ламперия, по изваяния таван. Искаше ѝ се да не се вълнува чак толкова от последната воля на Хелън. Еркерният прозорец надничаше над терасираната лятна градина, в която преди време Хелън отглеждаше цветя, с които всеки ден украсяваха къщата. На Кийли ѝ се искаше да е навън, сред розите, слънчевите часовници и паметта на Хелън, а не тук, в очакване на секирата.

Адвокатът започна да чете, а тя плъзна поглед към мъжа, който бе измамил всички — всички, освен Върн и нея самата. Той седеше неподвижно като издялан от камък. Ъгловатото му, мъжествено лице бе спокойно и безизразно и по никакъв начин не изразяваше радостта от победата, която — той не можеше да не знае това — беше съвсем близо.

В този момент Кийли го мразеше. Той срещна ледения ѝ поглед, но тя знаеше, че дори не я забелязва.

Кийли отново насочи мислите си към завещанието и с внимание се заслуша в думите на Престън.

— На Лида Магуайър и Робърт Сайкс, ако все още работят за мен в деня на смъртта ми, оставям по петдесет хиляди долара, платими веднага, и доживотна пенсия.

Сайкс запази невъзмутимото си изражение, но госпожа Магуайър тихичко заплака, притиснала кърпичка към очите си, а съпругът ѝ непохватно я потупа по рамото.

Останалите членове от прислугата също получиха малки дарения.

Престън продължи да чете:

— На Кийли Нийл Ийстън, моята любима снаха, завещавам лятната вила в „Кейп Код“, известна под името „Търтл Кей“, заедно с прилежащите десет акра земя и къщичките в околността, както и имота на Шестдесет и първа улица в Ню Йорк. Освен това доживотна собственост върху десет хиляди дяла от капитала на „Ийстън Пъблишинг Къмпани“. Правото на глас, обаче, остава за сина ми, Брайън Тревелиън Ийстън, съгласно условията изредени по-долу.

Престън погледна над очилата си и огледа всички, сякаш очакваше някакъв протест. Никой обаче не проговори, никой не се помръдна дори. Престън продължи.

— Моето желание е Кийли Нийл Ийстън да продължи да изпълнява длъжността на главен изпълнителен директор на „Ийстън Пъблишинг“ докато самата тя пожелае. Нейният заместник ще бъде избран от сина ми, който ще изпълнява длъжността на председател на борда на директорите.

После дойде ред на клаузата, която всички очакваха с нетърпение.

— Останалата част от собствеността ми, всички недвижими и лични имоти, акции и инвестиции, собствеността, известна под името „Ийстън Менър“ в Уестърби, Ню Йорк, и апартамента в „Дакота“, както и дяловете ми в „Ийстън Пъблишинг Къмпани“, завещавам на моя син, Брайън Тревелиън Ийстън. Условията, които поставям, за да влезе във владение на наследството, са той да живее в „Ийстън Менър“ и да прояви активен интерес към издателската компания. Ако условията по настоящото завещание не бъдат изпълнени по вина на сина ми, след като бъдат изплатени упоменатите в това завещание

дарения, останалата част от моята собственост, движима и недвижима, да бъде наследена от Кийли Нийл Ийстън съгласно по-горе упоменатите условия.

Артур В. Престън свали очилата си.

— Някакви въпроси?

Черен облак бе надвиснал над „Ийстън Менър“ след смъртта на Хелън. Кийли и Брайън отказваха дори да седят в една и съща стая. Всепоглъщащият им гняв тегнеше над къщата и накрая дори и слугите започнаха да стъпват на пръсти.

Нощем Кийли го чуваше да крачи безспирно из стаята си. Понякога виждаше сянката му да се лута из градината. Разбра, че жестокото му главоболие се е засилило, когато той повика лекар, за да облекчи жестоката болка. Освен това съзнаваше, че той пие прекалено много.

В нощта, в която умря Хелън, той се изнесе от стаята ѝ, но това вече нямаше никакво значение, защото „Ийстън Менър“ сега беше вече негова. Завещанието лишаваше Кийли от всякаква самостоятелност и я свързваше с него по-здраво и от брачен договор. Назряваше поредният голям конфликт и Кийли го очакваше с нетърпение. С цялото си сърце искаше да му повярва, че е Брайън. Тогава би могла да захвърли всичко в лицето му и да се разведе.

Но той *не беше* Брайън и бе откраднал империята.

Би ли могла да му позволи да се отърве просто ей така? Хелън си бе отишла, без да научи истината. Какво ли щеше да стане, ако ѝ я беше казала? Дали щеше да промени нещо, или просто щеше да ускори смъртта ѝ?

Някакво раздвижване от другата страна на масата я накара да вдигне поглед. Брайън остави сутрешния вестник настрана и допи последната си глътка кафе.

— Тук ли ще вечеряш тази вечер или възнамеряваш да останеш в града? — попита Кийли и бе възнаградена със сърдита гримаса.

— Откога си започнала да съгласуваш с мен плановете си за вечерта? — Той се изправи рязко и се упъти към вратата. Там се поспря и се обърна да я погледне. Лицето му беше студено и

безизразно. — Ако искаш да получиш информация за моето разписание, предлагам ти да попиташ приятеля си или шпионите си.

Тя се изчерви. Чудеше се дали наистина и колко знае за шпионите ѝ.

— Не можем да продължаваме така, освирепели един срещу друг. Независимо дали това ти харесва, аз съм част от завещанието и трябва да поговорим за бизнеса — тихичко му припомни тя. — Ако това е, което те безпокои, може би е по-добре да го направиш публично достояние.

— О, да, твърде много неща вече станаха публично достояние. — Сините му, яростно блеснали очи, се приковаха върху лицето ѝ. — Особено пък факта, че сега, когато майка ми вече я няма, за да пречи, съпругата ми и любовникът ѝ трябва да преодоляват една пречка по-малко.

Кийли положи неимоверни усилия, за да потисне гнева, предизвикан от жестоката му забележка. Бариерата, която той бе издигнал помежду им след смъртта на Хелън, ставаше все по-висока, по-широка и непреодолима с всеки изминал ден. Преди тя да успее да проговори, той вече бе излязъл от стаята.

Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че чашата се изплъзна от пръстите ѝ и се разби на пода. След смъртта на Хелън той се бе преобразил напълно. Сърдечният, търпелив мъж, с изключително чувство за хумор се бе превърнал в един ръмжащ, постоянно озъбен непознат — апатичен, сдържан, надменен и резервиран, той сякаш се интересуваше единствено от собствената си скръб. Само Ейс се радваше на благоразположението на господаря си, който вечер често го извеждаше на дълги разходки. Кийли бе объркана и вбесена от факта, че сега, когато бе получил онова, което желаше, той сякаш бе престанал да се интересува от нея. Не само това! Не пропускаше нито една възможност да я оскърби и унижи. Той беше... да, беше заприличал на стария Брайън и този факт ставаше все по-очевиден с всеки изминал ден.

Тя започваше... почти... можеше да повярва... Но как е могла да се заблуди толкова? Възможно ли бе един непознат да скърби толкова много за Хелън? И не беше ли това поредното представление, целящо да ги убеди толкова добре, че той е Брайън, че дори и Кийли бе изумена от мъката, с която понасяше тежката загуба? Все по-трудно ѝ

ставаше да съвмести онова, в което ѝ се искаше да вярва, с онова, което знаеше за човека.

Тя внезапно се сепна. Не. Не можеше да си позволи по този начин. Как се осмеляваше той да повтаря, че не може да ѝ прости за това, че в деня, в който Хелън бе умряла, той я бе открил в апартамента на Върн! Как си позволяваше да се представя като измамен съпруг — рогоносец! Държеше се така, сякаш нейната среща с Върн бе предизвикала фаталния удар! Как си позволяваше да тълкува това единствено посещение като някаква мръсна, долна любовна връзка? Обвинението, че двамата с Върн заговорничат зад гърба му, я нараняваше особено силно, защото то поне бе истина.

А после, тази сутрин! Колко още от това можеше да понесе? Никога до този момент не си бе представяла, че е толкова мъчително да живее изолирано от мъжа, когото обича.

Обича. Обича?

Сякаш я бе ударил гръм. Тя рязко се изправи. Сърцето ѝ като обезумяло се блъскаше в гърдите ѝ. Разплакана, Кийли се втурна към кабинета и затръшна вратата след себе си. Безсилно се облегна на бюрото и остана така, докато слабостта ѝ започна да отминава и тя отново можеше да контролира мислите си. Погледна отражението си в огледалото с дъбова рамка, закачено над камината, и бързо отклони поглед, неспособна да понесе голата истина, която виждаше в собствените си очи.

Това било значи! Осъзна истината с безпощадна яснота, която заплашваше да я унищожи. Беше се влюбила не в Брайън или неговия прероден образ, а в мъжа, когото обвиняваше в чудовищно двуличие. Как е възможно да го обича, когато знае за изумителната измама, съществуваща помежду им! Как е възможно, господи? Как! И въпреки това го обичаше.

— Кийли.

Тя подскочи и вдигна окъпаното си в сълзи лице, за да срещне погледа на Брайън в огледалото отсреща. Той стоеше на вратата на кабинета. Лицето му бе бледо и отчайващо уморено, в пълен контраст с безупречното му облекло. Все още стискаше куфарче в едната си ръка. Кийли прехапа устни, опитвайки се да не мисли за собствената си, ужасяваща глупост. Инстинктивно се овладя и се подготви за нов емоционален удар.

Тя не сваляше поглед от очите му, отразени в огледалото. Той остави куфарчето си на един стол, приближи се бавно и застана зад нея. Кийли не можеше да откъсне очи от него. Новоосъзнатата любов, която изпитваше към този мъж, пареше гърдите ѝ като прясна рана. Той сложи ръце на раменете ѝ, а тя, зарадвана от тази конвулсивна, почти болезнена ласка, се обърна да го погледне. А после изведнъж се озова в прегръдките му, зарови лице в гърдите му, вдъхна изключителния му аромат на парфюм и чисто бельо. Ръцете му очертаваха малки, успокояващи кръгчета по гърба ѝ, устните му докоснаха слепоочията ѝ, нежният му дъх леко разроши косата ѝ.

— Съжалявам — рече той. Говореше толкова тихо, че тя едва го чуваше. — Когато започне да ме боли по-малко, може би ще мога да спра да причинявам болка и на теб.

Тя повдигна лице към неговото и той я целуна. И тъкмо когато щеше да се притисне към него, той извърна глава, за да скрие чувствата си, свали ръцете ѝ от врата си и излезе.

Преди Кийли да проумее смисъла на случилото се, звънецът на входната врата иззвъня. Кой можеше да идва толкова рано сутринта, и в това лошо време?

Върн стоеше на площадката. Затвори мокрия си чадър и го подаде на госпожа Магуайър. Снегът се топеше по палтото му и Кийли трябваше да положи усилия, за да прогони досадата, която изпита, като го видя. Независимо че сега връзката им се струваше прекалено скучна и хладна, Върн държеше на нея с упоритостта на булдог, отказвайки с достойнство да приеме края ѝ. Прибързаното ѝ обещание да се омъжи за него бе отворило кутията на Пандора. И макар че го бе виждала само два пъти след погребението, той не спираше да ѝ пише, да ѝ изпраща цветя, да ѝ се обажда по телефона ежедневно. Твърдо бе решил да се възползва от смъртта на Хелън. Вярваше, че след като скръбта позатихне, Кийли ще дойде на себе си и ще се върне при него. И той възнамеряваше да дочака този ден.

— Важно е, иначе не бих те безпокоил толкова рано, Кийли. Всъщност, тук съм като твой адвокат. Трябва да обсъдим някои юридически проблеми. — Върн позволи на икономката да вземе палтото му. — Изчаках отвън, за да съм сигурен, че той не е тук. Искях да те видя, преди да си излязла за първия си ангажимент за деня.

И двамата говореха за Брайън по този начин. Наричаха го *той* и никога *Брайън*, но кой знае защо, в този момент отношението на Върн я подразни. Тя с неохота го покани в библиотеката.

— Госпожо Магуайър, ще пием кафе в кабинета.

Икономката, потънала в мрачно мълчание, внесе подноса, напълни две чаши от сребърната кана и веднага излезе. Без съмнение, още същата вечер Брайън щеше да получи подробен доклад от собствения си шпионин в къщата. Доклад, който само щеше да долее още масло в огъня.

Едва тогава Кийли забеляза, че Върн с усилие прикрива обхваналото го вълнение.

— Кийли, зная, че това, което ще кажа, е проява на изключително лош вкус... и то толкова скоро след смъртта на Хелън... — Ъгълчето на лявото му око леко потръпна и той преглътна шумно и мъчително. — Но нея вече я няма и ние трябва да действаме сега, ако искаме да се отървем от оня натрапник, преди окончателно да е укрепил позициите си. Аз... предполагам, че все още и двамата искаме това?

— И какво предлагаш?

— Сега, когато Хелън я няма вече, не е необходимо да пипаш с кадифени ръкавици. Трябва да оспориш завещанието.

Кийли почувства неудобство и ужас само при мисълта за едно такова унищожително начинание. Знаеше, че това е единственият начин да го разобличи, но странно защо сърцето ѝ вече не желаше тази борба.

Усетил колебанието ѝ, той остави чашата си толкова рязко, че част от кафето се разля по полираната повърхност на масата и нацапа красивата, старинна покривка.

— Кийли, какво става с теб? Не те ли притеснява вече фактът, че той е крадец и лъжец? — попита Върн. Изправи се и започна да обикаля из стаята, като жестикулираше нервно, а Кийли седеше неподвижно, онемяла от изненада при този емоционален изблик. — Не можеш ли да разбереш яростта, която изпитвам при пълното безсилие, с което наблюдавам как мами и теб, след като излъга Хелън, как те контролира чрез нея? Всъщност не той застана между нас двамата, а Хелън. Хелън взимаше всички решения. Тя решаваше кой да получи

достъп до леглото ти, тя му позволи да те изнудва с крехкото ѝ здраве...

— Върн, престани! Не желая да слушам това. — Кийли бе отвратена и изплашена от трескавата омраза, която пламтеше в очите му.

— За бога, събуди се, преди да е станало прекалено късно, Кийли. Хелън я няма. Няма я! Вече не е необходимо да се съобразяваш със здравето и желанията ѝ. Свободна си открито да се бориш с него за империята, която по право ти принадлежи.

Кийли пребледня.

— Върн... да не си казал нещо на Хелън?

— Да, за бога! Направих онова, което трябваше да бъде направено и не се страхувам да си го призная. — Той замълча и гневният му изблик изведнъж замря. — Ти нямаше да го направиш! Нямаше дори да се опиташ да ѝ кажеш, че този човек я прави на глупачка. Затова го направих аз. Разказах ѝ какви са истинските ти чувства към него, казах ѝ за тайното ни разследване, обясних ѝ, че се преструваш само заради нея. И да, казах ѝ, че си ми обещала да се омъжиш за мен. Не се прави на толкова шокирана. Това е истината, нали? Не смятам да се извинявам за това, че ѝ казах. Постъпих много нечестно от теб. Ти само я будалкаше и зальгваше.

Гласът на Кийли бе измамно тих и неестествено спокоен.

— И кога проведе тази... дискусия с Хелън, Върн?

Раменете на Върн изразяваха патетично високомерие и арогантност. Кийли никога преди не бе забелязвала колко е хилав и прегърбен.

— *Кога?* — повтори тя, повишила глас.

Изостреното лице на Върн застина в предизвикателна гримаса.

— Добре, признавам, че разговаряхме през същия следобед, в който тя получи удара. Но това е чисто съвпадение. Смъртта ѝ няма нищо общо с казаното от мен. Разговорът ни беше напълно цивилизован. Тя не беше особено щастлива, но когато си тръгнах, я оставих напълно спокойна. Тя дори ми поблагодари, че ѝ разкрих всичко. След това позвъних на теб. Искях вечерта да обсъдим планове си, да ти кажа, че по достоен начин съм се погрижил за възраженията на Хелън. Ударът ѝ дойде във възможно най-лошия момент...

— Лош момент! — Кийли вече крещеше, обезумяла от ужас, осъзнала, че той бе убил Хелън с тази негова чудовищна, егоистична потребност да се наложи над врага си. И, о боже! Хелън бе умряла с мисълта, че Кийли я е предала! Внезапно осъзна, че думите са безсилни — искаше да почувства плътта му под ноктите си, да види кръвта, шуртяща от раните му. Само така можеше да бъде наказан заради всичко, което им бе причинил в името на любовта.

С яростен писък тя се нахвърли отгоре му. Не осъзнаваше какво върши, докато най-накрая силните ръце на шофьора не я издърпаха назад. Върн не се забави нито за миг. Веднага отскочи встрани, а Сайкс я завлече до канапето. Когато доктор Хоутън пристигна, Кийли вече се бе овладяла достатъчно, за да откаже успокояваща инжекция.

Когато Брайън влезе в библиотеката за втори път тази сутрин, той я завари да стои пред прозореца и бе поразен от отчаяния ѝ опит да се държи храбро. Кийли беше спокойна, но внимателно отбягваше очите му и той осъзна, че тя все още е в шок. Бе разпитал Сайкс и имаше някаква представа за случилото се. Изпитваше почти непреодолима потребност да разкъса Престън на парчета, но едновременно с това се измъчваше от силно презрение към самия себе си. Та нали и той самият нараняваше хората в името на *любовта*...

Той се приближи и застана зад нея. Нещо в позата ѝ, в приведените ѝ рамене го развълнува. Искаше му се да я притисне към себе си, да я защити, да я обича... Розовата рокля, с която бе облечена, много подходеше на прекрасната ѝ кожа, но той съзнаваше, че тя е красива във всяко едно отношение. Леко я докосна по рамото и я обърна към себе си. Мълчаливо се загледаха един в друг — противници, които искаха да бъдат любовници, но не можеха.

Той се подпря на ръба на бюрото и я придърпа към себе си, така че тя спокойно да се опре на тялото му. Обгърна я със силните си, мускулести бедра, ръцете плавно се спуснаха по гърба ѝ и я притиснаха още по-силно към оная част от тялото му, която, разтърсвана от необуздан копнеж, инстинктивно търсеше тялото ѝ, уязвимо и устремено към него. Останаха така няколко минути, притиснати един към друг, изпълнени със съчувствие. Не знаеха кой кого успокоява. А и не се интересуваха много от това. Изпитваха неописуема радост, осъзнали, че тази прегръдка може да срути и последната бариера помежду им.

Наистина ли беше Брайън?... Кийли не знаеше, но едва в този момент с радост осъзна, че пет пари не дава за това. Ако беше той, то това бе един съвсем различен Брайън, толкова променен, че тя дори не го бе познала... един Брайън, когото можеше да обича отново.

Аз обичам този мъж, който и да е той, с почуда си помисли тя. Кога се бе случило? Кога бе престанала да го мрази? Уплашена от внезапно връхлетялото я откровение, тя се опита да се отдръпне, но той се приведе напред и жадно впи устни в полуотворената ѝ уста. Може да си е мислил, че целувката му ще я успокои, но въздействието ѝ беше съвършено различно. Целувката предизвика пронизващ, разтърсващ трепет в душата ѝ, инстинктивно желание да се притисне към него, ужасяващ копнеж да му се отдаде напълно, тялом и духом.

Дошло бе времето за прошка, за временно примирие, за опит за помирение, а те сякаш не можеха да повярват на посланието на устните си. Още дълго се целуваха, разделяха се за миг и се целуваха отново, хапеха се леко, докосваха се, наслаждаваха се на сладкия вкус на страстната целувка, зажаднали за ласка и близост.

Най-накрая той неохотно се отдръпна.

— Кийли. Трябва да поговорим. — Гласът му бе дрезгав от въздържанието, което си бе наложил доброволно.

Тя се разкъсваше от пламенно желание да извика: *Не искам да говорим! Обичам те, вярвам ти, доверявам ти се!* Някакъв предупредителен глас обаче я възпря. Тя отстъпи встрани, за да прикрие сълзите, блеснали в очите ѝ и започна да подрежда чашите за кафе върху подноса.

— Какво се случи между теб и Върн? — мрачно попита той. Застана зад нея и я хвана за раменете.

Тя извърна глава и целуна ръката му.

— Изкушавам се от мисълта, че бих могла да прехвърля цялата вина върху Върн, но ако някой е виновен за смъртта на Хелън, то този някой съм аз.

— Ти се опитваше да постъпиш честно — яростно заяви той.

— Така ли? — Гласът ѝ бе лишен от всякакви чувства. Тя се отдалечи от него, за да изплакне чашите и да сложи капачето на каничката със сметана. — Може би онова, което казваше за мен, е истина. Може би наистина съм се бояла, че ще загубя всичките тези пари, власт, престиж...

— Може да съм казал това, за да те нараня, но никога не съм го вярвал — прекъсна я той. — За теб беше въпрос на чест да защитиш интересите на мама и ти го направи с много любов.

— И виж докъде ни доведе любовта! Нея вече я няма и сега е вече много късно да променя нещо. — Тя се обърна към прозореца, обгърна с ръце раменете си, опитвайки се да преглътне горещите сълзи. — Предполагам, че само добрите намерения не са достатъчни.

Настъпи продължителна, почти болезнена тишина. Когато най-сетне се обърна да го погледне, тя се уплаши от онова, което видя. Бе силно разстроен от думите ѝ, стоеше на мястото си като ударен от гръм.

— Какво има? — прошепна тя.

Очевидно нещо му бе направило много силно впечатление. Думите му я изтръгнаха от мислите ѝ.

— *Добрите намерения не са достатъчни* — повтори той. Отново замълча, сякаш заслушан в някакъв вътрешен глас. — Всички ние можем да бъдем обвинени в добри намерения. Върн, който каза *истината* на Хелън за *нейно собствено добро*. Ти, която се бореше със зъби и нокти, за да защитиш Хелън. Мама, която правеше всичко възможно, за да закърпи брака ни. И, разбира се, аз, господин всезнайко, преливащ от добри намерения. О, боже! Мили боже!

— Не разбирам...

Сякаш изтръгнал се от някакъв сън, той рязко стана от бюрото, на което се бе подпрял, избута я настрана и хукна нагоре, като вземаше по две стъпала наведнъж.

Няколко минути по-късно тя го изненада, като влезе в стаята му. Той бе извадил една малка кожена чанта от гардероба и тъпчеше в нея чорапи, ризи и бельо. Тя застана на вратата. Светлината зад нея очертаваше извивките на тялото ѝ, но той сякаш изобщо не забеляза присъствието ѝ, когато мина край нея и влезе в банята, за да събере тоалетните си принадлежности.

Кийли го наблюдаваше с растящо безпокойство.

— Какво правиш? Къде отиваш?

Сърцето ѝ се свиваше от страх, хиляди несвързани мисли се лутаха из главата ѝ, но тя не можеше да се залови за нито една от тях. Можеше единствено да го наблюдава, разкъсвана от необяснимо

предчувствие за предстояща загуба, докато той сновеше между гардероба, шкафа и леглото.

Когато най-сетне се изправи, привършил с опаковането на багажа, очите му странно блестяха.

— Томас Улф го е казал най-добре. Няма обратен път към дома. Аз бях глупак, че се опитах да се върна.

Бързо затвори чантата ѝ я закопча.

Тя се приближи до леглото и затвори пътя му с тялото си, а после изведнъж заговори. Казваше най-различни неща, напълно несвързани и безсмислени. Думите се изливаха като порой от устата ѝ, но той сякаш не чуваше нищо.

— Не прави това. Зная, че те изтормозих до смърт с моите съмнения през всичките тези месеци. Няма ли да ми позволиш да поправам стореното? Можем да бъдем щастливи, ако само ми простиш... о, скъпи, аз...

— Недей! — рязко я прекъсна той. — Не казвай нищо повече.

За пръв път не се радваше на пълната ѝ капитулация. Как можеше да се преструва, че не я иска, когато само преди миг я бе целувал като зажаднял за ласките ѝ мъж? Ако иска да я накара да го умолява, за да я накаже за страданията, които му бе причинила, тя щеше да направи и това...

Кийли си пое дълбоко дъх, разтърсена от топлата вълна, запалила тялото ѝ.

— Аз се влюбих в теб! Това нищо ли не означава за теб? Нали ми каза, че си се върнал заради мен? Аз съм твоя, ако ме искаш, само не ме оставяй сега...

— Кийли, за бога... — гласът му прозвуча като стон. — Не сега, не ми казвай всичко това... не мога да го понеса...

Тя всеки момент щеше да избухне в сълзи.

— Защо? Но защо? Кажи ми, моля те!

Мислите се премятаха из главата ѝ като обезумели:

Аз бях полужива, преди той да се върне тук, а сега ще го загубя отново! Ако загубя него, нищо друго няма значение! Не ме интересуват нито парите, нито издателската империя, нито кариерата ми. Нищо. Как щях да преживея смъртта на Хелън без него? Нещо не беше наред. Измъчваше го нещо далеч по-страшно от

смъртта на Хелън, много по-тревожно от враждебния антагонизъм към Кийли.

Тя повдигна брадичка, гласът ѝ затрепера.

— Ти ме унижи, като ме накара да ти се моля, но не желая да си навлека и презрението ти и затова не възнамерявам да пълзя в краката ти.

Той я погледна. Сините му очи бяха студени и тя се изпълни с още по-силен ужас. Но каквито и да бяха причините за заминаването му, Кийли бе твърдо решена да ги разбере и тя веднага се възползва от преимуществото си.

— Виждам, че вече си решил, но бъди достатъчно честен и ми обясни защо. Мисля, че ми дължиш поне това.

Той въздъхна отчаяно, извърна се настрана, сви ръцете си в юмруци и ги пхна в джобовете си. После извади едната си ръка, опря я на стената и подпря главата си на нея. Изви лицето си настрана, но Кийли забеляза изражението му, което я озадачи и обърка. Наред с мъката, на лицето му бе изписана и дълбока омраза — омраза към самия себе си.

— Кийли, никога не мога да ти дам всичко, което ти дължа — най-сетне рече той. — А ти наистина заслужаваш обяснение, макар че нищо не може да извини онова, което ти причиних. — Той прокара пръсти през косата си и разтри врата си. Седна на ръба на леглото, но веднага след това се изправи и се приближи до прозореца. Върна се до бюрото, взе една миниатюрна снимка на Хелън, поставена в рамка, погледна я внимателно с блеснали от сълзи очи. Кийли продължаваше да чака, изпаднала в пълно недоумение. — Няма лесен начин да се каже подобно нещо. — Най-накрая той захлупи снимката върху шкафа, а когато най-сетне заговори, гласът му прозвуча така, сякаш късаше думите от самия себе си. — Кийли... аз не съм Брайън Ийстън.

16.

Първата ѝ реакция беше вцепеняваш ужас и недоверие. След това опустошително разочарование. После чудовищен гняв пред чудовищното му двуличие, което най-накрая бе признал. И то точно сега, тъкмо когато бе осъзнала невероятния обрат в собствените си чувства — това! Но нима тя не знаеше тази истина от самото начало? Наистина ли се бе надявала, че любовта ѝ към него като с магическа пръчка ще промени факта, че той лъжеше през цялото време?

— Кийли? — Гласът му бе дрезгав и той я наблюдаваше загрижено, надявайки се, че гневът ѝ ще отмине.

Тя отскочи настрана.

— Да те вземат дяволите! Защо трябваше да ми го кажеш точно сега?

Той отметна главата си назад и притисна слепоочията си, за да облекчи пулсиращата в тях болка.

— Моля те, изслушай ме, Кийли — уморено изрече той. — Дори и ако добрите намерения не представляват основателна защита, аз имам обяснение за случилото се. — Той се наведе напред, постави лакти на коленете си, сплете пръсти и се замисли толкова дълбоко, че за момент тя се зачуди дали все още се сеца за нея.

Най-накрая тя наруши тишината.

— Чакам.

Когато заговори, той отново отметна глава и се загледа в тавана.

— Господи, защо ми е толкова трудно да обясня? — Въздъхна нетърпеливо и започна. — Чувала ли си някога старата теория в духа на Параграф-22, че в гората не съществува нито един звук, ако няма човешко ухо, което да го чуе? Е, когато бях дете, дълбоко в себе си тайно вярвах, че нещата придобиват смисъл и значение, че стават реални едва когато аз съм се сблъскал с тях и съм ги изпитал на гърба си. Другите хора бяха само фигуранти на моята сцена и съществуваха само заради мен самия. Предполагам, че никога не успях да надрасна тази детинска фантазия.

— Това ли е обяснението ти за всичко, което се случи? — започна Кийли, а очите ѝ заблестяха с мрачен и опасен блясък.

— Остави ме да преживея този катарзис, Кийли — прекъсна я той. — Имам нужда да започна от самото начало. Ако не друго, това фиаско ми показва какво егоцентрично копеле съм всъщност. — Смяхът му бе изпълнен с тъга, и самопрезрение, и присмех. — В този затворнически лагер, напълно откъснат от света, аз се върнах към старите детински фантазии, които ми помогнаха да запазя разсъдъка си и да оцелея.

Тъмнозлатистият блясък в очите на Кийли бе единственият външен израз на противоречивите чувства, които се бореха в душата ѝ.

— Съгласна съм, че си изстрадал много — противопостави му се тя. — Но точно в този момент имам нужда да знам кой си всъщност.

Безизразният му поглед се плъзна по нея.

— Кийли, дори и да ти кажа някакво име, ти все така няма да знаеш кой съм всъщност. За сега ти е достатъчно да знаеш, че съм един неудачник, без корени и дом.

— Но ти може да си бивш убиец, който се крие от закона, търговец на наркотици от Колумбия, изпечен крадец, който отказва да плаща издръжка на бившата си жена. С кого съм живяла през изминалите месеци?

Той се разсмя, но смяхът му не бе весел, а изпълнен с горчивина.

— С нито един от изброените. Никога не съм бил хрисим певец в църковния хор... нито пък Рамбо. Преди да ми изневери късметът в Централна Америка, обучавах пилоти на хеликоптери, които пренасяха оръжие за Никарагуа и евакуираха бежанци. — Гласът му стана накъсан, подобно на картечните откоси, които бяха свалили хеликоптера. — Спомням си стрелбата от земята през оня ден, после хеликоптерът се наклони на една страна и се заби в дърветата. Не помня кой ме е спасил. Когато се свестих, бях вече пленник.

Кийли изведнъж застана съвсем неподвижно, представила си с ужасяваща яснота изпитанията, на които е бил подложен. В очите му се появи тъмен блясък, когато забеляза усилията ѝ да гледа безизразно пред себе си и да не трепери от ужас.

— Сигурна ли си, наистина ли си сигурна, че искаш да чуеш тази история, Кийли? Не е никак приятна.

Тя нервно облиза устни.

— Ще се справя.

В гласа му прозвучаха странни нотки, когато безстрастно продължи разказа си.

— След като приключиха с разпита, те ме захвърлиха в една изоставена отходна яма, покрита с тежки дъски. Когато се сетеха за мен, хвърляха храната като боклук върху главата ми. В останалото време ме оставяха съвсем сам — дни, може би седмици. Там, долу, в полумрака, откъснат напълно от околния свят, много лесно можех да загубя разсъдъка си. Бях уплашен, мислех за самоубийство, изпадах в умопомрачителна ярост срещу съдбата, която граничеше с лудост. И когато един ден мъчителите ми се върнаха, аз ги посрещнах едва ли не с радост, защото се надявах, че ще ме довършат. Вместо това те хвърлиха още един затворник в дупката.

— Брайън. — Дъхът ѝ сякаш секна. Погледът ѝ падна върху силните му ръце с изпъкнали вени, върху върховете на пръстите му, които са били горени, докато напълно са изгубили идентичността си. До този момент тя почти не си бе позволявала да мисли за нечовешките болки и мъченията, които този човек и нейният съпруг бяха изтърпели заедно.

Думите му вече отекваха като бързи, сърдити удари.

— Той беше по-скоро мъртъв, отколкото жив, но огромните му страдания ми позволиха да откъсна мислите си от собствената си съдба. Наместих счупения му крак и с ленти от ризата му го шинирах с помощта на един корен. В един от джобовете му намерих снимката, която нашите мъчители кой знае как бяха пропуснали.

— Сватбената снимка — прошепна Кийли погълната от разказа му.

Той внезапно се изправи и се приближи до прозореца, дръпна пердетата и се загледа напрегнато навън, сякаш зад тъмното стъкло съществуваше някакъв друг свят.

— През повечето от времето той изгаряше от треска, а когато се чувстваше най-зле, взимаш снимката, за да я запазя. Булката беше малко, тъмнокосо момиченце, което, увиснало на ръката му, го гледаше с обожание. Кой знае защо искрящото, щастливо изражение на момичето просто... късаше душата ми. Тя също бе жертва, макар и недокосната от онази мръсна война. Непрекъснато си мислех какво ли би било, ако имах и аз жена, която да ме очаква. Представях си как ще

ме посрещне и ще ме приюти в прегръдките си, как ще се любим върху чисти чаршафи, парфюмирани със сладкия дъх на свободата. Този път, обаче, моите фантазии повтаряха реалния живот на един друг мъж.

Най-накрая той се обърна към нея и Кийли бе изумена от силата на чувствата му.

— Той бе покосен от малария. Изпаднал в делириум, непрекъснато се мятеше насам-натам и крещеше, а аз умирах от ужас, че ще ни убият, просто за да го накарат да млъкне. Всеки път, когато носеха храна, аз ги молах за хинин, докато най-накрая те хвърлиха в ямата цяла шепа лекарства с изтекъл срок на годност. Той започна да се възстановява. Започнаха да ни хранят по-добре. Вероятно искаха да сме в по-добра форма, за да могат да ни разменят. Седмиците минаваха, а ние станавме приятели, които, понеже нямаше какво друго да правят, разговаряха помежду си. — Той вдигна поглед към нея. — За бягство изобщо не ставаше дума. Дори и да имахме силата и издръжливостта да го направим, бяхме твърде добре охранявани. Затова говорехме. Спорт, музика, книги. После политика, религия, всички места, които бяхме посетили. Семейства, приятели, любими кучета. Най-накрая ни останаха само най-интимните преживявания.

— Ето значи, как си успял да се вплътиш в Брайън и то толкова успешно, че да измамиш собствената му майка! Ти буквално си окрал мозъка му — обвини го Кийли. — Не мога само да си обясня как Брайън е могъл да обсъжда най-интимните си чувства с един непознат.

Той бързо я погледна. Изражението на потъмнелите сини очи бе загадъчно и неразбираемо.

— Тогава не се опитвай да съдиш за неща, които не разбираш — предупреди я той с груб, недвусмислено ясен тон. — На теб това може да ти се струва чудовищно нахлуване в най-интимните кътчета на съзнанието и душата. Да, там, в тъмнината на онази дупка, ние говорехме за неща, които един мъж никога не би споделил с жена си или с най-близкия си приятел, но по онова време ние бяхме двама мъртъвци.

— И въпреки това добре сте се позабавлявали с най-пикантните подробности — горчиво рече тя, припомнила си колко добре познаваше той тялото ѝ.

— Не беше така, като си го представяш, Кийли — уморено рече той. — Ти не беше просто една жена от плът и кръв — ти беше символ.

Не можеш ли... няма ли... да разбереш това? Ти беше моята надежда за бъдещето, ти беше разкаянието на Брайън по безвъзвратно отминалото.

— Да, разбирам, че семейство Ийстън наистина са били надеждата ти за бъдещето — хапливо заяви тя. — Но никога няма да повярвам, че Брайън е съжалявал за миналото.

— Ти си дяволски предубедена по отношение на нас с Брайън — сърдито отвърна той. — Хайде сега, погледни ме в лицето и ме обвини в заговор с врага, който размаза лицето ми, само за да мога да се превърна в Брайън Ийстън.

Кийли се опита да го погледне, но очите ѝ я издадоха.

— Беше подло от моя страна... съжалявам. Само че... цялата тая история е толкова мъчителна...

— Зная. — Погледът му беше тъжен, почти нежен. — И грешиш по отношение на Брайън. Ти беше смисъла на неговия живот и неговата голяма мъка. Той се разкъсваше от угризения на съвестта заради миналото и бе дал обет, че ако оживее, ще се върне, за да се реваншира за всичко, което ти бе причинил.

— И когато той не можа да го направи, ти реши да го заместиш.

— С най-добри намерения. Това не бе съзнателен предварително обмислен план. Но искам да знаеш, че, без значение дали ставаше дума за любов или омраза, той бе така обсебен от мисълта за теб, така се измъчваше от чувство за вина, че дори и да исках, не бих могъл да му попреча да ми разкаже всичко.

Пръстите ѝ помръднаха конвулсивно, но тя не намери сили да го погледне.

— И какво говореше за мен?

— Чудесни неща. За това как красивото небе, поляна с диви цветя или концерт за цигулка може да те развълнува до сълзи. За страстта ти към шоколада, за удоволствието, което си изпитвала от аромата на прясно окосена трева, от миризмата на изгорели листа, от уханието на морето. Каза ми името на любимия ти парфюм, разказа ми за училищата, които си посещавала, за цвета на очите ти, когато сте се любили...

Тя неволно вдигна поглед към него, после смутена прикова очи някъде около дълбоката вдлъбнатина на брадичката му. С периферното си зрение видя как устата му се изкриви от напрегната усмивка.

— А аз? Господ да ми помага! Един обречен мъж, лудо влюбен в съпругата на друг мъж! Истински фарс по Оскар Уайлд. Но какво лошо имаше в това? Това беше любов, която не изискваше нищо от никого, най-малко пък — израз на някакви чувства. В уединението на собствения си ум аз бях свободен да те докосвам, да те обичам. Любовта ми, бе чиста като слънчевите лъчи, които галеха кожата ти, докато лежеше на плажа в Кейп Код, или като вълните, които измиваха солта от гърдите ти... или като вятъра, който развяваше уханната ти коса. Аз бях захвърлен в ада, но и в рая.

Тя се пристраши да го погледне изпод спуснатите си мигли. Боеше се, че той ще разбере колко много я бе развълнувало признанието му.

— Ами... твоето собствено минало? — попита тя. — Сигурно си имал някакви близки?

Той поклати глава. Дори и в този момент сякаш неохотно се откъсна от спомените си.

— Моят собствен живот беше празен, населен с толкова бледи и неясни образи, че те не ме интересуваха повече. Отхвърлих ги като ненужна кожа, за да ги заменя с живота на Брайън, със съпругата на Брайън. Единственият начин, по който можех да те почувствам и разбера, бе чрез спомените му. И аз най-безсрамно го разпитвах и за най-интимните подробности, докато накрая почувствах, че те познавам по-добре, отколкото той би могъл да те опознае някога.

Кийли усети, че я залива гореща вълна и цялата се изчерви. Имаше чувството, че е била напълно разсъблечена пред очите на воайор.

— Не разбираш ли, че това е болестно състояние? — най-сетне проговори тя, със задавен и несигурен глас.

— Болен съм, признавам. — Гласът му преливаше от самопрезрение, но тя долови и острата нужда, подтикнала го към действие, и тя я заинтригува. — Бях обсебен от болка и копнеж. Подобно на наркоман, скоро установих, че тази въображаема връзка не ми е достатъчна. Копнеех за тялото ти, за да бъде изживяването пълно.

Погледът на Кийли стана леденостуден.

— Толкова за истинските, непоковарени мотиви.

— Може би заслужавам подобно отношение, но аз обичах Хелън като син. Искях да ощастливя последните й години.

Презрителната ѝ забележка го бе наранила, но Кийли не смяташе да се извинява.

— Разкажи ми останалото — настоя тя.

Когато най-сетне се овладя, той заговори отново, а гласът му бе студен и напълно безизразен.

— Един следобед започна въздушно нападение откъм границата. Нашите мъчители бързаха толкова много, че не можеха да ни вземат със себе си. Последното нещо, което си спомням, е приклада на един автомат и синкавия пламък, избухнал в главата ми. Добре че съм бил в безсъзнание, докато са размазвали физиономията ми.

Рязко се изправи и започна да кръстосва из стаята. Приличаше ѝ на ранено животно, а пулсът ѝ се учестяваше само като си помислеше за неспокойната му, неукротима жизненост, която у него бе доведена до крайност.

Той продължи да разказва с тих, напрегнат глас.

— Когато се събудих в болницата, цялото ми лице бе омотано в бинтове, от мен стърчаха тръби, навсякъде просветваха монитори и аз се почувствах безплътен, нематериален. Вътре в мен сякаш зееше бездънна празнина, измъчваше ме усещането за нещо недовършено, неосъществено. Известно време се чудех дали съм бил луд преди, а сега съм си върнал разума, или обратното. Не можех да си спомня нищо, докато не ми показаха снимката и тогава изведнъж ме връхлетяха познатите спомени и аз се вкопчих в тях като удавник. След проведените тестове невролозите констатираха, че нямам мозъчни увреждания. Сметнаха, че амнезията е била временна, защото бях в състояние да разпозная снимката и имах чудесна памет. Само че не си спомнях собствения си живот, а този на Брайън.

Кийли дълбоко пое дъх, сякаш се досещаше какво ще последва.

— Да не би да ми казваш, че в резултат на травмата, твоето предишно съществуване е било заличено от паметта ти, и ти, като по чудо, си се събудил със спомените на Брайън?

Гласът му прозвуча изненадващо присмехулно, сякаш той сам доброволно се подлагаше на прицела на подигравките ѝ.

— Сега вече отидох твърде далеч, а, Кийли? Търпението ти май се изчерпа?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не, не е — промълви тя. — И това ме плаши.

— Разбирам добре, че пълната амнезия може да възникне като средство за самосъхранение, един вид защитно промиване на мозъка. Запознат съм достатъчно добре с психологията, за да мога да разпозная както пълното себеотричане, така и липсата на контрол върху собствената си съдба. Но такава пълна промяна на личността... — той замаяно поклати глава — прекалено нереално е.

— А може и да не е. Сътресението, което си претърпял при последния жесток побой, може да е предизвикало раздвояване на личността, което по-късно е изкристализирало в илюзията — в заблудата — че ти и Брайън сте един и същи човек.

Мрачният му поглед се плъзна покрай нея, а тъжните му меланхолични очи я развълнуваха толкова дълбоко, че тя безусловно повярва на искрената му изповед.

— Трудно ми е да повярвам, че съзнанието ми може да се раздвои до такава степен, но трябва да призная, че само така мога да обясня пълната си неспособност къде свършва единият от нас и къде започва другият.

Кийли отново дълбоко пое дъх, опитвайки се да се успокои, а когато заговори отново, гласът ѝ беше тих и изненадващо благ.

— Какво се случи с Брайън?

Той затвори очи, а лицето му се превърна в непроницаема маска.

— Предполагам, че е мъртъв. Никога повече не го видях.

Кийли погледна настрана. Не се притесняваше толкова от пълната липса на скръб по изчезналия ѝ съпруг, колкото от неспособността си да се престори, че изпитва нещо, което не чувстваше в момента.

— Сега, когато знаем, че ти не си... — тя се обърна и го погледна. Лицето ѝ бе объркано и озадачено. — Кой си ти? Трябва да зная.

Той отметна глава назад, а от гърлото му се изтръгна мрачен и невесел смях.

— Знаеш ли кое е най-смешното, Кийли? Все още не си спомням.

Тя затаи дъх.

— Как тогава...

— Откъде зная, че не съм Брайън? — Той сви рамене и разпери ръце. — Всъщност, не зная. Все още нямам никакви мои спомени.

Продължавам да разсъждавам като Брайън, използвам неговите спомени. Но ти, Кийли, ти разбра това от самото начало, дори и когато аз все още не го знаех, а това е най-важното доказателство.

— Но аз се досещах на съвсем интуитивно равнище — започна да спори тя. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че цялата тази история е една хипотеза и самият ти не си сигурен дали е истина?

— Ти искаше обяснение и аз ти го дадох.

— Но това ни връща там, откъдето започнахме. Освен ако не си спомняш за Брайън и себе си като две отделни личности.

— Разбира се, че той е отделна личност. Как иначе ще знам, че съм го познавал? — възрази той. — Може би трябва да се върна в Хондурас, за да пораздвижиш паметта си.

Кийли бе обхваната от ужас.

— Не! Не е необходимо да се връщаш там. Можеш да се консултираш с лекар тук. Можеш да потърсиш съдействието на психиатри, хипнотизатори, частни детективи... на всеки, който би могъл да ти помогне да си припомниш миналото...

— Кийли, дори и да знаехме истината, какво щеше да се промени? Как бих могъл да остана след всичко, което ти казах, след всичко, което ви причиних, на теб и на Хелън? — Думите излизаха със съскане от устата му, а гласът му преливаше от самопрезрение и отвращение. — Как не можах да проумея, че стресът от моето завръщане — от завръщането на Брайън — може да убие Хелън и да опропасти бъдещето ти? Може би са ме ударили по главата по-силно, отколкото си мислех!

Под омразата и презрението, натежали в гласа му, тя долови и необуздана ярост и гняв, насочени към самия него, които я плашеха повече от всякога. Винаги когато се бе опитвала да разсъждава върху измамното му твърдение, че е Брайън, Кийли, с дълбоко смущение бе отбелязвала противоречивата му природа, вродената му почтеност, нежността и човечността, които напълно противоречаха на онези качества, които познаваше у Брайън. И точно чертите от характера му, които породиха съмненията ѝ относно самоличността му, същите тези качества я накараха да се влюби в него: Той бе донесъл много щастие на Хелън, поправил бе причиненото някога зло, спасил бе Кийли от неизбежната ѝ съдба на самотница, мъжемразка.

— И какво сега, любов моя? — горчиво рече той. — Хелън я няма, а аз не мога да се върна обратно. Както самата ти се изрази, добрите намерения само не са достатъчни. Единственото, което мога да направя, е да не изпълня условията на завещанието и да ти възстановя собствеността, която по право ти принадлежи. И да се махна от тук, преди да съм причинил още злини на хората, които... на които *държа*. — Трябваше да положи неимоверни усилия, за да избегне думата *любов*.

Кийли се стресна. Паниката я стисна за гърлото.

— Сигурно има и друг начин!

— Хайде тогава да обсъдим разумно възможните алтернативи. Публично признание? То би могло да спаси гузната ми съвест и да достави на Престън огромно удоволствие да ме изправи пред съда, но шумът, който ще се вдигне, ще навреди на всички. Освен това, времето, прекарано в затвора, ми е предостатъчно и категорично отказвам да поема подобен риск и отново да се озова зад решетките.

— Но ти също си жертва и при дадените обстоятелства нито един лекар или съдебен заседател няма да повярва, че си направил всичко това, движен от криминални подбуди!

— Благодаря ти за това. Развод? За нещастие, разводът е публично признание, че аз съм Брайън Ийстън. — Той замълча и напрегнато се вгледа в лицето ѝ. — Кийли, нека погледнем истината в очите. Единственият изход за мен е отново да изчезна в зоната на здрача.

— И да ме оставиш да се лутам из джунглата на юридическите подробности още седем години? — рязко попита тя, вече сериозно ядосана.

По устните му пробяга смразяваща усмивка.

— Не и този път. — Извади от джоба си красиво изработен портфейл от кожа на кенгуру, върху който се мъдреше монограмът му. — И този път няма да намерят тялото ми, с което още не съм готов да се разделя, но портфейлът ми, открит в зоната на бойните действия, близо до границата с Никарагуа, ще бъде убедително доказателство за смъртта ми. Ще ти оставя подробности относно съобщението, което трябва да направиш.

— Почакай! Има и друга възможност.

Той присмехулно повдигна едната си вежда.

— Можеш да останеш тук.

— Като какъв?

— Не ми пука — съпруг, любовник, приятел...

Той поклати глава.

— Без самоличност? Не бихме могли да живеем така.

— Но как ще обясня повторното ти изчезване? Хората ще си помислят, че съм ужасна жена...

Той тихичко се разсмя на женската й суетност.

— Просто не съществува *благородно* обяснение, Кийли. Кажи им истината — аз съм измамник и ти си го знаела през цялото време. — Той замълча, свъси вежди, а на устните му заигра озадачена усмивка. — Защо? Когато всичко, което правех и казвах бе свършено, когато пълното ми потапяне в личността на Брайън измами всички останали... *ти* как разбра?

Дойде ред на нейните самопризнания. Но можеше ли да му довери тайната, която бе носила като гнойна рана дълбоко в сърцето си през изминалите седем години? Кийли се отдръпна от него и седна на прозореца, придърпа колене към брадичката си и ги обгърна с ръце. Погледът ѝ бе прикован върху матовото стъкло, но тя виждаше нещо друго, свършено различно от студения дъжд, който блъскаше по прозорците.

— Кажи ми.

— Това вече няма никакво значение. — Тя избягваше проникателния му поглед, който я караше да се чувства гола и уязвима.

— Лъжеш — тихичко я обвини той. — Все още има огромно значение.

Кийли нервно притисна пръсти към слепоочията си.

— Него вече го няма. Не можем ли да оставим нещата такива, каквито са?

Гласът му прорязва тишината като студено, стоманено острие. Упоритостта му бе по-силна от нейната.

— Аз се разкрих целия пред теб, Кийли, и за мое собствено успокоение имам нужда от последния елемент от загатката. Причината не е само в това, че те е изоставил. Има и още нещо.

— Брайън не ти е казал всичко. — Тя отклони поглед, за да скрие блесналите в очите ѝ сълзи, твърдо решена да се придържа към безстрастния тон, с който той бе разказал историята си. — Докато си е

изливал душата пред теб, Брайън вероятно е пропуснал да спомене, че той... ме насили първия път, когато бяхме заедно. Тогава ми се искаше да вярвам, че случилото се беше една прибързана, необмислена грешка и се постарях да го забравя. Но след като се оженихме, аз никога не успях да откликна на желанията му... в сексуално отношение. — Тя преглътна и продължи да говори, осъзнала обхваналото го напрежение. Беше й невероятно трудно да облече в думи срама и болката, които така и не бе успяла да преодолее през всичките тези години. — Пълната му безпомощност постепенно го превърна в брутален, себичен любовник. Той мразеше повърхностния, *механичен* секс, но се вбесяваше още повече, когато се опитвах да симулирам чувства, които не изпитвах. Това по някакъв начин нараняваше самочувствието му на мъж и всеки полов акт между нас се превръщаше в... *изнасилване*. Просто не мога да намеря по-подходяща дума. Колкото повече ме насилваше, опитвайки се да ме накара да откликна на страстта му, толкова повече се затварях в себе си, докато накрая започнах да изпитвам почти патологичен страх от всякаква интимна ласка. — Кийли вече тихичко плачеше. — Нашите проблеми вероятно бяха свързани със силния гняв, който той изпитваше към баща си, и с дълбоката му вътрешна несигурност, но аз бях прекалено млада и наивна, за да му помогна да се справи с това. И понеже аз го наранявах и го унижавах, той ми отвърщаше със същото.

Нежелани, неканени, изведнъж я връхлетяха старите спомени — враждебността на Брайън, грубостта на Брайън в спалнята. А когато през оная последна нощ

Кийли му се бе отдала, без дори да се опита да се престори, че изпитва някаква страст, той бе побеснял, нарекъл я бе фригидна моралистка.

— Ако това е истина, ти ме направи такава — бе заявила Кийли, която цялата трепереше. — Всичко, което получавам от теб, е триминутна болка, когато си в настроение, за да ме докоснеш. Пет пари не даваш за чувствата ми.

— А ти очевидно не даваш пет пари за мен. Но след тази вечер никога повече няма да се отнасяш с безразличие към мен. — Той просто се давеше от ярост. Кийли си бе помислила, че ще я удари, но той само я бутна на леглото и онова, което последва, бе най-унизителният кошмар, който бе преживявала до този момент. След

това Брайън разкайно бе помолил за прошка, но тя просто не би могла да му прости. Най-накрая, разбрал, че извиненията му няма да бъдат приети, той бе изхвърчал от апартамента, затръшвайки вратата след себе си.

— Той така и не се върна — прошепна Кийли. — Плаках цялата нощ, защото се боях, че може да си дойде, а когато пристигна съобщението за смъртта му, плаках от облекчение. По онова време никой от двамата ни не знаеше, че съм бременна, а когато след няколко дни пометнах, знаех, че последната атака на Брайън бе убила детето ни. Никога, никога няма да му простя това.

Той стоеше изумен от изненада, а после, осъзнал думите ѝ, въздъхна и въздухът излезе със свистене от устата му.

— Кийли! О, любов моя...

— Веднъж ме попита дали съм искала бебето. — Тя продължаваше да ридае. — Така и не разбрах това. Брайън ми го открадна преди още да съм разбрала за съществуването му. Сякаш дори и от гроба продължаваше да ме измъчва.

— О, боже — прошепна той с преbledняло от ужас лице.

— Когато ме целуна в Мексико сити, аз бях почти сигурна, че не си Брайън. А когато най-накрая ме облада, ти беше толкова чувствен и в същото време така нежен и грижовен... така различен във всяко едно отношение... — Непролетите сълзи опариха гърлото ѝ. — И когато за пръв път в живота си отвърнах на страстта ти с истински, неподправен копнеж и желание, аз бях повече от сигурна, че не си Брайън.

— Ето какво си имала предвид, когато непрекъснато повтаряше, че изобщо не приличам на него. — Той изглеждаше почти наранен. — Нищо чудно, че не можах да преодолея бариерите, които бе издигнала помежду ни, Кийли. Бил съм такъв глупак...

— Остани при мен — помоли се тя.

Не посмя да я погледне, но твърдо поклати глава.

— Предложението ти е толкова примамливо, Кийли. Но не.

— Ако бяхме женени...

Той трябваше да потисне изкушението си да отстъпи и да я остави тя да се погрижи за всичко.

— Кийли, вече говорихме за това. — Гласът му беше влудяващо спокоен и разумен. — Едно нещо е да вярвам, че съм Брайън, съвсем

друго е — да се преструвам, че вярвам. Единственият изход е да се махна.

— Но къде ще отидеш? Какво ще правиш?

— Казах ти вече. Ще се върна в Хондурас.

Тя безсилно закърши пръсти.

— Не мога... няма да те пусна да отидеш! Не сега... не и преди да проумея всичко, което се случи. Би могъл да останеш, ако наистина го искаш! Нищо не може да ти попречи, освен... освен...

— Чест? — тихичко попита той. — Кийли, не искам от мен да продължавам лъжата — така никога няма да получа уважението ти, да не говорим за моето собствено. А и как бихме могли да бъдем щастливи заедно, като знаем, че Хелън можеше още да е жива, ако не бях решил да се правя на Господ Бог.

Безсилие, гордост и гняв се бореха в душата ѝ.

— Ти продължаваш да се правиш на бог! Как можеш да влезеш по този начин в живота ми, да го обърнеш наопаки, а когато играта загрубее, да се измъкнеш? Може би, в края на краищата, не си чак толкова различен от Брайън!

Той пребледня още повече и тя разбра, че го е наранила.

— Не прави нещата по-трудни, отколкото са в действителност, Кийли! Тръгвам си, защото трябва да направя точно това. — Той ѝ обърна гръб — сигнал, че това е краят на разговора.

Кийли запази спокойствие и се върна в спалнята си, за да се подготви за нова атака. Знаеше, че решаващата битка трябва да се проведе на съвсем различна арена. Пригответи се да си ляга. Бе толкова съсипана психически, че нямаше сили дори да заплаче. След като ранният ѝ брак с Брайън се бе провалил, Кийли се бе научила да живее собствения си живот, вместо да се опитва да живее със и чрез някой мъж. До скоро този начин на живот не ѝ се струваше скучен и еднообразен. В по-голямата си част дори бе напълно задоволителен. А сега, когато мислите и чувствата ѝ бяха в такава степен обсебени от друго човешко същество, когато се вълнуваше дори от присъствието му в стаята, Кийли бе уплашена до смърт. Защо тогава не го пуснеше да си върви?

Без да губи време да си облича халата, или да търси чехлите си, Кийли се изправи, намислила нещо. Застана в тъмния коридор, който разделяше стаите им, опитвайки се да събере достатъчно смелост, за да

натисне бравата на вратата му. Вратата се отвори сякаш по свое собствено желание.

Той пишеше нещо, вероятно писмо. За подложка му служеше една голяма книга, която бе подпрял на коляното си. Долната част от тялото му бе небрежно покрита с хавлия за баня. Кийли знаеше, че все още е гол след душа. Тя изпита слаб пристъп на страх, примесен с очакване, когато излезе от полумрака и пристъпи в ярко осветената стая. Остана неподвижна за момент, без да каже нито дума, докато накрая той вдигна поглед към нея. Изобщо не изглеждаше изненадан. Бе по-скоро примирен, сякаш бе очаквал появата ѝ. После бавно сгъна писмото и го остави на ниската масичка. Тя не се и опита да прикрие треперенето си, бавно прекоси осветеното пространство и застана до леглото.

Искаше ѝ се да го нарече по име, но той нямаше име, а Брайън винаги бе засядало на гърлото ѝ. Той трябваше да разбере, че независимо от името, с което желаше да го наричат, тя искаше той да остане, да бъде неин съпруг, неин любовник, неин мъж.

Тя протегна ръка и леко докосна плоския му, стегнат корем. Мускулите му се стегнаха под ръката ѝ. Той скочи от леглото с едно-едничко движение и се приближи до прозореца. Вдигна ръце и прокара пръсти през косата си, а мускулите по идеално оформения му гол гръб заиграха и ѝ напомниха за еластичните, коприненомеки хълбоци на расов кон.

О, господи, искам този мъж, безмълвно проплака тя. Дай ми го, господи! — Дойдох, за да се сбогуваме — тихо прошепна тя.

— Довиждане, тогава.

— Люби ме, преди да си тръгнеш.

— Не мога.

Напълно забравила наранената си гордост, тя се приближи до него, опря гладката си буза в гърба му, обгърна го с ръце и забеляза, че кожата му настръхна. Той дръпна ръцете ѝ с такава сила, че едва не нарани пръстите ѝ.

— Не прави това, Кийли! Нека се сбогуваме с достойнство.

Сърцето ѝ подскочи, стоплено от внезапна надежда. Но той се боеше от нея! Страхуваше се, че ако се поддаде на тази последна интимна ласка, после няма да има сили да я изостави! Тази надежда ѝ вдъхна нови сили.

Той мълчаливо бе признал сексуалната ѝ сила и подобно на Далила, тя щеше да използва признанието му срещу него самия.

Кийли се поколеба за миг, а после захвърли предпазливостта си на вятъра. Само с едно елегантно движение тя разкопча нощницата си и я остави да падне на земята. Златистите ѝ очи, огромни и блестящи като луната, не се отделяха от лицето му.

Всичко щеше да е наред, ако не я бе погледнал за част от секундата. Бързо отвърна очи, но вече бе прекалено късно. Погледът му се оказа фатален и те и двамата го знаеха, докато желанието му се бореше с разума, копнежът по нея — с предпазливостта. Беше видял тялото ѝ с цвят на кехлибар, корал и див мед... толкова топло, вълнуващо, живо. Дъхът му секна, когато Кийли повдигна едната му ръка и я постави на гърдите си, а когато долови ударите на сърцето ѝ под тази свършена гръд с розово връхче, той бе напълно загубен.

Кой знае как изведнъж се озова на леглото, придърпа я върху себе си, започна да целува шията, гърдите и устните ѝ с цялата съдържана страст, на която бе способен един мъж, възбуден до крайност, мъж, на когото предстоеше да изгуби всичко, което имаше някакъв смисъл в живота му. Нямаше никакво встъпление. Ръцете му се плъзнаха по голия ѝ гръб, с все сила придържаха бедрата ѝ върху неговите. Тя усети влудяващото му пулсиране и само миг по-късно той я облада, оставяйки я без дъх. Все по-близо един до друг, те се галеха, извиваха, притискаха се, поспираха за миг на границата на изпепеляващия плам, шепнеха си любовни думи, даваха воля на задавените си викове, пак се галеха, доставяха си неописуема наслада... ръцете им се движеха в синхрон, дишаха като един, чрез устните си сякаш достигаха до дъното на душите си... Тя вдъхваше сладкия аромат на мускулестото му тяло и изведнъж я заля сладострастна, чувствена, огнена вълна, която възпламени всеки нерв от тялото ѝ и я разтърси до мозъка на костите ѝ. Усети, че се разпада, цялата погълната от почти неописуемия огън на удоволствието. Дълбокият, забързан пулс на кръвта ѝ се извиси до бясно кресчендо, за да се слее с неговия. Тя изплака на глас докато бавното, сладостно триене на пламналите им бедра ги въздигна до такава еротична експлозия, която сплете телата им и те заедно полетяха към небитието.

— Остани при мен — задавено промълви тя.

— Кийли, о, Кийли — простена той. — Какво направи с мен!

Вкопчени един в друг, те заедно се носеха на вълните на страстта, докато накрая чувственото удоволствие бавно премина в неуловима тъга.

Как би могъл да ме изостави сега, победоносно си мислеше тя, доволно сгушена на гърдите му, притиснала устни към влажната му шия. Той вече бе неин, бяха истински свързани от сексуални и емоционални връзки, които бяха твърде силни, за да бъдат разкъсани. Беше абсолютно сигурна в това и стоплена от тази увереност, тя спокойно се унесе в сън.

На следващата сутрин се събуди от студ. Опита се да се сгуши в топлото му тяло, но него вече го нямаше. Тя рязко се изправи. На мястото на надеждата, която я бе сгривала цяла нощ, се появи внезапен страх и паника.

Той си бе заминал.

Нощницата ѝ, небрежно захвърлена предишната нощ, сега лежеше спретнато сгъната в долния край на леглото. Кийли отхвърли атлазената завивка и бързо я навлече.

Тоалетната стаичка и съседната баня бяха съвсем празни. Бюрото беше разчистено и подредено. Копчетата за ризи и диамантените му пръстени лежаха в кутията от розово дърво. Всичките му дрехи все още висяха в гардероба. Обувките му бяха подредени в спретнатата редица. Шлиферът му също висеше там — като ням обвинител.

Липсваше единствено меката кожена чанта, в която бе опаковал багажа си предишната вечер. Явно бе решил да напусне къщата така, както се бе появил в нея — само с дрехите на гърба си. Едва сега Кийли забеляза един бял плик, върху който бе надраскано името ѝ, подпрян на една възглавница. Вътре сигурно бе писмото, което бе написал предишната вечер.

Обезумяла от страх, тя бързо го разкъса. Четливият му почерк, който толкова приличаше на почерка на Брайън, че бе разделил експертите на два лагера, бе подготвил сцената за второто му изчезване.

Тя започна да чете.

Скъпа, моля те, вземи сивия ми костюм от шивача в сряда. Предполагам, че бързо ще привърша с работата си в

Хондурас — две седмици, най-много месец. Ще използвам всяка възможност, за да ти телефонирам. Грижи се за Ейс вместо мен и помни, че постоянно мисля за теб. Брайън.

С тази прозаична бележчица той ѝ осигуряваше едномесечен покой, преди новинарите да се доберат до пикантната новина за повторното му изчезване — събитие, което щеше да засенчи дори първото му бягство преди седем години. Връхлетяна от непреодолима скръб, Кийли заключи вратата и, изолирана от целия свят, се хвърли на леглото и безсилно се отдаде на сълзите си.

Стори ѝ се, че остана така часове наред. После изтощена се обърна по гръб и се загледа тъпо в тавана. Нищо не чувстваше, нищо не усещаше. Беше съсипана, вцепенена, вкаменена. Скоро обаче вцепенението отстъпи пред болката. Тя се изправи и влезе в банята. Напълни мивката със студена вода, наплиска лицето си и се избърса с една кърпа за ръце. Внимателно погледна очите си в огледалото. Даже не са зачервени, помисли си тя. Само мъртви и безжизнени.

Телефонът в спалнята иззвъня. Тя отчаяно се вкопчи в появилата се надежда. Беше Франк Кейбъл. Изслуша го, без да разбере абсолютно нищо, после, по време на една пауза, му каза сам да взема решението. Обясни му, че днес няма да бъде на работа и без да дочака отговора му, затвори.

Под телефона забеляза ъгълчето на бяла визитна картичка. Извади я и я погледна. *Рикардо Кастило. Лондон. Мексико сити. Ню Йорк.*

Обхваната от внезапна възбуда, тя грабна телефона и набра номера.

17.

Фламингите се извисиха, сякаш изпълняваха въздушен балет над блалистата низина, където морето преминаваше в плитка лагуна навътре в хондураския бряг, потънал в знойна жегата, пренаселен от акули, гъмжащ от комари.

Като оставиха възсолена вода на по-смелите патици, големите птици, подобно на розов облак, се вдигнаха във въздуха и разбиха гладката, огледално чиста водна повърхност на стотици живописни пръски и отблясъци.

Пилотът закова малкия самолет амфибия близо до брега, където щеше да стовари продоволствията и пътниците, които возеше върху един гумен сал. Освен Кийли и Кастило от самолета слезоха двама водачи от племето Pipil и трима носачи от племето Miskito.

Денят вече превалише и Рик трябваше да положи огромни усилия, за да убеди Кийли да пренощуват край лагуната и да изчакат до разсъмване на следващия ден, преди да се отправят към лагера, където се намираха американските военни.

След вечерята от консерви Кийли се отдръпна от огъня и от рояка комари. На двадесет и девет години, тя все още бе необикновено красива жена. Притежаваше смелостта и дързостта на младите, но в същото време излъчваше спокойствие и сдържана резервираност, които интригуваха по-горещия, латиноамерикански темперамент. Кастило изпитваше смесени чувства към тази експедиция и начина, по който Кийли я бе организирала — възхищаваше се от нейния решителен и несломим дух и в същото време се дразнеше, че бе успяла да го принуди да я подкрепи и то само защото той се страхуваше за безопасността ѝ в това безразсъдно приключение. Известно време бе обсъждал идеята да я вземат за заложник в Джукуапа и по този начин да предотвратят слизането ѝ на брега, но това щеше да бъде пирова победа и той го знаеше. Не би могъл да се справи по този начин с една твърдоглава и независима жена като Кийли, която по нищо не

приличаше на мексиканските момичета, възпитани в покорство и подчинение към желанията на мъжете.

Той я наблюдаваше, а огънят огряваше лицето ѝ, хвърляше светлокафяви сенки по бледата ѝ кожа. Тя му напомняше за американското момиче, което бе обичал преди много години — не толкова на външен вид, колкото с поведението си. Предполагаше, че подобно държание бе вродено у американските жени — тази свобода на духа, това открито предизвикателство към чувството за надмощие у мъжете с по-традиционни възгледи. Той самият, обаче, никога не бе харесвал пасивни жени.

Кийли сякаш не осъзнаваше изключителната си красота. Без грим и украшения дори, тя сияеше като скъпоценен камък в тая примитивна обстановка. Лицето ѝ изглеждаше измамно крехко, излъчваше някаква странна, екзотична светлина. Кастило се опита да си представи какво ли велико преживяване е любовният акт с една такава жена, а само мисълта за това разпали неочакван и нежелан огън в слабините му.

Той бързо се изправи. Не него искаше тя.

Кийли се отдалечи от огъня и с неохота се прибра в палатката си. От минутата на пристигането си тук тя сякаш усещаше присъствието на Брайън наоколо, а това усещане се засилваше с падането на нощта. Тя като че ли се надяваше, че той и командосите му всеки момент ще се появят пред палатката ѝ, но това, разбира се, не стана. Кийли с нетърпение чакаше утрото, когато тя, Рик и двамата водачи *indios*, нарамили тежките си раници, щяха да се упътят към мисията, която бяха зърнали от въздуха.

Гората, която заобикаляше палатките им, изглежда не спеше, изпълнена с нощни звуци. Някъде в далечината изпищя огромна котка, а Кийли съблече блузата си, за да позволи на въздуха, колкото и малко да бе той, да погали тялото ѝ.

Потънала в мисли, тя намаза тялото си с репелент и в първия момент не чу Рик, който мълчаливо повдигна противокомарната мрежа, не забеляза разстроеното, напрегнато изражение на лицето му, докато я наблюдаваше как размазва течността по раменете си, как, отметнала назад глава, маже шията си, как разтрива препарата по гърдите си. Най-накрая Кийли усети присъствието му, извърна се и се

стресна, когато го видя да стои там. Въпреки всичко успя да запази самообладание и спокойно се пресегна за ризата си.

— Всичко наред ли е? — Бе успяла да закопчее само едно копче по средата, когато той влезе в палатката. Кийли забеляза, че и той не носи нищо под широката си, бяла памучна риза. Нощният въздух беше горещ и влажен и капчиците пот, които блестяха по гладката му кожа, създаваха лъжливото впечатление, че гърдите му са намазани с нещо мазно. Златен кръст украсяваше шията му, а на кръста му бе затъкнат голям пистолет.

Тя го погледна, а когато заговори, гласът ѝ бе хладен и овладян.

— Какво има?

Той най-сетне се обади.

— Чу ли пумата?

— Да.

— Дойдох, защото си помислих, че може да се страхуваш. — Той се усмихна. — Всяка друга жена би се уплашила. Но не и ти.

— Никога не съм се бояла от четириноги създания.

Очите му заблестяха.

— Само от двуногите.

— Това беше преди. Вече не се боя и от тях. — Подтекстът на казаното бе далеч по-дълбок, отколкото изглеждаше на пръв поглед. — Ти беше напълно прав, когато не дойде с мен онази нощ в Мексико сити, Рик. Каза, че ще съм ти благодарна за това и наистина е така.

Тъмна червенина бавно пропълзя по неподвижните му скули, когато той осъзна, че тя добре разбира какво търси той в палатката ѝ, на какво се надява, привлечен като нощна пеперуда от неотразимия ѝ блясък. Преди да успее да произнесе каквото и да било в свое оправдание, в далечината се разнесе тътенът на мощна експлозия.

Рик се втурна край нея с такава скорост, че тя едва не падна по гръб, а последвалият силен обстрел и грохотът на експлозиите раздраха тишината на нощта. Кийли го последва навън от палатката и го завари да хвърля пръст и кал върху догарящите въглени на огъня. Уплашените *indios* се щураха насам-натам, бърбореха нещо неразбираемо и сочеха с ръка.

Кийли погледна към тъмната, монолитна снага на Кордилерите. Високо горе, в планината избухваха яркооранжеви огнени отблясъци, гъсти кълба дим се виеха нагоре в мастиленосиньото небе.

Монотонното бучене на самолетите се чуваше сред грохота на експлозиите, а зловещото тракане на противовъздушната артилерия отекваше в топлата нощ.

— Бягай, Кийли — изкрещя Рик. — Ще започнат да ни обстрелват.

И тя побягна.

Самолетите вече прелитаха над тях, а автоматичните им картечници бълваха куршум след куршум, които раздираха опънатите палатки. Тя се препъваше и падаше в тъмнината, оплела се в коварните увивни растения, опитвайки се да се изплъзне от куршумите, които се забиваха около нея с характерен глух звук. Кийли газеше из блатистата местност, напълно забравила страха си от змии и алигатори, обладана единствено от мисълта да се спаси.

Накрая спря, цялата разтреперана от ужас, затънала до кръста във вода и гъста кал. Самолетите направиха два кръга, като не спираха да стрелят, после изчезнаха, като се насочиха отново към базата в планината.

В този момент Кийли можеше да мисли единствено за Брайън, който беше там горе, сред зъберите, и който може би наистина бе намерил смъртта си при тази изненадваща атака.

Когато Рик я намери и я заведе при раздраната от куршуми палатка, Кийли представляваше окаяна гледка. Бе попаднала в някаква стръмна клисура и се бе търкала надолу през глава, преди да успее да се хване за корена на едно дърво. Устната ѝ кървеше и бе започнала да се подува, тялото и косата ѝ бяха целите оплескани в кал. Рик беше много внимателен и тя му позволи да я отнесе до лагуната и да я потопи във водата, така, както си беше с дрехите. Той я изкъпа и почисти драскотините ѝ с антисептичен сапун, като не спираше да бъбри с ласкавия си глас, опитвайки се да я успокои. Тя трепереше цялата, но не от студ. Рик изми накаляната ѝ коса и я избърса с ризата си. После ѝ помогна да си облече чисти, сухи дрехи.

Нощта постепенно утихна и голямото благо отново се изпълни с нощните си звуци. Чу се дори ръмженето на алигаторите, които сякаш протестираха за нарушеното им спокойствие. А високо в планината бушуваха огньовете и се виеше бял дим.

Кийли започна да плаче. Задавените ѝ ридания заради Брайън притесниха Рик. Тя не се страхуваше от джунглата и дивите животни,

боеше се единствено за човека, когото обичаше. Рик я придърпа поблизо и я притисна към себе си, опитвайки се да я успокои. Продължи да я гали, докато сълзите ѝ пресъхнаха и тя заспа в ръцете му. Той подпря глава на едно дърво, но умът му не намираше покой.

Тя спа много неспокойно. Няколко пъти трябваше да я буди, за да я освободи от кошмарите ѝ, притиснал главата ѝ към рамото си. Рик почти не спа. Беше неспокоен и разтревожен. Шансовете на Брайън да е оцелял изглеждаха нищожни, но той съзнаваше, че не е необходимо да ѝ казва това.

На сутринта Рикардо с облекчение установи, че тя отново е заприличала на себе си... беше бледа, но се владееше и бе готова за действие. Положението им не беше никак розово. Ужасените *indios* бяха избягали през нощта. Те двамата се намираха на брега, на мили разстояние от Джукуапа и разполагаха само с един разбит радиоприемник. Нямаха водачи, нямаха носачи, а след снощното нападение, нямаха и крайна цел.

Двамата се надвесиха над картата.

— Ще продължим към мисията — реши Кийли.

Той се изправи, подразнен от деспотичната ѝ самонадеяност и заповеднически тон, особено след снощната проява на женска слабост и пасивност.

— Ще продължим нагоре по брега до най-близкото село — възрази той. — Можем да се обадим на Лозано и да помолим да ни изпратят хидроплан.

Неумолимите, златисти очи на Кийли, предупредително заблестяха.

— Брайън може да е горе, в планината и аз отивам там. — Гласът ѝ прозвуча тихо, но думите ѝ бяха твърди и неотстъпчиви.

— Кийли, ако лагерът е евакуиран, мястото ще гъмжи от вражески войници. Брайън може да е загинал по време на нападението, или пък да е избягал с оцелелите. Моята главна грижа в този момент е твоята безопасност. Мога да направя някои запитвания — командосите ще се прегрупират някъде наблизо и ако е жив, или мъртъв, не може да не го намерим.

— Но той може да е все още в мисията — не отстъпваше тя.

Гласът на Рик беше безкрайно търпелив.

— Ще ни бъдат необходими два дни, за да стигнем до мисията без водачи. Може да ти се струва, че е съвсем близо, зад оня хълм, но това е тежък, неравен терен сред джунглата, пресечен от дълбоки долини и реки, области с непроходими гъсталаци. Може дори да ни пленят. Как тогава ще помогнем на Брайън?

Цялото й същество обаче излъчваше твърдоглава, всеотдайна решимост, която го плашеше.

— Това е хондураска територия. Хондураските и американските военни части ще се върнат — упорито заяви тя. — Ще имат транспорт, радиостанции. Ако тръгнем покрай брега, провизиите ни ще свършат твърде бързо, нямаме лодка, а и ще трябва да се борим с комарите, алигаторите и акулите.

Погледът й беше необичайно студен и суров — в очите й имаше нещо, което не бе виждал никога преди.

— Ако е убит, трябва да видя тялото, Рик. В противен случай никога няма да разбера дали е мъртъв, или просто се е възползвал от нападението върху мисията, за да изчезне.

През следващия един час събраха багажа си, а спорът им ту затихваше, ту избухваше с нова сила. Най-накрая, ядосан, Рик й постави своя ултиматум, а Кийли мрачно обяви, че продължава към мисията със, или без него.

В края на краищата, Рик отново бе принуден да се подчини на непреклонната й воля. Решиха да пресекат река Патука и да продължат по течението й на северозапад по посока на мисията. Маршрутът по клисурата на реката удължаваше пътя им с две мили, но там се вървеше по-лесно, отколкото право нагоре по планината през неравния терен. Кийли със страхопочитание и възторг се взираше във виолетово обагрените, приличащи на пирамиди хълмове, които се възправяха пред тях, задушени от гъста, избуяла растителност и гъмжащи от странни бръмбари, животни и птици.

Трябваше им цял ден, за да достигнат мястото, където Патука се спускаше към крайбрежните лагуни. Бяха натоварени с всичката храна, която успяха да наблъскат в раниците си. Влачеха още амуниции, брадви и мачете. През първата си нощ на открито успяха да разпънат хамаците си.

Кийли остана будна дълго време, загледана в нощното небе. Наблюдаваше ярките звезди, осеяли тъмното тропическо небе.

Прилепите се измъкнаха от укритията си, защураха се насам-натам, в търсене на пляката от комари, които се носеха из въздуха. Блатистата низина дишаше около нея и тя почти усещаше как нощта изпълзва от тъмното си скривалище, за да се разпростре над реката. Тази вечер всичко ѝ се струваше далечно и недостижимо — птиците, животните, звездите... *Брайън.*

Тя рязко завъртя глава, за да пропъди мислите си.

Преди да затвори очи, Кийли погледна към Рик, който лежеше в хамака си наблизко. Лежеше по гръб, скръстил ръце под главата си. Кийли знаеше, че е буден и също като нея брои звездите. След изтощителния преход през деня всеки се бе затворил в себе си, почти не разговаряха и Кийли в един момент се почувства изолирана от целия свят сред тая гъмжаща от всякакви животни пустош. Тя пооправи водонепроницаемия чаршаф в долния край на хамака, за да ѝ е под ръка, в случай че завали, придърпа противокомарната мрежа върху горната част на тялото си и затвори очи.

На следващата сутрин ги събуди величественият изгрев на слънцето. Станаха сковано и след импровизираната закуска отново нарамиха раниците си. Рик неодобрително мълчеше, а Кийли, като практична жена, прие по-леката раница, без да протестира. Рик праметна пушката през рамо и те се отправиха към планината, забулена в лека утринна мъгла.

По средата на влажната и задушна сутрин двамата напуснаха блатистата крайбрежна долина и започнаха да изкачват предпланината. На места растителността бе толкова гъста, че трябваше да си проправят път с помощта на мачете, като предпазваха десните си ръце с единствения чифт ръкавици, който си поделиха. Дори и най-малките пришки и мехури бяха опасни в тази тропическа зона, гъмжаща от бактерии.

В четири часа, след като бяха изкачили около триста фута, те направиха бивака си на една тясна, скалиста издатина, надвиснала над бързите води на реката.

Кийли взе една хавлия и антисептичен сапун и се отдалечи нагоре по течението, за да се изкъпе. Намери едно местенце, където реката не беше нито толкова бърза, нито толкова дълбока, седна на един камък сред водата и остави течението да успокои уморените ѝ мускули. После изми косата си и изпра дрехите си. С изненада

установи, че въпреки горещината, водата беше съвсем студена, а едно такова малко удоволствие, като хладната баня, я накара да се почувства напълно освежена и отпочинала. Кийли с неохота нахлузи топлите си ботуши и се запъти обратно към бивака, като за пръв път през последните два дни на изтощителна умора и пот, се почувства свежа и бодра. Когато пристигна, Рик вече бе успял да се изкъпе и избърсне и разопаковаше багажа им.

Погледът, с който я посрещна беше повече от красноречив. Тя чудесно знаеше какви мисли се гонят в главата му. Кийли спокойно срещна погледа му. Златистите ѝ очи бяха ясни и сериозни. Най-накрая той преглътна мъчително и отклони поглед. Беше ѝ сърдит и тя го знаеше, но нейната независимост и непреклонност още повече увеличаваха притегателната ѝ сила като жена.

Тя се поотдалечи и седна на един камък, за да изсуши косата си. Бяха сами в един свят, който се намираше на светлинни години разстояние, от Ню Йорк, от предизборните кампании и изискания начин на живот. Тя се проклинаше, загдето не бе предвидила това развитие на нещата. Бяха съвсем сами, без носачите и водачите, навсякъде около тях ги дебнеха опасности, съществуваше реална възможност Брайън вече да е мъртъв. Не бе забравен и случаят в Мексико сити, когато тя бе увиснала на врата му... и в цялата тая бъркотия Кийли не бе съобщила, че привличането, което Рик изпитваше към нея, ще прерасне в съвсем обяснимо, здравословно желание да се люби с нея. Всъщност, тя изобщо не бе казвала пред него, че е влюбена в Брайън. Само бе споменала, че между тях двамата има някаква недовършена работа. Рик беше привлекателен мъж... Една връзка с него може би би ѝ доставила истинско удоволствие... *преди*. Но сега Кийли не можеше и да понесе мисълта, да я докосва друг мъж — *дори* и Брайън да бе вече мъртъв.

Знаеше, че съществува много малък шанс той да е останал жив след нападението на партизаните. Прониза я такава силна болка при мисълта за това, че тя едва не изплака на глас. Не, беше по-добре да изхвърли мислите за Брайън от съзнанието си. Щеше да разполага с достатъчно време да размишлява върху загубата му, след като пристигнат в мисията.

На следващия ден изминаха по-малко от миля, като петстотин фута вървяха все нагоре по стръмнината. Докато с огромни усилия си

пробиваха път през тясното ждрело на реката, те от време на време зърваха огромни водопади, които с трясък се спускаха от тристафутова височина и се разбиваха в многоцветна дъга от пръски. Край тях летяха южноамерикански пъстрокрили птици и хиляди зелени папагали. След тях вървяха и крещяха дребни маймунки. Всички животни уплашено бягаха надалеч, докато малката, шумна групичка си проправяше път през гъсталака. Колкото по-високо се изкачваха, толкова по-гъста и по-буйна ставаше растителността, а джунглата като че ли беше навсякъде, растеше дори и по скалите, по които сякаш нямаше никаква почва. Макар да вървеше на разстояние от нея, Рик винаги се оказваше наблизко в най-подходящия момент. Всеки път ѝ подаваше ръка, когато пътеката беше прекалено стръмна и непроходима. И всеки път, когато срещнеше погледа на напрегнатите му пъстри очи, Кийли бързаше да пусне протегнатата му ръка.

Намираха се на двадесет фута над бушуващата река и един след друг напредваха инч по инч по една камениста тераса, когато земята се разлюля под краката им. Кийли знаеше, че земетресенията са нещо обикновено в тоя вулканичен район. Повечето от тях бяха напълно безопасни, включително и това. Земята се разлюля само колкото да откърти парчета от скалите над главите им, които се изсипаха като смъртоносен дъжд отгоре им. Те бързо изхлузиха раниците си, а Рик я напъха под една козирка и заслони тялото ѝ със своето.

Галантна, но безразсъдна и глупава постъпка, която търсеше само външен ефект, кисело си помисли тя. Двамата щяха да представляват много по-голяма мишена, отколкото ако всеки от тях се бе притиснал към скалистата стена. Но не каза нищо. Латиноамериканските мъже не ценяха жените, които узурпираха ролите им на защитници и покровители, а Рик вече бе претърпял твърде много поражения. Сега сякаш бе започнал някаква изкусна кампания да пречупи волята ѝ чрез сексуалното си превъзходство.

Реката се пенеше и лъкатушеше под тях. Малките, но смъртоносни каменни отломъци се сипеха отгоре им, а те напрегнато чакаха и се надяваха земетресението да не се усили и да не запрати цялата скала заедно с тях двамата в клисурата.

Подскачащите наоколо камъни ги задържаха почти десет минути, хванати като в капан, интимно притиснати един към друг. Тя

се опита да се отдръпне от него, но той затегна прегръдката си и прошепна.

— Не още.

В падинката под адамовата му ябълка се бе насъбрала пот, ризата му беше подгизнала, а Кийли знаеше, че и собственият ѝ гръб е мокър. Тя отстъпи и положи чело на гърдите му, отказвайки обаче да се предаде пред аромата и допира на тялото му, което се притискаше към нейното.

Преди още да осъзнае какво става, Кийли почувства устните му върху влажното си слепоочие, после той продължи надолу и притисна устни към шията ѝ. Изумена и слисана от случилото се, Кийли едва тогава осъзна, че той не трепереше от страх, или изтощение. Тя бързо извърна глава и прошепна:

— Рик... моля те...

Той се скова и спря незабавно. Без да каже нито дума, я отмести от себе си и отново метна раницата на гърба си. После се обърна и с напълно безизразно лице ѝ помогна да сложи нейната раница, като нито веднъж не я погледна в очите. Кийли знаеше, че е наранила гордостта му, но подозираше, че той е бесен не само заради нея, а заради самия себе си.

Тя го остави на мира и той постъпи по същия начин.

Беше почти тъмно, когато спряха, за да си направят бивак за пренощуване. Рик се надяваше да стигнат мисията още на другия ден преди обяд. Предлагаше да се приближат много предпазливо и да не влизат, преди да разберат чиї войски са разположени там.

Но всичките тези изпитания им бяха спестени.

Когато потеглиха на следващата сутрин, те буквално връхлетяха върху група хондураски разузнавачи. Изпълнена с мрачни предчувствия и страх, Кийли се взираше в напрегнатите млади лица, докато Рик на бърз испански обясни на младия офицер, който бе на чело на отряда, кои са и защо са по тези места. После, под насочените дула на пушките им, те се отправиха към американския военен лагер, построен извън бомбардираната мисия.

С подути крака, мръсни и уморени, те минаха покрай все още димящите руини и се насочиха към палатката на американския военен съветник. Два хеликоптера в маскировъчен цвят клечаха като грозни, гигантски насекоми в изровения от бомбите двор. Хондураските и

американските войници работеха заедно. Разчистваха развалините с кирки и лопати, търсеха трупове. Няколко тела лежах на навън, покрити с брезент. Вонята бе просто непоносима. Кийли едва не се задави, но не можеше да откъсне очите си от телата на убитите.

В голямата палатка, в която се помещаваше щабът, лейтенант Кейт Путмън четеше и правеше бележки по доклада за нападението върху мисията, осъществено през границата на Пегуалпа. Един млад хондураски адютант отбелязваше малки червени кръстчета и кръгчета на картата.

Офицерът се изправи и заобиколи бюрото си, протегнал ръка към Рик, но живите му, кафяви очи с любопитство огледаха Кийли. — Така. Значи вие сте Ричард Кастило! Чел съм няколко от вашите доклади за „Амнести“. Какво правите тук, сред целия този ужас?

— Наистина избрахме най-неподходящия момент — спокойно се съгласи Рик. — Търсим съпруга на тази дама. Лейтенант Путмън, да ви представя госпожа Брайън Ийстън от „Ийстън Пъблишинг“ в Ню Йорк.

Кийли протегна ръка.

— Надявам се, че ще можете да ни помогнете, лейтенант. Моят съпруг трябваше да бъде с Тибурон или Суарес в този лагер. Безпокоя се, че може да е бил убит по време на нападението.

— За нещастие това е напълно възможно. Американците, които бяха тук със Суарес, не са официални пратеници на американското правителство и ние не ги водим на отчет. Освен това, не сме в състояние да идентифицираме всички жертви.

Кийли смело вирна брадичка.

— Аз видях... труповете навън. Може ли да ги видя отблизо?

Рик извади една нова снимка на Брайън, но Путмън я погледна съвсем бегло.

— В момента разчистваме терена — внимателно рече той. Възхищаваше се на куража ѝ. Разбираше, че тя иска да научи истината веднага, без всякакви забавяния и увъртания. — Телата, които открихме днес, мадам, са от преди три дни. Не са много приятна гледка, а вонята им е още по-страшна. Под развалините има още трупове, а утре е четвъртият ден след нападението. Сигурна ли сте, че искате да направите това?

— Сигурна съм.

Офицерът бе впечатлен и заинтригуван. Не бяха много съпругите, които идваха да търсят мъжете си, да не говорим пък за разпознаване на трупове. Тая трябва да е страхотна жена.

— Всички оцелели бяха евакуирани след нападението, госпожо Ийстън. Що се отнася за онези, които все още лежат под развалините, ще трябва да изчакате и да ги огледате в болницата или в моргата в Тегусигалпа. Господин Кастило може да уреди това.

Забелязал пребледнялото лице на Кийли, Рик побърза да се намеси.

— Може би бихме могли да разгледаме личните вещи, останали в базата — дрехи, паспорти, снимки — все неща, които може да са били изпразнени от джобовете им в нощта на нападението.

Лейтенантът даде знак на адютанта. Една голяма кутия бе извадена от заключения шкаф в стаята. Никой не проговори, когато Кийли се приближи до масата. Тя започна да разглежда вещите, а сърцето ѝ като обезумяло блъскаше в гърдите ѝ. Гадеше ѝ се при вида на тези жаловити останки — медальони, писма, тефтерче с адреси, томче със стихове.

На дъното на кутията Кийли намери портфейла му.

18.

Стомахът ѝ болезнено се сви и тя разбра, че това наистина е неговият портфейл. Отвори го, макар вече да знаеше, че вътре ще намери инициалите му, БТИ, изписани върху меката, вече обезцветена кожа. В портфейла имаше хондураски банкноти, резервен ключ от ягуара, който Хелън му бе подарила за рождения му ден, една малка снимка на Хелън и кичур от оранжевата ѝ коса, отрязан точно преди погребението ѝ. Последната вещ, която намери, бе завещанието на Брайън Тревелиън Ийстън, напечатано и нотариално заверено от адвокат в Ню Йорк. Кийли го сгъна, без дори да го прочете, неспособна да преглътне страха и да се пребори с ужаса, надигнал се в гърлото ѝ. Брайън не бе оставил нищо на случайността. Погрижил се бе всички улики да сочат, че Брайън Ийстън е загинал на това място.

Само че сега вече не ставаше дума само за внимателно обмислен план. Възможността да е загинал при нападението бе напълно реална. Ако трупът му не бе навън под брезента, ако не намереше тялото му в болницата или в моргата в Тегусигалпа, как можеше да бъде сигурна дали е жив или мъртъв?

На Кийли ѝ се стори, че полудява, сякаш бе уловена в някакъв сътворен от Данте кошмар, от който просто не можеше да се събуди. Излязоха навън. Едно по едно откриха лицата на младите мъже, които бяха загинали напълно безсмислено по време на яростната въздушна атака. Кийли запази самообладание през цялото време. Въздъхваше с облекчение всеки път, когато видеше, че мъжът, когото обича, не е сред мъртвите.

Когато приключиха, Рик измъкна портфейла от омекналите ѝ пръсти и се вгледа в очите ѝ. Видя много мъка, но и проблясък на надежда.

— Много съжалявам, госпожо Ийстън — каза лейтенантът. — Това е една проклета, мръсна война.

— Мога ли да задържа портфейла? — Кийли го прекъсна. Не искаше да се поддава на съчувствието му. Не знаеше дали ще съумее

да запази спокойствие след това.

— Разбира се. Вече е бил описан.

— Благодаря ви, лейтенант. Надявам се, че ще можем да запазим в тайна всички предварителни догадки, докато все пак не открием тялото...

— Разбирам. Ще направим всичко възможно, за да ви спестим неприятностите.

— Много сте любезен, благодаря.

— Но вие трябва незабавно да напуснете района — напомни им той с настойтелността на човек, който има твърде много работа и не разполага с достатъчно време, за да я свърши. — Ще има и други нападения по границата и не искам наоколо да се мотаят цивилни лица, които могат да оплескат всичко... извинете за израза, мадам. Ще трябва да изчакате в Тегусигалпа, където ще бъдат превозени останалите жертви.

Подаде ръка на Рик и отново се обърна към Кийли.

— Заповядайте в палатката ми, за да се измиете и да си починете, преди да ви евакуираме тази вечер. — Поколеба се за миг, но после продължи. — Искам да знаете, че всички ние тук много харесваме вашето списание „Ийстън Уест“, госпожо Ийстън. Вие сте страхотна жена.

Тя премигна няколко пъти, за да прогони сълзите, предизвикани от топлите му думи, и му подаде ръка.

— Много ви благодаря.

Путмън даде знак на младия адютант, а Рик пристъпи напред, за да я придружи до палатката на лейтенанта. Тя го хвана за ръката и го спря.

— Не идвай, Рик. Мисля, че бих искала да остана сама за известно време.

Той кимна с разбиране, а Кийли последва младежа. Вървеше изправена, сякаш някой бе опрял пушка в гърба ѝ.

Кийли се прибра в Ню Йорк сама, изтощена и неописуемо тъжна. Намираше утеха единствено в надеждата, че Брайън може да е останал жив след нападението, и да е изчезнал след това. Беше направила всичко възможно, за да го убеди да остане, а после — и да

го открие. Какво още ѝ оставаше? Освен да приеме неизбежното. Какъв горчив хап! Съзнаваше, че той бе пожертвал себе си заради любовта и чувството си за дълг и чест, но това не облекчаваше болката в сърцето ѝ, нито пък напрежението в слабините ѝ, когато нощ след нощ си лягаше в леглото, в което я бе любил толкова страстно.

Да приеме фактите? Приемаше единствено, че го обича безрезервно и че ще го обича докато е жива.

Кийли съзнаваше, че единствено професионализмът и чувството за дълг можеха да я предпазят от пълен срыв. Мечтите за него през деня и кошмарите, които я измъчваха нощем, не ѝ позволяваха да мисли за нищо друго. С разума си тя разбираше причините за заминаването му, но чувствата ѝ отказваха да се съобразяват с такива нематериални, неуловими понятия като чест, жертва, самоуважение. Изправена бе пред загадка, която нямаше решение: *Аз го обичам, той ме обича — защо тогава не сме заедно?*

Мъката ѝ минаваше през различни стадии — пълно отричане, яд, а най-накрая — примирение. Психическата безизходица, в която се бе озовала, най-накрая се прояви чрез тропическа треска и Кийли остана на легло, изпаднала в някакво тъпо вцепенение, което се редуваше с пристъпи на плач и повръщане. Дните и нощите се превърнаха в една безкрайна въртележка от треска и страхове, тя се луташе без изход, оплетена във фантазии и действителност.

Кийли не помнеше от колко време е болна, но когато накрая отвори очи, всичко си бе на мястото — познато и някак си успокояващо. Двойните стъкла на прозореца, голите клони на магнолията, островърхият покрив на Методистката църква. Съвсем ясно долови чуруликането на птиците. Лежеше в леглото си без температура и треска и най-накрая усети, че светът ѝ започва да придобива цялост и реални очертания. Бавно си припомни, че е жива, в собственото си легло, в собствената си къща, в Уестърби, Нью Йорк.

Сама. Без Хелън. Без Брайън. *Без любов.*

Чувстваше се по-слаба, отколкото бе очаквала, но отметна завивките и се изправи. Несигурно се приближи до прозореца и се загледа в зимния пейзаж навън. Оставаха само няколко седмици до Коледа. Дърветата в градината протягаха голи клони към мрачното сиво небе, а тя си мислеше за непоносимата влага и жегата на джунглата в Хондурас. Оголените клони на дърветата сякаш бяха в тон със

собствения ѝ живот — една ужасяваща празнота и безплодие, в сравнение, с които свежата зеленина и обилна растителност на Южна Америка изглеждаха като неосъществима мечта.

Госпожа Магуайър въведе доктор Хоутън в стаята на Кийли и го изгледа с вял, лишен от интерес поглед. Лекарят, спретнат мъж с мустаци и тупе, застана неподвижно и я погледна внимателно. Заговори едва след като вратата се затвори зад гърба му.

— Така. Значи реши отново да се присъединиш към човешката раса.

Кийли се опита да се усмихне, но се отказа.

— Жива съм. Това добър знак ли е?

Доктор Хоутън се приближи до прозореца и хвана китката ѝ.

— Хмм. Пулсът ти е малко ускорен, но е стабилен. Яж лека храна, скъпа. Пий много течности. След два дни ще си като нова.

— Малария ли беше, Гари? Всеки ден си взимах хапчетата.

Той поклати глава и отрицателно махна с ръка. Маникюрът му беше безупречен.

— Не е малария. Не е дори тропическа треска. Бих казал, че става дума за стрес и преумора, усложнени допълнително от бременността.

Кийли рязко обърна глава.

— Какво?

— Казах — лаконично отговори той, — че една бъдеща майка не може да се шляе из джунглата, да яде и пие какво ли не и да се измъкне безнаказано от подобно приключение. Все пак си извадила голям късмет — можеше да изгубиш детето.

— Но кога... как...?

Той се разсмя.

— Мисля, че можеш да отговориш по-добре от мен на тези въпроси. Имах резултатите още преди две седмици — веднага след редовния ти профилактичен преглед. Но ти хукна на това пътешествие, преди да успея да ти кажа.

Той продължи да говори, но Кийли не чу нито дума. Единственото, което запомни, бе, че носи детето на мъжа, когото обича. Мислите ѝ я върнаха към момента, в който той бе разбрал за спонтанния ѝ аборт преди толкова много години. Скръбта му тогава бе искрена, макар че тя не бе повярвала на твърдението му, че е Брайън. А

сега собственото му дете щеше да порасне без баща. Струваше й се, че не би могла да понесе и това.

Внезапно я осени друга мисъл.

— Това заболяване. Възможно ли е да съм навредила на детето? Всички тези лекарства? — Уплашена, Кийли притисна ръце към корема си.

— Всичко е наред — успокои я той. — Ти си гледай работата и ме остави аз да си върша моята. Точно в този момент твоята работа е да си почиваш добре, да приемаш здравословна и питателна храна, а моята е да изродя едно здраво бебе.

Тя облекчено се трусна назад. Останалата част от лекарската визита премина като в мъгла, а Кийли се люшкаше между истинското щастие и дълбоко отчаяние. Когато лекарят си тръгна, тя застана до прозореца, притиснала и двете си ръце към стомаха си. *Негово дете!* Внезапно си представи едно негово миниатюрно копие с къдрава, кестенява коса и сериозни сини очи и значимостта на случилото се я изпълни с изумителна радост.

Госпожа Магуайър, която както обикновено мърмореше нещо по адрес на хората, които бързат да станат от леглото, преди още да са оздравели, внесе закуската й в стаята. Но Кийли бе прекалено развълнувана, за да яде. Най-накрая се почувства така, сякаш всеки момент ще се пръсне, ако не сподели с някого радостната новина.

— Госпожо Магуайър, бременна съм! — изтърси тя.

А после, неспособна да запази самообладание, избухна в сълзи.

Госпожа Магуайър се изчерви. Беше объркана от състоянието на господарката си. Никога преди не бе виждала Кийли да изгуби контрол над чувствата си. И тъй като знаеше, че бракът между любимия й Брайън и съпругата му далеч не бе идеален, тя просто не знаеше как да реагира.

— Каква приятна изненада, мадам — предпазливо рече икономката.

Кийли избърса очите си със салфетката и си припомни, че икономката не знае за повторното бягство на Брайън в Централна Америка. Кийли внимателно поддържаше заблудата, че той е отпътувал по работа.

— Толкова съм щастлива...

Очите на госпожа Магуайър светнаха от облекчение.

— Господин Брайън знае ли?

— Не още. И аз самата току-що разбрах...

Тя отново избухна в сълзи. Плачеше и се смееше едновременно.

— Много се радвам за вас, мадам. Толкова ще бъде хубаво да имаме едно малко човеченце, което да тича из къщата. — Тя оправи възглавниците. — А доколкото познавам господин Брайън, той ще бъде толкова щастлив, че ще пусне обяви във всички вестници, за да се похвалят пред целия свят!

Кийли премигна и рязко завъртя глава.

— Повторете това отново, госпожо Магуайър! — заповяда тя.

— Казах, че закуската ви вече вероятно е станала на камък...

— Не, не! Става дума за обявата във вестниците. Каква чудесна идея! — Кийли бе обхваната от внезапно вълнение. Прегърна изумената икономка и с танцова стъпка се приближи до прозореца и със замъглен поглед се загледа в градината.

Светът никога не ѝ бе изглеждал толкова красив. Небето беше ясно и ослепително синьо, студеният вятър от север бе прогонил облаците, а температурата бе спаднала под нулата. Дори клоните на дърветата, храсталациите около алеята, наболата трева по моравата ѝ се струваха прекрасни, покрити с тънък слой лед, който блестеше като диаманти на слънцето.

С разтреперани пръсти Кийли позвъни в офиса, като едновременно с това даваше несвързани наставления на слисаната госпожа Магуайър.

— Ще бъдете ли така добра да ми донесете дългия халат? И махнете това яйце. Добре, ще изям препечения хляб, но нищо повече.

Без да спори, госпожа Магуайър започна да почиства подноса със закуската, като крадешком поглеждаше към напълно преобразилата се господарка. После, без да се бави, излезе и затвори вратата след себе си.

Кийли нетърпеливо почукваше с пръсти по повърхността на бюрото докато чакаше да я свържат.

— Франк? Кийли е.

Гласът на редактора веднага се изпълни с радост и топлина.

— Здравей, шефе! По-добре ли се чувстваш? Надявам се, че не е заразно.

— Не и моята болест — сухо отвърна тя. — Все още съм изтощена, но гаденето премина. Доктор Хоутън каза, че ще трябва да остана вкъщи още няколко дни. Слушай, Франк, трябва да обсъдим някои неща във връзка със списанието.

— Разбира се. Казвай.

— Не. Предпочитам да не е по телефона. Имаш ли малко свободно време тази сутрин?

— Ако тръгна веднага, ще бъда при теб след няколко часа.

— Чудесно. И, Франк, донеси макета за коледното издание на „Ийстън Уест“.

— Добре.

Тя затвори телефона и завалсира из стаята, обгърнала тялото си с ръце. Чувстваше се странно въодушевена и ликуваща. Взе си душ, изсуши косата си, сложи си грим. Странно! А тя си мислеше, че е болна! Сега се чувстваше изпълнена с неизтощима енергия и сила за живот. *Живот!* Кийли се разсмя на глас и погледна в огледалото бледото си, но изпълнено с нова жизненост лице. Имаше чувството, че прелива от енергия — животът на Брайън и нейният собствен бяха съсредоточени в това малко късче протоплазма, което растеше, обвито в защитния си пашкул. Това дете ще има баща, безмълвно се закле тя.

Госпожа Магуайър почука и подаде глава през откренатата врата.

— Господин Престън е долу. Идва за пети път и пак носи цветя. Къщата заприлича на погребално бюро.

— Поканете го да се качи.

Върн почука на вратата и влезе, натоварен с огромен букет от червени и бели цветя. Изглеждаше притеснен и покорен. Той остави цветята и се приближи до леглото. Облечена в красивия си халат, Кийли седеше, подпряна на украсените с дантела възглавници. Беше бледа, но сияеше от щастие. Усмихна се, протегна му двете си ръце и подаде буза за целувка. Изненадан от неочаквано топлото посрещане, Върн с благодарност се възползва от гостоприемството ѝ и седна на ръба на леглото.

— Кийли — прочувствено рече той. — Слава богу, че си добре. Бях обезумял от страх...

— Добре съм, Върн — весело отвърна тя. — Мислех, че си във Вашингтон и назначавах новия си персонал.

Той подмина въпроса за предстоящото му заминаване.

— Не можех да тръгна, без да те видя.

Тя се пресегна и хвана ръката му.

— Върн, съжалявам за начина, по който се разделихме. Бях разстроена и...

— Не, не, всичко стана по моя вина. Просто не можех да понеса мисълта, че смяташ, че съвсем съзнателно съм наранил Хелън...

Тя с изумление осъзна, че всички те, дори и Върн, бяха сгрешили заради добрите си намерения.

— О, Върн...

Той сведе глава и придърпа и двете ѝ ръце към устните си.

— Но аз не съм тук, за да се защитавам. Винаги ще обичам моята Галатея, но започвам да разбирам, че не съм достатъчно силен за жена като теб.

Кийли внезапно проумя, че тероризираше и тормозеше всички мъже в живота си — Върн, после Рик, а днес щеше да измъчи и Франк. Съществуваше един-единствен мъж, над който така и не бе успяла да се наложи.

— Вече се примирих с мисълта, че ще те изгубя, Кийли. — Той напрегнато се взираше в лицето ѝ. — Искam само да разбера къде сбъркахме...

Блесналите ѝ очи се плъзнаха по лицето му. Изпитваше угризения заради болката, която му причиняваше, но едва сега разбираше колко неподходящи бяха един за друг.

— Аз го обичам, Върн.

— Е, предполагам, че егото ми е малко наранено. Все пак той успя там, където аз се провалих — призна той с измъчена усмивка. — Кийли, ако искаш страстна любов и плам, аз не съм съвсем хладен и безчувствен мъж. Нашата връзка бе по-скоро платоническа, защото ти желаеше това.

Топла вълна се надигна в гърлото ѝ.

— Става дума за нещо повече от това, Върн. Аз съм бременна. Нося неговото дете.

Той видимо пребледня. Когато най-сетне си възвърна способността да говори, Върн стана от леглото и се приближи до прозореца.

— В такъв случай той ти е дал единственото нещо, което аз не можах — дете. Ти ме накара да повярвам, че не държиш да имаш деца и сега ме боли, Кийли.

— Това не бе планирано, Върн. Просто се случи.

— В такъв случай ти приемаш твърдението му, че е Брайън Ийстън?

— Приемам мъжа.

Известно време се гледаха един друг. Всеки отбягваше истината, която трябваше да остане неизречена. Най-накрая той проговори.

— Разбирам. Е, предполагам, че ще ми се наложи да се примиря с това.

— Надявам се, че ще ни дадеш благословията си, Върн.

Той сви рамене.

— Винаги можеш да разчиташ на това, Кийли. Каквото и да се случи. Никога няма да застана на пътя ти.

— Благодаря.

Почукването на вратата я избави от по-нататъшни угризения. Франк Кейбъл подаде глава, а после погледна часовника си.

— Точно деветдесет минути. Готова или не, аз съм тук. — Отвори широко вратата и влезе. Видя Върн и го поздрави със знака на победата. — Как сме, сенаторе?

— Добре съм, благодаря — отвърна Върн и се надигна с неохота. — Тъкмо си тръгвах. — Задържа пръстите на Кийли малко по-дълго от допустимото. — Може ли да ти се обадя, преди да отпътувам за Вашингтон?

Тя срещна погледа му, като се опитваше да не се поддаде на недоизречената молба.

— Разбира се.

Върн продължаваше да се бави.

— Е, ще тръгвам — рече най-накрая. — Не я преуморявай, Кейбъл.

— Не се безпокойте, сър. Всичко е под контрол — добродушно отвърна Франк.

Веднага щом Върн затвори вратата, Франк, без да се бави, разви грубо екипирания макет на списанието и го разтвори върху леглото. Празните приказки за времето и офиса помогнаха на Кийли да прогони Върн от съзнанието си и да се залови за работа.

Тя взе назаем синия му молив и нахвърли идеята си върху макета на специалното коледно издание на „Ийстън Уест“. Работеше бързо, а когато свърши, подаде списанието на Франк. — Това да се вмъкне преди списанието да влезе за печат — бързо нареди Кийли. — Включете него, а махнете една от снимките към статията за сандинистите. Искам съобщението да бъде украсено с изрисувани клонки имел и чимшир.

Възмутен, Франк грабна копие от ръката ѝ, за да прочете по-внимателно. После изруга през зъби.

— Какво по дя...? Няма да използваш „Ийстън Уест“, за да кажеш на целия свят, че ще имаш бебе, нали? — изграчи той. Скочи от стола, на който седеше, и започна да кръстосва из стаята, размахал ръце — Едно огромно съобщение, за някакво бебе? Шефе, не искай това. Ще трябва да преобърна света, това ще ни струва цяло състояние...

Кийли продължи спокойно, сякаш не бе чула нито дума от казаното.

— А най-отгоре искам да сложите тази снимка. — Тя му подаде една снимка, на която тя и Брайън бяха снимани след изборната победа на Върн. Самият сенатор бе много внимателно изрязан.

Франк я погледна с изумление.

— Кийли, ти най-накрая полудя. Напълно си откачила. Ти си...

— *Шефът* — сладко довърши тя.

Измина цяла минута в мълчание. После той изпусна шумно насъбралия се в гърдите му въздух и се отпусна, изпълнен с възмущение.

— Добре. Виждам, че няма да ми кажеш каква е причината за всичко това, така че няма да питам. Но няма ли да ти излезе по-евтино, ако поръчаш огромни рекламни плакати, ако изпишеш новината със самолет във въздуха, или просто окачиш съобщението върху голямата увеселителна палатка на Таймс скуеър?

Кийли се разсмя от сърце, а той се захили, увлечен от жизнерадостното ѝ настроение.

— Идеята не е лоша, Кейбъл, но Брайън не е в Ню Йорк. Искам той да види съобщението в Централна Америка.

— Искаш да кажеш, че той не знае?

— Самата аз не знаех до тази сутрин.

— Е, проклет да съм. Вие от семейство Ийстън знаете как да организирате едно представление. А когато детето се роди, предполагам, че ще поръчаш специален брой, със снимката на бебето на корицата.

— Не ме изкушавай, Кейбъл! — Кийли се разсмя, осъзнала каква непоносима задача му бе поставила, и се преизпълни с благодарност към професионализма му. Винаги можеше да разчита на него да свърши работата както трябва. — Благодаря, Франк.

Той се захили и праметнал палтото си през рамо, се запъти към вратата.

— Добре дошла у дома, шефе. Липсваше ни терорът и неповторимият ти стил на работа.

Тя направи гримаса и му изпрати въздушна целувка.

Оуен Нийл пристигна за Деня на благодарността и двамата излязоха на вечеря, уж за да освободят прислугата за празника, но истинската причина бе, че Кийли не бе в особено празнично настроение. Баща ѝ беше развълнуван от новината за бебето, изненадан от факта, че и Кийли също е щастлива и искрено загрижен от отсъствието на зет си. Зададе ѝ няколко много проникателни въпроса, на които Кийли предпочете да не отговаря. Беше твърдо решена да се придържа към обяснението, че Брайън е по работа в Централна Америка и за да попречи на клюките и злословията, непрекъснато пускаше материали с неговото име в „Ийстън Уест“. Беше готова да рискува всичко и да го открие, където и да е, с надеждата, че новината за детето ще го върне у дома.

Когато коледното издание на „Ийстън Уест“ излезе от печат, преди още да бъде пуснато за продажба, тя изпрати големи пратки със списанието на Рикардо Кастило, на всички клонове на „Амнести“ в Централна Америка, на господин Лозано в Джукуапа, на американските сухопътни и военноморски центрове в Хондурас, Ел Салвадор, Гватемала и на американското консулство в Тегусигалпа. Друга пратка отпътува директно към лейтенант Кейт Путнъм, придружена с каса шотландско уиски и една бележка, в която Кийли му благодареше за помощта и гостоприемството и го молеше да раздаде списанието на войниците си като коледен подарък от нея.

Кийли отчаяно се надяваше, че някой може да разпознае Брайън и да му покаже броя или пък че той случайно ще попадне на него. Знаеше, че беше жив! Уверена бе, че съобщението за бебето му ще го върне у дома!

И тогава изведнъж осъзна, че нямаше какво друго да направи. Оставаше ѝ само да чака.

Дните преди Коледа се изнизваха един по един, приближаваше крайният срок, който си бе поставила сама, денят, в който щеше да се откаже от надеждата, и щеше да признае пред света, че е била отново изоставена и че отново е вдовица. С всеки изминал ден я обхващаше болезнен ужас при мисълта за шумотевицата, която щеше да се вдигне около това второ изчезване, което този път щеше да бъде придружено с пикантната новина за детето. Кийли нямаше никакво намерение да го разобличава като мошеник. Предпочиташе да му позволи да се върне у дома като Брайън Ийстън в името на нероденото им дете. Щеше да мисли за другата му самоличност, когато, и ако се наложеше.

Рик ѝ се обади, за да я уведоми, че е получил списанията.

— Вярно ли е? — направо попита той. И двамата знаеха, че говори за бременността ѝ. — Не е просто номер?

— Разбира се, че е вярно — бързо отвърна Кийли.

— Но също така е и номер.

— Много неприятна ситуация, нали? Брайън Ийстън го няма, а ти не знаеш дали е жив или мъртъв. — Тонът му не беше никак оптимистичен.

— Той е жив — поправи го тя. — Ако не беше, щяхме да намерим тялото му в Тегусигалпа. А дори и никога да не се върне, ще ми остане поне детето му.

— Искам да знаеш, Кийли — тихичко заговори той, — че ако Брайън е жив и е в Централна Америка, аз ще го намеря. — Той замълча за миг. — А ако е мъртъв, готов съм да стана кръстник на детето ти.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, голяма буца заседна в гърлото ѝ и тя едва успя само да каже:

— Благодаря ти, Рик.

— Липсваш ми — дрезгаво промълви той. — Много повече, отколкото е редно. Все пак ти си омъжена за друг.

Не бе необходимо да навлиза в подробности, тя чудесно познаваше чувствата му. Беше странно, че точно сега, когато повече отвсякога се нуждаеше от подкрепата на хора, които я обичат, трябваше да се откаже и от Рик, и от Върн. Никога преди не се бе чувствала толкова самотна.

Гласът ѝ потрепери от насъбралите се в гърлото ѝ ридания.

— Feliz Novidad^[1], Рик.

— Нека Свети Никола бъде добър към теб, Кийли. Ще ти се обадя, ако разбере нещо.

Много преди Коледа Ню Йорк бе обхванат от бляскаво празнично настроение и суматоха. Кийли купи подаръци за прислугата, за служителите в офиса и за няколко лични приятели, но без Хелън сърцето ѝ бе празно и тя сякаш не усещаше празничното опиянение. Ходеше на работа всяка сутрин, изпълняваше задълженията си, но единствено професионализмът и рутината ѝ помагаша да се справи. Детето в утробата ѝ и баща му, разбил, сърцето ѝ, заемаха повечето от мислите ѝ.

— Зная, че тази година празникът няма да е същият без госпожа Хелън. — Един ден госпожа Магуайър се осмели да заговори. — Но не мислите ли, че трябва да си купим елха, преди господин Брайън да си дойде за Коледа?

— Още не — отсече Кийли.

Госпожа Магуайър неодобрително сви устни, но не каза нищо повече. Свали кутиите с играчките за елхата от тавана, украси камината с клонки от чимшир и вечнозелени храсти. От прозореца на малката къщичка на входа на имението обвинително блестяха приказните светлини на малката елхичка, която слугите бяха украсили. На масата във фоайето се появиха фигурките, символизиращи раждането на Христос, ябълковите пънове горяха в камината и изпълваха къщата с аромата си, навсякъде се носеше сладката миризма на печени сладкиши, а госпожа Магуайър бе твърдо решена да спазва традицията и да върне усмивката върху пребледнялото лице на Кийли.

Природата се оказа благосклонна и в уикенда преди Коледа покри земята с пухкаво бяло одеяло, а небето засия синьо и кристалночисто над блестящите от слънцето покриви. В голямата

къща, обаче, нямаше и помен от празнично настроение и радостна шетня. Оуен Нийл щеше да прекара празника със семейството на брат си във Върмънт. Кийли също бе поканена, но тя отклони поканата, като се оправда с предстоящото завръщане на Брайън и със служебните си задължения.

На Бъдни вечер Кийли вечеря сама, макар че почти не усети вкуса на храната. Въпреки коледните песни, които се чуваха в стаята, огромната къща кънтеше от самота. Спомените за Хелън и за отминалите коледни допълнително подсилваха мрачното настроение. Пред прислугата Кийли продължаваше да се преструва, че очаква завръщането на Брайън. Облече си нов, дързък черен костюм без презрамки, общит над кръста със сребърни наети. Бе похарчила цяло състояние за прическата, грима и парфюма си по случай *завръщането*, с надеждата, че оптимизмът и Вярата ще победят.

Кийли седеше свита в големия фотьойл в кабинета, сръбваше вино и слушаше коледните песни в изпълнение на Бостън Поне. А когато се разнесоха звуците на „Синя Коледа“, Кийли отново усети огромната буца в гърлото си. Той нямаше да се върне — нито сега, нито по-късно. Вече знаеше това. Брайън сигурно бе мъртъв.

Остави чашата си на масата, неспособна да остане в тази къща нито минута повече. Нямаше защо да се мотае наоколо и да съсипва празника и на госпожа Магуайър. Тя поне имаше съпруг, при когото да се прибере.

— Трябва да довърша една работа в офиса — обясни Кийли на госпожа Магуайър, която безмълвно я гледаше, изпълнена със състрадание. Бързо навлече палтото си и избяга навън, преди да се е разплакала.

Около полунощ, когато Бъдни вечер преминаваше в Коледа, Кийли влезе в огромните, полуосветени офиси на „Ийстън Пъблишинг“. Боклукът от банкета на шестия етаж бе натрупан в кошчетата за отпадъци — разкъсани опаковки от коледни подаръци, картонени чинии, омазани с плодов кейк, смачкани пластмасови чашки, празни бутилки от шампанско. Украсата все още бе непокътната — гирлянди от изкуствен чимшир красяха тавана, клонки имел висяха над вратите.

Кийли лениво запали светлините на смешна коледна елхичка, украсена със сребристи джунджурии и изрязани фигурки от отпадъчна

гланцирана хартия. Елхичката изглеждаше твърде врецяща в сравнение с огромната елха, прекрасно украсена от специален декоратор, която красеше просторното мраморно фоайе. Но видът на елхичката, нейното значение и онова, което символизираше, предизвикаха остра болка в сърцето ѝ и то сякаш се пръсна на милион парченца. Кийли нервно загаси светлинните и стаята отново потъна в полумрак.

Беше невъзможно да избяга от Коледа, но Кийли все пак се опита. На път за кабинета си мина през празните помещения на помощния персонал. Те включваха кабинетите на три секретарки и един по-голям офис за заместник главния редактор — който Брайън бе обитавал съвсем за кратко. Фоайето приличаше на зала с трофеи. Стените бяха отрупани с наградите, които списанието бе получавало през годините, със снимки на Алфред, Хелън и Кийли Ийстън в компанията на различни знаменитости — като се започне с президента на САЩ и се стигне до профсъюзни лидери, местни и чуждестранни държавни ръководители.

Прозорците на нейния кабинет гледаха към „Ийст Ривър“ и Бруклинския бряг, но тя не проявяваше интерес нито към грандиозната гледка, нито към прекрасния Реноар, който висеше на срещуположната стена. Вместо това Кийли се залови за работа. Продиктува няколко писма, които една от секретарките трябваше да напечата във вторник, после излезе от кабинета и неспокойно се запъти надолу по коридора към заседателната зала. Обувките ѝ с високи токове потропваха, когато излезеше извън дебелиите ориенталски килими върху лакирания паркет.

Голямата заседателна маса и столовете с плюшена дамаска, които на дневна светлина изглеждаха толкова изискани и красиви, сега ѝ заприличаха на огромни, тромави сенки. Колко битки бе спечелила на тази маса по въпроси, които навремето ѝ се струваха важни! Сега всичко ѝ изглеждаше толкова незначително и банално. Загледана в портретите на Алфред и Хелън Ийстън, нарисувани с маслени бои, Кийли с болка осъзна, че не притежава дори и портрет на човека, когото обича.

Някъде зад гърба ѝ се чу приглушен шум. Някой слезе от асансьора и бързо се отправи към заседателната зала. Кийли се обърна, леко обезпокоена. Дали не беше охраната? Дори и портиерите бяха

освободени от работа в коледната нощ. А и никой, освен госпожа Магуайър не знаеше, че тя е тук.

— Кой е? — силно извика Кийли.

Около сенките в коридора сякаш затанцуваха бели ледени снежинки, после блесна ярка светлина.

— Хо, хо, хо — извика Брайън.

[1] Feliz Novidad (исп.) — Честито Рождество! — Б.пр. ↑

19.

Сърцето на Кийли сякаш се качи в гърлото ѝ. Остана като вкаменена на мястото си, а палтото, се плъзна от голите ѝ рамене и падна на пода. В състояние на напрегнато оживление, тя видя снега, натрупан по раменете на палтото му, забеляза бдителния поглед на ясните му, леко притворени очи. Вгледа се в ъгловатото му лице. Не смееше да диша, за да не развали магията. Целият ѝ живот сякаш отново премина пред очите ѝ... и тя знаеше, че е жив, защото чувстваше, защото чуваше сърцето си, което блъскаше като обезумяло.

А после той разтвори ръце. Тя извика и се отпусна в прегръдките му, а разтвореното му палто я обгърна като крила на серафим. Те се завъртяха отново и отново, в безмълвен, безкраен валс, силно притиснати един към друг, опиянени от вкуса и аромата на леден чист сняг, на свежа хвойна, на сладка женска кожа и парфюм.

Тя зарови лице в гърдите му, завладяна от радостта и чудото на този миг, дошъл след толкова седмици на очакване.

— О, Брайън, вече почти се бях предала... — Кийли целуваше шията му, брадичката му, бузата му, а смиреният ѝ глас трепереше от вълнение.

— Никакво *хей ти* повече, а? — Той се отдръпна назад, а ясните му сини очи напрегнато се вгледаха в лицето ѝ. Радостният блясък, на който се беше надявала, не беше там, а нещо в гласа му я накара да изтръпне. Едва тогава Кийли осъзна, че не той, а тя го бе прегръщала преди малко и изведнъж се почувства много, много изплашена.

Гласът му тегнеше от умора и изтощение.

— Не мога да остана дълго, Кийли. Вече си резервирах билет за обратния полет.

Тя очакваше да чуе всичко друго, но не и това. Зашеметена, Кийли се вгледа в напрегнатото изражение на лицето му и когато най-сетне събра сили, за да проговори, се разсмя, опитвайки се да поразведри обстановката.

— Какво? След като преобърнах цял Хондурас, за да те търся, след като похарчих цяло състояние за подкупи и зарирах цяла Централна Америка със съобщения за теб, ти си тръгваш?

— По дяволите, Кийли, това не е светско посещение. Кастило ми каза, че непременно трябва да ме видиш и затова съм тук. — Той се извърна настрана и прекара пръсти през косата си. — Намерила си портфейла ми в Хондурас преди няколко седмици и оттогава насам непрекъснато преглеждам вестниците за съобщение за изчезването ми. Какво, по дяволите, те възпира да го направиш?

Кийли стоеше безмълвна, неподвижна, буквално разтреперана от страх.

— В такъв случай... ти не си видял коледното издание на „Ийстън Уест“... ти не знаеш...?

— Какво да зная? След нападението на границата живея в пълно уединение в Панама. Във вторник се обадох на Кастило, но той ми каза единствено, че се е появила някаква непредвидена пречка и че е наложително да разговарям с теб лично.

Тя се разсмя, опитвайки се да прогони риданията.

— Непредвидена пречка! Да. Може и така да се нарече.

Тя докосна ръката му и прехапа устни веднага щом той издърпа пръстите си.

— Нищо не се е променило, Кийли — предупреди я той.

— Нищо! О, боже, Брайън, всичко се промени. Бременна съм.

Той затаи дъх. Малки пламъчета проблеснаха в очите му, но той веднага ги угаси. Обърна се настрани, за да не може тя да види лицето му и заговори, като бавно смъкваше ръкавиците от пръстите си.

— Разбирам. Престъпник не си е губил времето.

Гърлото я болеше, беше сухо, а напрежението в гърдите ѝ се засилваше.

— Детето *не е* на Върн.

Той бавно изпусна насъбралия се в гърдите му въздух и се обърна да я погледне.

— Тогава няма да те обиждам с опити да отричам, че е мое.

— Благодаря.

Очите му бяха безизразни.

— Той, разбира се, ще настоявала поправиш нашата малка... грешка.

Тя се почувства така, сякаш я бе зашлевил през лицето.

— Върн и аз скъсахме много преди ти да си тръгнеш. И аз възнамерявам да задържа тази *грешка*.

— Ще представиш детето като чистокръвен Ийстън?

Кийли се изчерви. — Моето законно име е Ийстън, това ще бъде и името на детето. Поне докато ти си спомниш твоето.

Известно време се гледаха един друг, без да проговорят, а Кийли отчаяно се бореше да спре треперенето си. Нещата въобще не се развиваха според плана ѝ. Той протегна ръка, за да изправи изкривената звезда на върха на коледната елха. Гласът му бе предпазлив, натежал от горчивина.

— Какво искаш от мен, Кийли? Освен да ми съобщиш, че съм прибавил и обида към всичко сторено досега. Аз нямам законни права над детето ти.

— *Моето* дете? Брайън, то е и *твоя* плът и кръв! — Тя едва не се задави от възмущение.

Изражението му бе сурово и студено.

— Не ме наричай Брайън, аз съм странник без име.

— Не ме интересува кой си. Върни се у дома при мен. Нашето дете има нужда от баща.

— Как бих могъл? За да осигурим детето си, ще трябва да потвърдим пред целия свят, че аз съм покойния Брайън Ийстън.

— Престани! — Те се наведе напред, а очите ѝ заблестяха от сълзи на безсилие и яд. — Вече знам позицията ти по въпроса, Брайън. Но ако ме оставиш сега, бягството ти ще заличи напълно приказките за достойнство и чест, ще се превърне в жестоко и незаслужено наказание. Писна ми да слушам защо не можем да бъдем заедно. Сега, когато Хелън я няма, трябва да се съобразяваме само с нас двамата и детето ни.

Кийли внимателно следеше реакцията му. Забеляза изкушението, което се опитваше да се пребори със здравия разум, осъзна, че той продължава да воюва с вътрешните си демони.

— Когато говориш, всичко звучи толкова просто и разумно, Кийли. Но направим ли го, никога няма да можем да се отървем от тази лъжа.

— Нашата любов не е лъжа. — Ако Кийли бе научила нещо през изминалата година, то бе, че не би могла да се наложи над този мъж в

един открит сблъсък и затова рязко смени тактиката. — О, скъпи, аз добре разбирам и уважавам почтените ти намерения, пък били те и неправилни. — Тя се усмихна през сълзи. Отчаяно се нуждаеше от временно примирие, за да спечели малко време. — Единственото, което искам сега, е да забравим за нашите проблеми и да се порадваме на Коледата заедно.

Без да чака покана, тя се напъха в прегръдките му и придърпа главата му надолу, за да заглуши възраженията му с устните си. Той ѝ се противопостави само за миг, а после сякаш целият се потопи в целувката, изпълнена с несподелен копнеж и страст, а тя разбра, че завръщането, което бе очаквала толкова дълго, вече е съвсем близо. Устата му се плъзна по лицето ѝ, езикът му докосна топлата ѝ, уханна кожа, ръцете му галеха тялото ѝ през плътно прилепналата рокля, докато накрая възбудата, обхванала телата им, стана непоносима. След един безкрайно дълъг, миг, той откъсна устни от нейните, а шепотът му прокълкна като гръм в ухото ѝ.

— Ти, малка вещице. Не играеш честно...

— Кой е казал, че животът е честен и справедлив? Зная само, че днес е Коледа, а ти си единственият подарък, който искам за празника.

Необуздана, сладка жажда ги притисна отново един към друг, а устните им се сляха в жадна целувка. Измина известно време преди и двамата да се успокоят достатъчно, за да заговорят отново.

Той отдръпна глава и се усмихна, признал поражението си.

— Това е един коледен подарък, който бих предпочел да отворя вкъщи — в собственото ни легло. — А после добави: — Купила ли си елха?

— Не. Чаках... надявах се, че ще дойдеш.

— Минава полунощ. Мислиш ли, че ще можем да намерим някоя на половин цена? Аз имам само pesos. — Говореше дрезгаво, допрял устни до нейните, и тя се разсмя. Беше прекрасно, че може да се смее отново.

Намериха една барака, която бе отворена през цялата нощ, но елхите бяха на привършване и изборът не беше особено богат. Най-накрая избраха една мършава елхичка, напълно плоска от едната страна, и зачакаха, смеейки се, мъжът от бараката да завърже елхата на покрива на колата им. От устата им се вдигаха облаци пара в

леденостудената нощ, а Кийли стоеше, пъхнала ръце в джобовите на палтото му.

— Вече си бил у дома — обвини го тя, едва сега забелязала, че пътуват с ягуара.

— Ти май ревнуваш, че Лида ме е видяла първа — подразни я той, но тя знаеше, че това е самата истина.

Снегът, носен от вятъра, се въртеше около тях и превръщаше ярко осветеното Пето авеню в страна от приказките. Дългото пътуване от града до Уестърби мина неусетно. Двамата говореха едновременно, целуваха се и се галеха на всеки светофар, подобно на двойка хлапета от горните класове.

В дома им се усещаше дискретната намеса на госпожа Магуайър, която вече си бе отишла. Кутиите с украшенията за елхата бяха подредени и готови за използване. В камината весело бумтеше огън. На шкафа ги очакваше кристална купа с пунш от боровинки, обилно подправен с шампанско и карамфил, както и чинии с украсени с лешници сладки и парчета плодов кейк, напоен с ром.

Всеки хранеше другия с малки парченца в промеждутъците между смеха, целувките и глупавите разговори, характерни за влюбените, но Кийли сякаш не усещаше нищо друго, освен всепоглъщащото удоволствие да бъде с него, и обещанието, стаено в жарките му, сини очи.

Един час по-късно невзрачната елха бе превърната в блестящо малко чудо, изправено гордо до еркерните прозорци, които гледаха към безлюдната улица. Лампичките бяха свързани и Брайън ги провери, за да е сигурен, че работят.

— Как предпочиташ, да премигват, или да светят постоянно? — попита той, продължавайки двусмисления разговор, който ги държеше в сексуално напрежение през цялата вечер.

— И двете.

— Никой ли не ти е казвал досега, че не може да правиш нещо и така, и иначе.

— Тъй ли? Аз пък възнамерявам да го направя по всички възможни начини.

Очите ѝ обещаващо заблестяха.

— Смехът му прозвуча почти като стон.

— Нямам търпение да го видя.

Скоро малките лампички заблещукаха като светулки с разноцветните си светлини. Гирляндите се спускаха по клоните като сребърни водопади, а играчките в стил della Robbia^[1] искряха като гъсто, отлежало вино. Оставаше да поставят само стария ангел с белоснежна коса на върха на елхата. Кийли се качи на малката стълбичка с три стъпала, но въпреки това трябваше да се изправи на пръсти, за да достигне до върха.

— Хвани стълбата. — Тя се заклатушка неуверено, но той реагира със светкавична бързина. С едната ръка я хвана за бедрото, а с другата я подпря в кръста и тя изведнъж почти увисна във въздуха, притиснала бедра към тялото му.

— Ще падна върху теб, Брай!

Той посрещна заплахата с усмивка.

— Обещавах ли?

После я вдигна нагоре и ритна стълбата настрана. Сега под нея нямаше нищо — само въздух. Тя несигурно се облегна на него и се вкопчи здраво в мускулестите му рамене. Очите и на двамата се смееха и блестяха като звезди. Устните му бавно намериха сочната вдлъбнатина между гърдите ѝ. После разхлаби хватката и тялото ѝ инч по инч се плъзна надолу, покрай страстните устни и закопнялото тяло, а той възпламени гърдите ѝ, крехките рамене, коприненомеката шия с огнените си целувки.

Най-накрая краката ѝ опряха в пода, но дори и този допир с реалността не можеше да възпре бавния, чувствен екстаз на сетивата ѝ. Кийли затвори очи и отметна глава назад, опиянена от грубата ласка на наболата му брада, от острите връхчета на зъбите му, които галеха горещата ѝ, гола кожа.

Вече едва се владееше, просто не можеше повече да стои до него. Той целуна затворените ѝ клепачи, пламналите бузи, примамливата ѝ, влажна уста. Кийли почувства силни, страстни вълни, надигнали се в главата ѝ, в гърдите ѝ, в слабините ѝ. Не можеше да диша нормално. Задъхваше се, сякаш изведнъж се бе озовала на твърде висока надморска височина.

— Не свършихме ли вече с елхата?

— Глупости! Забравихме да окачим имел — подразни я той, притиснал устни към нейните.

— По дяволите имела!

— Тц, тц, тц, да използваш толкова груб език на такъв свят ден...

— Още една минута и ще те накарам да ме любиш под елхата.

— Сигурен съм, че това е светотатство.

— Занеси ме горе — примоли се Кийли, обви ръце около врата му и, го притисна силно към себе си.

Чу смеха му, после усети, че той я вдигна и я понесе към стълбите. Обгърна ги гостоприемен мрак. Нищо не ѝ напомняше за онази предишна нощ, преди години, когато я носеха по същите тези стълби. Онова се бе случило с друг мъж, с друга жена... в *друго време*. В този миг тя усещаше единствено възбудата, очакването и неумолимата страст, които протичаха като електрически ток, помежду им и които, съвсем скоро, щяха да ги свържат завинаги.

Щом влязоха в спалнята, Брайън я пусна на земята, придърпа я към себе си и страстно я целуна по устните. Притиснала се към него с все сила, Кийли го желаше така, както не бе желала никой и нищо преди. Коленете ѝ омекнаха, когато усети силната му възбуда и почувства твърдия член, притиснат към корема ѝ. Той силно притискаше треперещото ѝ тяло с едната си ръка, а с другата разкопча черната, осеяна с пайети рокля. После бавно плъзна палец по гръбнака ѝ чак до основата, а тя цялата се разтърси от сладостна тръпка, преминала през тялото ѝ.

Брайън с усилие се отдръпна от нея, само колкото да я положи на леглото. Тя се подпря на лакти, отметнала назад глава в неизречен, необуздан екстаз. Той се наведе, за да близне пулсиращата вдлъбнатина на гърлото, да опита вкуса на гърдите ѝ, преди да свали чорапите и гащичките ѝ от дългите, гладки като коприна крака, а пръстите му я обсипваха с бавни, сладостни ласки по пътя си.

Когато най-сетне остана гола, тя се облегна на възглавницата и през полуспуснатите си мигли се загледа в него. Той застана до леглото и започна да се съблича. Дори и когато сваляше собствените си дрехи, Брайън излъчваше силна страст и пораждаше еротични желания. Без да сваля знойния си поглед от тялото ѝ, издал напред силната си долна устна, той разхлаби вратовръзката си с два пръста, бавно разкопча първо ръкавите, а после и ризата, като небрежно пускаше всяка дреха върху килима. Той сякаш я приканваше, подмамваше я, възбуждаше я и тази игра бе еднакво приятна и за двамата. А когато накрая остана

напълно гол, той бавно се наведе, притисна устни към нейните в дълга, страстна целувка и се отпусна до нея в леглото.

Разтреперана от предвкушаното удоволствие, тя се предаде напълно на ласките му, на пръстите му, на устните му. Опиваше се от вкуса и аромата му, опияняваше се от допира му, от топлия му дъх върху бузата ѝ, от ръцете му, заровени в косата ѝ.

За разлика от нея той не бързаше. Подпря се на лакът и я огледа на светлината на огъня, а пръстите му лениво си играеха с твърдото, розово зърно на гърдата ѝ, докато накрая цялото ѝ същество се устреми към него. С каква неизмерима нежност целуваше гладките ѝ рамене! Колко чувствителни и ласкави бяха пръстите му, които се плъзнаха в нея, първо един, после два... галеха я, докосваха я в бавен, сладострастен ритъм, докато накрая тя се отпусна и забравила всичко останало, осъзнаваше единствено чувствените, похотливи вълни, залели тялото ѝ. Нямаше друг мъж на света като него! Никой не можеше да се сравнява с него! Най-малко пък Брайън!

От гърдите му се изтръгна дълбока накъсана въздишка.

— Това истина ли е, Кийли, или отново съм в джунглата и мечтая за теб? — Преметнал ръка през раменете ѝ, той се обърна по гръб и я придърпа върху себе си, докато застанаха лице срещу лице.

Кийли потърси очите му в полумрака и прошепна:

— Не зная и не ме интересува. Само не ме карай да чакам повече.

Той дрезгаво се засмя, обърна се отново и я прикова към възглавниците, а топлите му устни яростно се впиха в нейните. Тя почувства силата на здравите му, мускулести бедра, големите му, нежни ръце погалиха първо хълбока ѝ, а после изтръпналите ѝ от желание гърди. Милваше ги, извиваше ги, притискаше ги, а после се отпусна върху нея. Зърната на гърдите ѝ се опряха в голата му кожа и тя усети необуздания ритъм на сърцето му, което биеше в такт с нейното.

Кийли изпадна в състояние на пълна забрава. Струваше ѝ се, че леглото се издига нагоре към тавана. Имаше чувството, че всеки момент ще излетят през прозореца, понесени от урагана на страстта, ще минат под дъгата, ще се зареят в небето. Беше възбудена, развълнувана, а в същото време — странно успокоена и отнесена... понесена във вихъра на удоволствието... Всички мисли бавно

напуснаха съзнанието ѝ, тялото ѝ се командваше единствено чрез сетивата ѝ, а той бавно я въвличаше в епицентъра на гигантската буря от страст, която бе разпалил в душата ѝ. С всяка негова ласка тя ликуваше, осъзнала, че той не бе Брайън в края на краищата, а нейната първа истинска любов.

Тогава вълнението на бурята ги обгърна и двамата и тя го пое, разтворила се цялата като морска анемония. Извиваше се, галеше го, докосваше го, докато накрая го усети да пулсира дълбоко в тялото ѝ. Искаше това! Искаше да се люби вечно с този див, безумно силен мъж! Той беше нейният любим.

Бавно, настойчиво, водена от настойчивия му, настъпателен ритъм, тя бе увлечена от нова вълна, от все по-нарастващ, усиливащ се натиск, който безпощадно я всмукваше в небитието, и внезапно, сред спусналата се над нея мъгла тя разбра, че това е върхът... Обляха я сладки, златисти вълни на удовлетворение и наслада. Тя в екстаз изви тяло към неговото и само миг по-късно, също отметнал глава назад, той свърши с вик на удоволствие, което ги отнесе в небесата.

Останаха да лежат притиснати един в друг. Никой не искаше да пусне другия от прегръдките си. Укротени и мълчаливи, те ликуваха, усетили пълното сливане на телата и душите си. Лежаха на топло в голямото легло, сгушени под атлазените завивки, а навън снегът се сипеше и подобно на тях, бавно падаше на земята.

Но действителността бе неумолима. Макар че лежеше близо до сърцето му, Кийли започна да усеща тревожните му размишления. Тя обърна глава и с облекчение видя, че изражението му бе ласкаво и нежно. Когато заговори, гласът му бе необичайно дрезгав, но благ и внимателен.

— Ще ми се винаги да бъде така — без въпроси, без съмнения помежду ни.

Кийли разтегна устни в доволна усмивка.

— Не забелязвам да има нещо между нас.

Но той не можеше да се отърси от внезапно обхваналата го меланхолия.

— Ще ми се да вярвам, че това е достатъчно, че любовта е достатъчна. Но така ли е? Миналото винаги ще бъде край нас и ще ни преследва. Ти постоянно ще се питаш кой всъщност съм аз, а аз винаги ще помня, че съм с теб под фалшива самоличност.

— Фалшива самоличност? — Тя изви глава и го погледна. Съзнаваше, че той иска да остане и я *молеше* да го убеди да го направи. — Как можеш, да кажеш това, когато и двамата знаем истината? Аз не искам Брайън! Искам теб!

— *Искам... имам нужда...* отчаяна нужда да повярвам в това. — Той вдигна ръка и погали лицето ѝ. — В началото смятах, че обичаш Брайън и исках да съм Брайън с цялата си душа. Сега, когато знам, че го мразиш, искам да съм всеки друг, но не и Брайън.

Тя повдигна глава и докосна с устни шията му.

— Скъпи, това вече няма никакво значение. Името Брайън е просто една дума. Аз не съм влюбена в някакво име. Аз обичам човек от плът и кръв. И този човек си ти.

— Но какво ще стане, ако един ден паметта ми се възвърне и в края на краищата се окаже, че съм Брайън? — продължаваше да се измъчва той. — Ще ме обичаш ли тогава?

Тя постави пръст върху устните му.

— Но ти не си Брайън, нали? А когато ме любиш по този начин, съм по-сигурна отвсякога. Нищо не би могло да промени чувствата, които изпитвам към теб.

— Господ да ми е на помощ! Така отчаяно желая любовта ти, че не мога дори да мисля рационално. — Той зарови лице в гърдите ѝ и Кийли разбра, че ако е много внимателна, би могла да спечели и да го върне у дома.

— Скъпи — прошепна тя и се обърна към него. — Не можеш да продължиш да се измъчваш по този начин. Не исках да преживеем и един ден повече, изпълнени със съжаления за миналото и страхове от бъдещето. Всичко, което има значение, е настоящият момент.

Останаха прегърнати дълго време. Най-накрая той заговори.

— Чувствах се толкова странно, докато чаках да се появи съобщението за *смъртта ми*. Имах усещането, че съм в преддверието на ада — чаках, ужасявах се от безвъзвратността на онова, което исках... а когато съобщението така и не се появи, се почувствах едва ли не... помилван.

Тя бавно плъзна пръсти по рамото му.

— Знаеш ли, че Рик и аз лагерувахме край брега в онази нощ, в която бе нападната мисията в Хондурас?

Той рязко отвори полупритворените си очи и я изгледа с недоверие.

— Ходила си в мисията? Бременна? Ти, малка глупачке, можеше да бъдеш убита!

— Не можех просто така да те оставя да си идеш от живота ми — призна тя. — Взех портфейла ти от купчината вещи на убитите, за да не може писмото ти да бъде включено в официалния списък на загиналите. Знаех, че ако запазя това в тайна, ти технически ще се водиш жив и ще можеш открито да се върнеш по всяко време. — В очите ѝ заблестяха сълзи при спомена за онези дни. — О, скъпи, накара ме да преживея истински ад!

Той я притисна към себе си, за да прогони мрачните спомени.

— Зная и ужасно съжалявам, любима — промълви той, притиснал устни към косата ѝ. — О, боже, само ако можех да съм сигурен...

Тя само се разсмя в отговор. Гласът ѝ бе дрезгав от вълнение.

— В какво? В мен? В любовта ми?

Той хвана пръстите ѝ и ги целуна един по един. Когато заговори, гласът му бе напълно сериозен.

— *В мен.* Не зная кой съм. Как се вметвам в живота ти? И най-важното — кой искаш да бъда?

Кийли се разтревожи, че след всичките ѝ увещания той оставаше несигурен и изпълнен със съмнения.

— Искам да бъдеш мой партньор в живота, моята друга половина. Искам да сме заедно във всичко, което правим.

— Не и в издателската компания, Кийли. Ще трябва да се заломя с някакъв друг бизнес.

Кийли беше разочарована, защото той бе доказал, че е ценен и талантлив съдружник в „Ийстън Пъблишинг“.

— Разбирам чувствата ти. Предполагам, че и аз имам вина за това, че не се почувства добре дошъл в компанията.

— Не е това. Твоите усилия, потта и сълзите ти са там. *Твоите*, а не моите. Ако остана, аз ще продължа да бъда един натрапен авантюрист.

— И с какво ще се занимаваш?

— Като имам предвид опыта и квалификацията си, мисля, че правителството би проявило интерес към услугите ми като консултант

по въпросите на авиацията и материалната част в Централна Америка. — Разтревожена, тя рязко седна в леглото, за да протестира, но той я придърпа към себе си и пхна главата ѝ под брадичката си. — Успокой се. Казах *консултант*, а не пилот. Тая работа бих могъл да я върша в Пентагона. Прекарах толкова време в джунглата, че ще ми стигне за цял живот, а през последния месец установих, че приоритетите ми — да не говорим за рефлексите ми — не са такива, каквито бяха преди.

Тя се сгуши в него.

— Не мога да го избегна. Предполагам, че ще се безпокоя всеки път щом излезеш от къщи. Аз... ние... толкова се нуждаем от тебе.

— Дом — замечтано промълви той. — Сигурно ще бъде божествено да живея с теб и децата ни в тази чудесна стара къща, заобиколени от всички стари традиции на семейство Ийстън. Съжалявам само, че родителите ми не са тук, за да споделят нашето щастие... — гласът му трепереше от възмущение, а ръката му галеше плоския ѝ корем, преизпълнен с обич към детето, което бяха създали заедно.

Кийли широко отвори очи, а в гръбнака ѝ сякаш се забиха хиляди иглички. Дали бе осъзнал огромното значение на онова, което току-що се бе изплъзнало от езика му?

Измина един изпълнен с напрежение миг, в който бе готова да изрече ужасно обвинение: *Паметта ти се е възвърнала, докато беше в Хондурас! Нали? Нали!*

Една дума, една погрешна стъпка... и крехкият им съюз можеше да бъде разрушен завинаги. Тя му бе обещала, че няма да има повече въпроси, съмнения и уговорки. Помъчила се бе да го убеди, че името и миналото му вече нямат значение, че го обича, че той е част от нея самата. Едва в този момент осъзна колко искрено бе вярвала, че той не е Брайън Ийстън, проумя, че това ѝ убеждение ѝ бе позволило да се влюби в него. Можеше ли да преживее остатъка от живота си с него, подозирайки, знаейки дори, че той е мъжът, когото бе мразила и от когото се бе страхувала през всичките тези години? Може би. Но би ли могла някога да му прости за онова, другото, нероденото дете?

Тя изчака, разтревожена от тази дилема. Опитваше се да избистри мислите си и да вземе решение, преди да се е впуснала в неизвестността. Дали криеше истината от нея, защото се боеше да не загуби любовта ѝ?

Той неспокойно се обърна към нея, наведе глава, докосна с устни челото ѝ и тя усети, че я залива познатата вълна на дълбока любов и копнеж.

Кийли обви ръце около врата му. Нямаше какво да решава.

Всички решения бяха взети преди много време.

[1] Андре деля Робия (1435–1525) и чичо му, Лука деля Робия (1400–1480) — флорентински скулптори, занимавали се и с керамика. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.